

Handwritten text, possibly a title or signature, in a cursive script. The text is faint and difficult to decipher but appears to read "Martinus Ruffus" followed by a signature.

996

St. gr. b. 1204

Demosthenes

Auct. Gr. Vet. 45. p. 315.

MARTINI
CRVSII

COMMENTARIOLVM IN
primam Demosthenis Olynthiacam
STVRMIANVM.

EIVSDEM SCHOLIA IN EAN
dem, & Epitome ex Diodoro Siculo de sta-
tu illorum temporum in
Græcia.

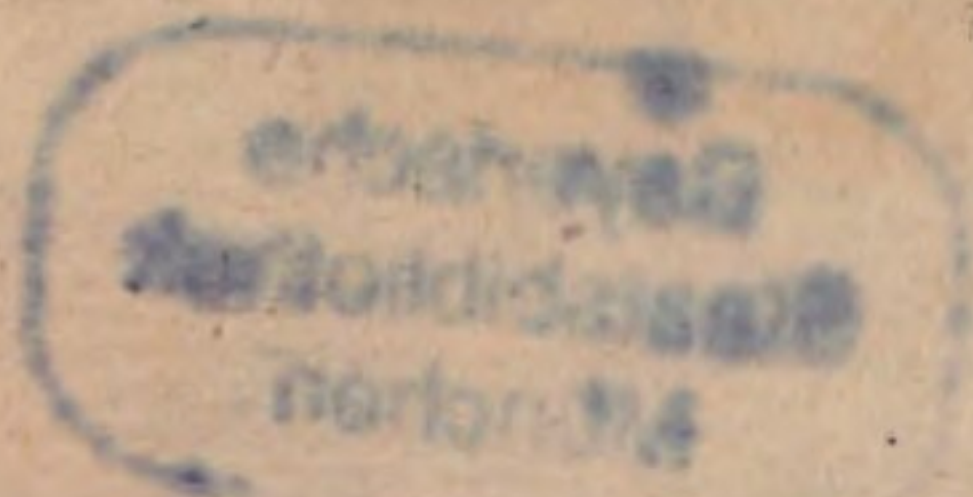
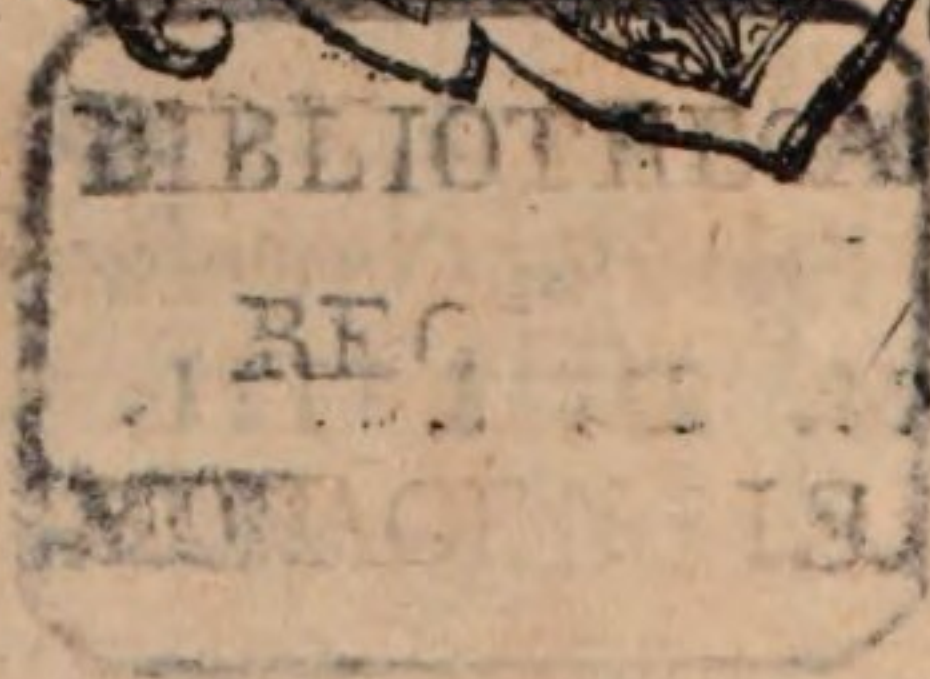
His addita est conuersio
IOAN. STVRMII.

ARGENTORATI EXCVDEBAT
Blasius Fabricius Chemnicensis,
M. D. LIIII.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

D · F · E ·

G · A · D ·

NOBILIBVS ATQVE

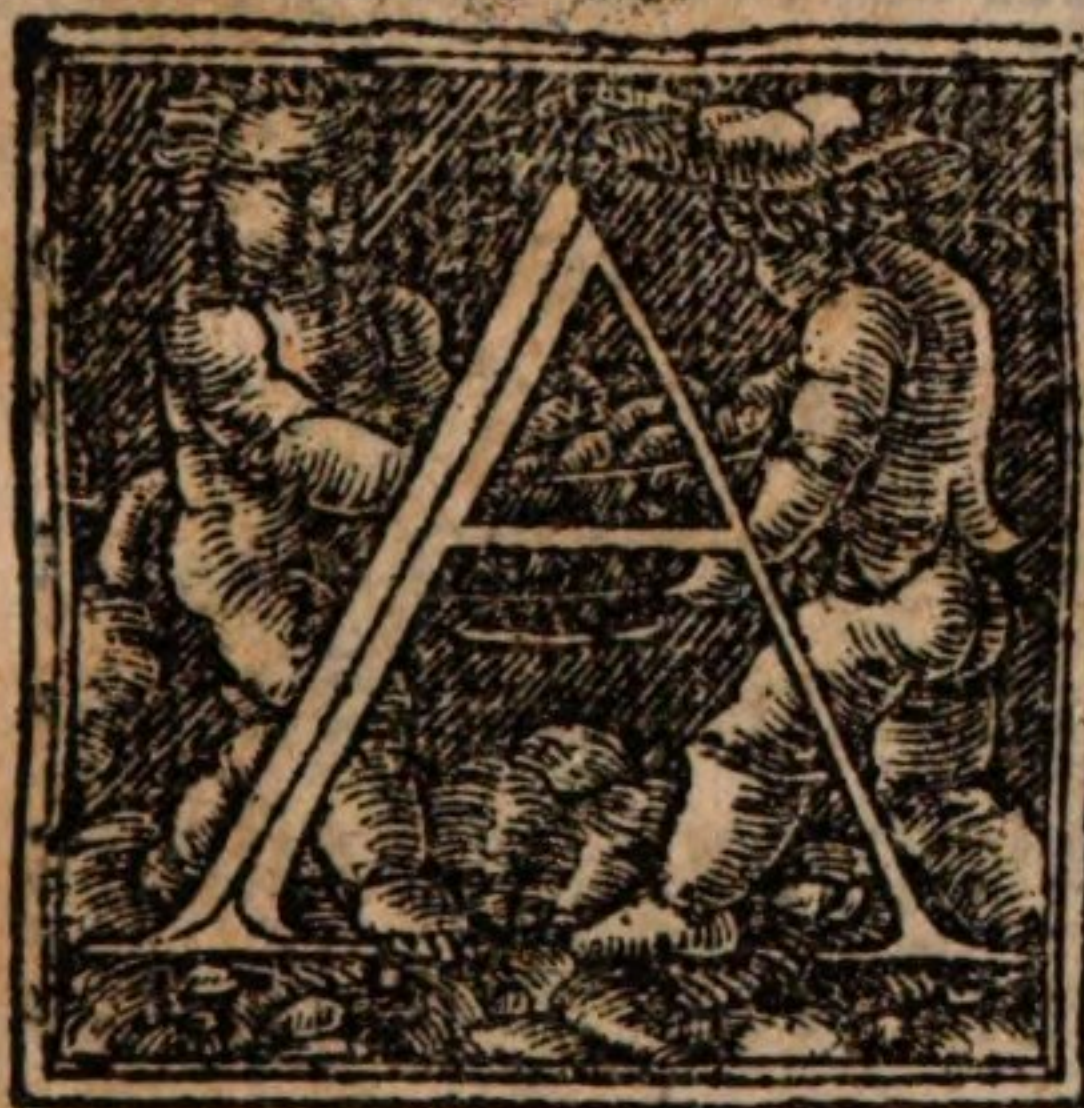
STVDIOSIS ADOLESCENTIBVS

THEODORICO & PETRO GANSIIS

à Denstet Turingorum, fratribus germanis,

MARTINVS CRVSIVS

M. F. S. D.

Micitiae natura
focia est & co-
mes gratifican-
di uoluntas. In-
deo amicitia po-
test multum: &
ut multum po-
test: ita saepe uir-
mero ad id faciendū impellit: quod
alioqui nō facile susciperemus. Hęc
etiam mihi eius, quod antea in ani-
mo non habueram, causa fuit. Ro-
gauit me Blasius Fabricius: ut sibi
orationem aliquam Demosthenis
cum interpretatione Ioannis Stur-
mij darem: idq; ut liceret, ab eo faci-
le impetrauit. Passus sum mihi per-
a 2 sua

suaderi: ne aut hominis amici, & familiaritate coniunctissimi, uoluntati in re non inhonesta deessem: aut praeceptoris mei, quem summa obseruantia colere debeo, humanitatem aspernari uiderer. Non enim in una tantum, sed in cæteris etiã, quas explicasset, orationibus, idem mihi facere permisit. Principio uerò do eam: quæ primo loco apud Demosthenem posita est: eamq; do ita, ut neq; aliquid Sturmianum dedita opera prætermiserim: neque facile de meo addiderim: nisi necessarium esset: quòd, illo docente, scribendo quædam assequi non potuissem. Ita tamen ea in re libertati meæ moderatus sum: ut nihil adijcerem: nisi mihi ab ipso dictum esse uideretur. Equidem nihil aliud spectauì: nisi ut græcæ linguæ, & Demosthenæ lectiōis studiosis prodesse. Itaq; adieci separatim: quæ uel ipsi mihi uenissent

PRAEFATIO

sent in mentem: uel ab alijs etiam a
 nimaduersa, facere ad istam oratio-
 nem putassem. Quin ad totius ora-
 toris illius cognitionem uiam pate-
 facere uolui. Quocirca uitam eius
 breuiter collegi: ex qua ipsius stu-
 dia, consilia, acta publica et priuata,
 aliquo modo cognoscerentur. Ea-
 dem de causa *ὑπομνήματα* quandam ex
 Diodoro Siculo confeci: qui histo-
 ricus propter temporum designa-
 tionem: in quæ præcipuas res Græ-
 corum distribuit: ad Demosthenem
 non solum utilis est, sed admodum
 necessarius. Nec ex eo tamen plura
 sumpsi: quàm quoad Demosthenes
 uixit. De Atheniensis urbis statu, de
 Macedonum amplificatione, de cæ-
 teris rebus Græciæ illis temporibus,
 multa sunt apud Plutarchum, Pau-
 saniam, Arrhianum, Gemistum, Iu-
 stinum, Aemylum Probum: nec ex
 ipso Demosthene peti potest nihil.

Verum ea omnia, si obseruentur, cum Diodoro facile coniungi poterunt. Necesse est errare nos saepe: & in magna caligine uersari: nisi ad Praestantissimorum autorum perspicuitatem lumen historiarum adferamus: quod non solum utilitates magnas habet: sed etiam multo est iucundissimum. Quare & nunc studiosis adiumentum ad optimi huius oratoris intelligentiam adferre conatus sum: & mihi in posterum, quod ad hanc partem attinet, laborem minuere. Nunc ut quaeram, quem in huius libelli editione appellem: non habeo necesse longe abire. Redibo in eam ipsam domum: unde mihi autor huius rei suscipienda extitit. Ad uos uenio, THEODORICE & PETRE GANSII: quibus cum mihi notitia & usus iam inde ab eo tempore intercessit: quo una in eadem domo, in qua adhuc sum,

sum, uiximus: quotidianaque etiam
nunc inter nos consuetudine utimur.
Vos item, ut ego, Sturmij audito-
res, ex cuius schola ista nata sunt, es-
tis: neque Ciceronem tantum, sed etiam
Demosthenem ab illo explicari
auditis. Hæc causa præcipuè mouit
nobilem uirum HENRICVM A-
VVITZLEBEN: cuius summa præ-
dicatur uirtus, & singularis erga bo-
nas literas, atque homines literatos
fauor: ut uos ad hoc gymnasium
mitteret. Voluit enim prudens ille
uester auunculus atque tutor: ut cum
alijs artibus utriusque linguæ scien-
tiam, quæ rerum affert cognitionem,
ista ætate consequeremini. Id in hac
potissimum urbe, apud istum maxi-
mè doctorem, ὃς ἦν μὲν μορφὴ ἐπείων,
ἦν δὲ φρονίος ἐδλαὶ, facere uos posse
existimauit. Quæ in re ita uestris ra-
tionibus prouidendi studiosus fuit:
ut ne priuatis quidem, & domestici-

PRAEFATIO

cis magistris uos carere uoluerit. Primum enim Blasium, uestrum nunc hospitem, huc uobiscum misit. Deinde Georgium Schetū praefecit. In cuius optimi, atq; in primis eruditi iuuenis locum: posteaquam ex hac uita, non paruo nostro dolore, discessit: iam uobis Iacobum Fabricium, ut uos uultis, praceptorē: ut ipse Iacobus uult, in studiis socium, substituit. Huius uestri auunculi tutorisq; erga uos amoris atq; studio: & spei non solum ipsius, sed amicorum omnium: summo uos opere decet elaborare: ut amore pietatis, uitae honestate, diligentia in studiis uestris, ad dei gloriam, ad publicam utilitatem, ad honorē uestrum, respondeatis. Quod tametsi per aetatem ipsi intelligitis: & uterq; uestrum ad id suapte sponte incumbere paratus est: tamen alienas admonitiones, credo, non repudietis. Est enim

enim eorum, qui id faciunt, beneuo-
lentiae significatio & amoris ea ma-
xima. Quam quidem ut & ego de
me hoc tempore uobis darem: quo-
niam graecis literis studetis: neque of-
ficio uestro eae sunt alienae: hoc uo-
bis munusculum dare uolui: quod
a uobis ad alios etiam, ab hoc gene-
re literarum non abhorrentes, per-
ueniret. Id, cuiusque modi est, spero
uos non grauare *δ' ἐξ ἐμοῦ*: ὥς ἔ καλὸν
ἐν λυαῖα *δ' ὅσιν ὅτι*: praesertim iam no-
uo anno ineunte: qui ut fauste, feli-
citer, prospereque nobis omnib. eue-
niat: faxit Christus optimus maxi-
mus. Valete. Argento
rati Calen. Ian.

1554.

6 3

LIBA

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
Ὀλυμπιακοῦ πρώτου λόγου.

Ολυμπιακὴ πόλις ὑπὸ θράκης: ἑλλήνων
 κόρ δὲ ταύτη τῶν γήοικόντων δ' γένος,
 ἀπὸ χαλκίδος φησὶ γένεσθαι. ἔστι
 δὲ Χαλκίς Αθιωάεωρ ἄποικος. πολλοὶ ἢ πό-
 λεμοι καὶ γῆδ' ὄφοι φησὶ ὀλύνθου. Αθιωαίοις
 τε γὰρ ἐπολέμησεν, ἄρχουσι τῶν ἑλλήνων,
 τὸ παλαιόν: ὧς αὖθις Λακεδαιμονίοις: χρό-
 νω τε εἰς δύναμιν προῆλθε μεγάλην: καὶ τῶν
 συγγενῶν πόλεων ὑπερείχετο. ἡ γὰρ ὑπὸ
 θράκης πολύτιμος γῆς χαλκιδική. Φιλίπ-
 πω ἢ τῶν μακεδόνων βασιλεὶς συμμαχίαν δὲ
 ὀλύνθιοι ποικιλάμνοι: καὶ πολεμοῦντες
 μετ' αὐτοῦ πρὸς ἀθιωάεους δ' κατ' ἀρχαίς:
 καὶ ἴδμεν μὲν Ἀνθεμοῦντα πρὸς τὸν μακεδόνα
 νικῶντα εἰληφρότερον, πόλιν ἀμφισβητήσιμον
 μακεδόσι καὶ Ὀλυπθίοις: ἴδμεν δὲ ποτιδαι-
 αρον, ἡνίκα ἀθιωάεων ἐχόντων, ἐκπολιορκήσας
 ὁ Φίλιππος, Ὀλυπθίοις πρὸς ἑσέωκεν: ὕστερον
 ὑποπὴν εἰς ἑρξάνθη τὸν βασιλέα: ὁξῶντος
 αὐτοῦ ταχέως καὶ πολλὰ τῶν αὐξήσεων, οὐ
 πείσων δὲ τῶν γνώμων. ἀποδημοῦντα ἢ τῶν
 ῥήτρων αὐτῶν: πέμψαντες πρέσβεις πρὸς
 ἀθιωάεους, κατελύσαντες τὸν πρὸς αὐτοὺς
 πόλεον

πόλεμον: ποιῶντες ὅσα πρὸς τὰς συνθήκας
 τὰς πρὸς Φίλιππον. Συνετέθειντο γὰρ ἡ κοινὴ
 νῆ πολεμῶν πρὸς Ἀθινάους: καὶ ἄλλο τι
 δόξα, κοινὴ ἀνείχετο. Ὁ δὲ Φίλιππος πᾶσα
 λαὸν προφάσεως ἐπ' αὐτοῦς δ' ἐόμηνος:
 τότε δὲ ταύτῃ λαβὼν: ὥς τὰς συνθήκας
 πρὸς ἀβεβηκόσι: καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοὺς
 ἐαυτοφιλίαν ἀπεσπυλίοις, πόλεμον ἐπὶ
 νεγκειν. Οἱ δὲ πεπόμενασι πρεσβυς εἰς Ἀθή-
 νας ποδὶ βοηθείας. Οἱς ὁ Δημοσθένης συνα-
 γορεύει: βοηθεῖν κελεύων τοῖς Ὀλυθηίοις.
 Κάμφει τὴν Ὀλυθηίων σωτηρίαν ἀσφα-
 λειαν τῶν Ἀθινάων ^{ἐν}. Σωζομένων γὰρ
 τῶν Ὀλυθηίων: ὅτε ἤξειν εἰς τὴν ἀττί-
 κὴν Φίλιππον: ἀλλὰ τοῖς Ἀθινάοις ὅσον
 ἀμ' ἐσεῖς πλεονεχίῃ τὴν μακεδονίαν: καὶ
 ποιεῖς τὸν πόλεμον. εἰ δὲ ὑπὸ Φιλίππῳ γένῃ
 τῇ πόλιν αὐτή: ἀνείδει τὴν ὑπὸ τοὺς Ἀθη-
 ναίους ὁδὸν τοῦ βασιλεῖ. φησὶ δὲ Δυσμάχης
 τοῦ ἐν τῷ Φίλιππῳ ὅχ, ὥς ὑπέληπται: θάρα
 συνωμ' ἐπ' αὐτὸν τὸς Ἀθινάους. Διείλεται ἡ
 καὶ ποδὶ τῶν Δημοσίων χρημάτων: συμβαλέντων
 ποιῆσαι αὐτὰ στρατιωτικὰ ἀντίθεωρικῶν.
 Καὶ τὸ ἔθος ὑπερόπλητον ὅν, ὡς ἐχθρῶν τοῖς Ἀθη-
 ναίοις, ἀνάγκη ἀφωύσαι. ὅκοντος τὸ πα-
 λαὸν θεῶν λιθίνον πρὸς αὐτοῖς: ἀλλὰ φυλί-
 των

νων συμπηγνυμένων ἰκρίων: ἃ πάντων
 καταλαμβάνει τόπος ἀπειρόντων: πλη-
 γαί τε ἐγίνοντο, καί περ ἃ βράματα. ὥς κω-
 λύσαι βυλκθγντες οἱ προεσότες τῷ ἀθλωαί-
 ων: ὡν κτλς ἐποίησαντο τὸς τόπος: καὶ ἐκασον
 εἰσι διελόναι δύο ὁβολός: ἃ κατὰ βαλόντα θε-
 αν ἔχον. ἵνα δὲ μὴ δοκῶσι μοῖ πρὶν τούτῳ
 ἀναλώματι λυπεῖσθαι: ἐκ τῶ δημοσίου λαμ-
 βάνειν ἐκασον ἐτάχθη τὸς δύο ὁβολός. γντεῦ
 θον μὲν ὅρ δ' ἐβθ ἤρξατο. προῆλθε δὲ εἰς το-
 σόντον: ὥς τε ὅκεις ὥς μόνον ἐλάμβανον.
 ἀλλὰ ἀπλῶς πάντα τὰ δημοσίου χρήματα
 διενέμοντο: ὅθεν ἃ πόλι τὰς στρατίας ὁκνη-
 ροὶ κατέσπσαν. πάλαι μὲν γὰρ στρατεύομενοι
 μισθὸν παρὰ πόλιν πόλεως ἐλάμβανον. τότε
 δὲ γν ταῖς θεωρίαις, καὶ ταῖς ἐορταῖς οἱ κοί μέ-
 νοντες, διενέμοντο τὰ χρήματα. Οὐκέτι δὲ
 ἤθελον ὀξυγναι, καὶ κινδυνεύειν: ἀλλὰ ἃ νό-
 μον ἔβγντο πόλι τῷ θεωρικῶν τέτων χρημά-
 των: θανάτον ἀπειλῶντα τοῖς γράψαντι μετὰ
 τεθῶναι ταῦτα εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν, ἃ γε-
 νέσθαι στρατιωτικά. διὸ δὲ δημοδγν πρὸς ἐύλα-
 βῶς ἀπῆλθον πόλι τούτῳ συμβολῆς: καὶ ὑπε-
 ρωτήσας ἑαυτὸν: ὅτι σὺ γράφεις ταῦτα εἰς
 στρατιωτικά; ἐπιφέρει: μά σί, ὅκ ἔγωγε. το-
 σαῦτα μὲν πόλι τῷ θεωρικῶν. Διέλεκται δὲ
 ὁ ῥήτωρ

ὁ ῥήτωρ ἐπὶ πολιτικῆς δυνάμεως: ὅτι
 ὡς αὐτὸς στρατεύεται: καὶ μὴ δὲ ξένων, ὡς
 περ εἰώθεσαν, ποιεῖται τὴν βοήθειαν. ὅθεν γὰρ
 αὐτίον εἰνέφη τὰ πράγματα ἀπολυθῆαι.

LIBANII ARGUMENTVM IN
 primam orationem Olynthiacam, conuer=
 sum à M. CRVSIO.

Olynthus erat urbs in Thracia: cuius ciues à
 Græcis orti fuerunt: ex Chalcide, quæ in Eu=
 bæa est. Chalcis porrò Atheniensium colo=
 nia. Multa uerò Olynthi bella, eaq; præclara. Nam
 et olim cum Atheniensibus, cum imperium Græciæ
 tenerent, bellum gessit: et iterum cum Lacedæmo=
 nijs: ac paulatim uiribus aucta, reliquis eiusdem ge=
 neris ciuitatib. antecelluit. Multa enim in Thracia
 gens Chalcidica erat. Cùm autem Olynthij societate
 cum Philippo Macedonum rege inita, bellum con=
 iunctis copijs principio Atheniensibus facerent: et
 à Macedone tum Anthemuntē, de qua ciuitate in=
 ter se disceptabant Macedones et Olynthij: tum Po=
 tidæam, quam uel Atheniensibus ereptam Philippus
 Olynthijs concessit, acceperant: postremò suspectum
 habere cœperunt regem, simul ob celerem eius ma=
 gnamq; rerum amplificationem, simul propter ani=
 mum parum fidum. Absentia itaq; eius obseruata:
 legatos

legatos miserunt ad Athenienses : & de bello cum
eis transegerunt: quia in re foedus cū Philippo ictum
violauerunt. Conuenerat enim inter eos, et de commu-
ni consilio bellum cum Atheniensibus gerere: & si
quid aliud uideretur, de communi sententia compo-
nere. Philippus, qui iam pridem causam in eos qua-
siuerat, tunc eam inuenerat: illis, ut ijs, qui foedus ru-
pissent, & qui ad hostes suos defecissent, bellum intus-
sit. Ipsi Legatos Athenas petitum auxilium mise-
runt: quorum causam Demosthenes agit: Olynthijs
opem ferre iubet: atq; horum conseruatione otium
Atheniensium contineri dicit. Dum enim Olynthij
sint salui: nunquam in Atticam regionem Philip-
pum inuasurum: sed Atheniensibus in Macedoniam
nauigandi, ibiq; belli gerendi facultatem fore. Quod
si in Philippi potestatem haec urbs peruenerit: iam
illi iter in Atticam patefactum esse. Ut autem popu-
lo animum aduersus illum augeat: non ita difficile
cum eo bellum gerere dicit, ut uulgò putetur. De pe-
cunia item publica differit: ac suadet, eam ex Thea-
tro ad militiam transferendam esse. Sed cum consue-
tudo, qua utebantur Athenienses, nota non sit: ne-
cesse est eam paulò altius repetere. Cū theatrum
antiquitus apud eos ex lapide non esset: sed tabulata
lignea coagmentarentur: singuliq; locum occupare
festinarent: uerberatio fiebat, & nonnunquam etiam
uulneratio.

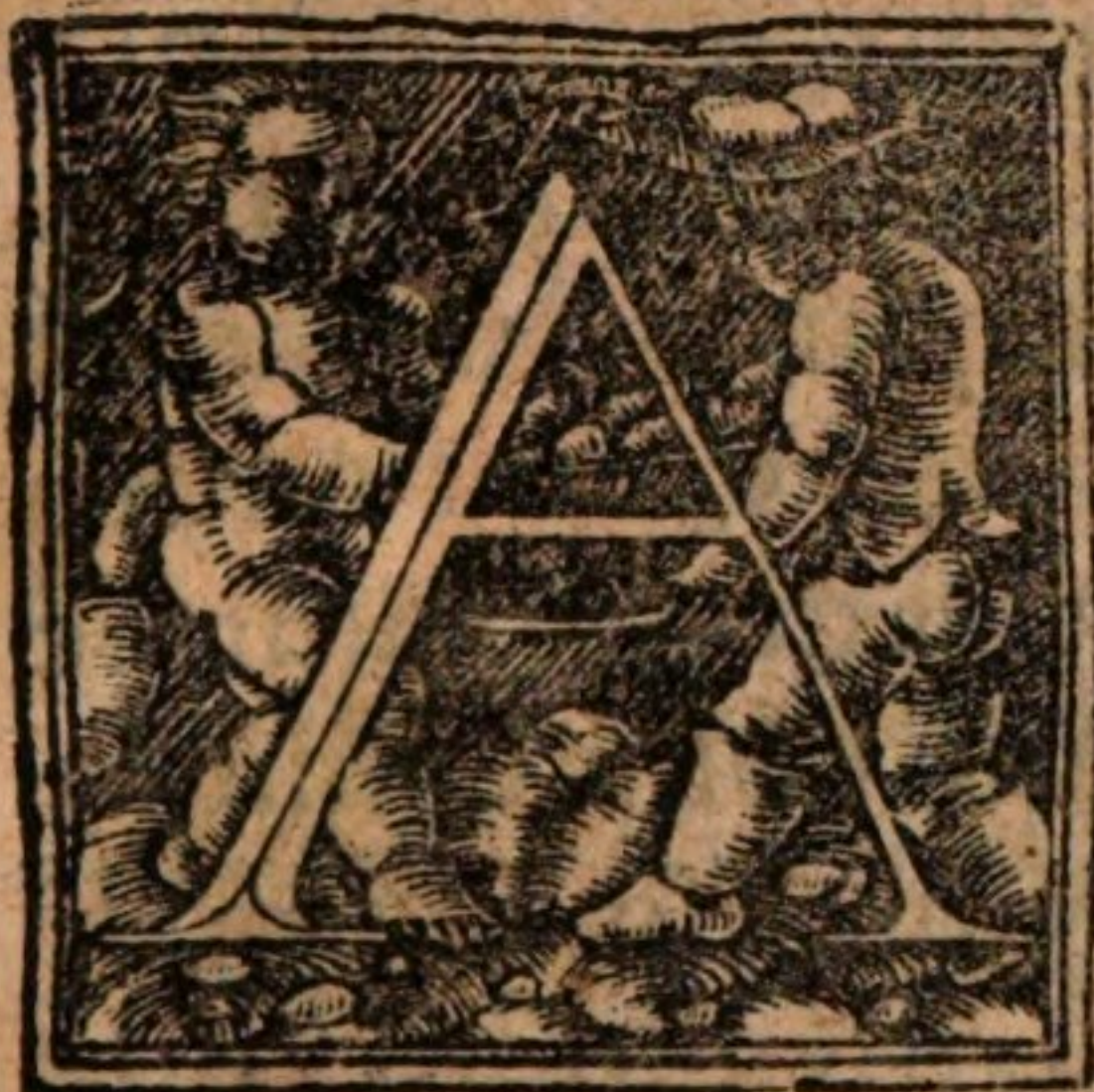
vulneratio. Huic malo mederi cum uellet magistratus Atheniensium loca uenalia proposuit: & singulos dare duos obolos oportebat: hisq; datis, spectandi potestatem habere. Sed ne sumptu ciues tenuiores grauari uiderentur: ex publica pecunia constitutum fuit singulos accipere binos obolos. Ab hoc fonte illa cōsuetudo fluxit: manauit autem ita longè, ut non ad hanc rem modò sumerent: sed prorsus omnem publicam pecuniam diuiderent: qua de causa eorum etiam in militādo industria relanguit. Antea enim, cum ad bellum proficiscerentur, stipendium à rep. capiebant. Tunc uerò domi manentes, in ludos & dies festos pecuniam insumebant. Non igitur uolebant amplius exire, nec adire periculū: sed & legem de ista pecunia tulerūt: quæ mortem ei minitabatur: qui eam ad ueterem disciplinam reduci debere, & militarem fieri, retulisset. Quocirca etiam Demosthenes cautè huius rei suasionem attingit. Nam postquam se ipse interrogauit: tu igitur legem fers, hanc debere ad militarem usum conuerti? respondet: Minimè mehercule. Hæc de pecunia Theatrali. Verba etiam facit Orator de urbanis copijs: ciuesq; hortatur, ut ipsi militēt: nec, uti cōsueuerint, mercenario milite auxilium portent. Eam enim causam esse dicit: propter quam reip. opes corruant.

IN SCHOLAS STVR-
mianas Iacobi Fabricij
Chemnicensis.

*Vt vastum capiat uirum tabellâ,
Pingendi uariæ magister artis
Timantes Satyros facit bicornes
Circum brachia cursitando thyrsis
Metiri undiq; pollicem Gigantis.
Sic Demosthenæ uolens uideri
Nervos, robora, sanguinemq; linguæ,
Et Marci geniumq; copiamq;
Artem S T V R M I V S artifex peritus
Monstrat: quæ ueluti scienter unguis
Iuuentus studiosa metiatur
In paruo spacio: sed ipse nobis,
Si uellet modò, posset utriusq;
Vires ingenio suo referre.*

ΔΗΜΟ

ΣΘΕΝΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΡΗΤΟ
 ρΘ Ολυθιακός λόγΘ α.

Ντὶ πολλῶν αὖ, ὧ
 αὐδρες ἀθληταί,
 χημάτω ὑμᾶς ἐ-
 λέει νομίζω: εἴ φα-
 νερόν γένοιτο τὸ
 μέλλον σωοίσθῃ τῇ
 πόλει: πόθεν ὦρνε-
 νί σκοπεῖτε. Οὕ-
 ζίνω τὸδ' ὅτως.

ἔχει: προσήκει προθύμως ἐθέλει ἀκχεῖν τῷ
 Βυλομλίω συμβαλέειν. Οὐ γὰρ μόνον, εἴ
 τι γήσιμον ἐσκεμμένον ἔκειται, τὸτ' αὖ
 ἀκχεῖσάντες λάβοιτε: ἀλλὰ καὶ τῆς ὑμετέ-
 ρας τύχης ὑπολαμβάνω: πολλὰ τῶν δεινῶ-
 των ἐκ τοῦ πρᾶχῃ μαγίοις αὐτῶν ἐπελθεῖν εἰ-
 πέειν: ὥστ' ὅζ' ἀπάντων ῥαδίαρ τῶν τοῦ συμ-
 φέροντος ὑμῶν αἵρεσιν γενέσθαι. Οὐ μὲν ὅρως
 ὦν καὶρός, ὧ αὐδρες ἀθληταί, μονονδχίλῃ
 γειφονίῳ ἀφίεις: ὅτι τῶν πραγμάτων ὑ-
 μῶν ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπτοῖς ὄναι: εἴπερ
 ὑπὲρ

ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. Ἡμεῖς δὲ
 οὐκ οἶδ' ὅντιν' αἰμοὶ δοκῶμεν ἔχειν τρόπον
 πρὸς αὐτά.

IOANNIS STURMII

conuersio.

Magna ego pecunia, Athenienses, uobis potius fore arbitror; si perspicuum fiat, quid è repub. futurum sit in ijs rebus: de quibus à uobis est instituta deliberatio. Quod quum uerum sit; etiam uos decet, studiosè uelle eos audire; qui uobis cōsiliū dare conentur. Non enim solūm, si quis domo meditatus aliquid adferat, quod utile sit; id uobis, posteaquam intellexeritis, suscipiendum est; sed uestræ etiam fortunæ esse existimo: multa, quę opere precium est fieri, subitò nōnullis in mentem uenire ad dicendum; ut ex omnibus facile possit utilitatis delectus haberi. Hoc igitur tēpus, Atheniēses, prope modum quasi uocem emittit; suscipiendā uobis esse hanc causam; si
 modò

modò de uestra salute curā aliquam geratis. Sed nescio quonam timus nos in his rebus animo præditi.

O Rationes Olynthiacæ tametsi habitæ sunt diuersis temporibus: tamen coniunctæ sunt inter se quodam ordine naturali. Primum enim est, consilium dare: deinde ad rem suscipiendam excitare: tum non pati ciues suos falli: sed in constantia negotij suscepti confirmare. Id Demosthenes in his orationibus facit. In prima enim suadet, opem Olynthijs aduersus Philippum ferendam esse: in secunda populum cunctantem excitat: in tertia elatum fortuna meliore castigat: et ad ea, quæ reliqua sunt, prudenter et constanter administranda adhortatur. Quod ad statum causæ attinet: omnes sunt πραγματικῆς καὶ σεως: quoniam habent considerationem futuri temporis. Suadet enim Demosthenes, auxilium Olynthijs ferendum esse: idque ad decus et utilitatem populi pertinere. Apud Hermogenem κεφαλαια, hoc est, partes status negotialis sunt sex: τὸ νόμιμον, τὸ δίκαιον, τὸ συμφέρον, τὸ δυνάτον, τὸ ἐνδοξον, τὸ ἐκβεβόλητον. Primum est τὸ νόμιμον, lex: quia dicit Hermogenes omnem, πραγματικὴν uel esse ἑγγεγονῆσαν: quæ ex aliquo scripto ortam disceptationem habet: uel ἄγγεγονῆσαν.

Argumentum
orationum
harum.

Status.

φον, quæ nullo scripto continetur. Quia uerò id,
 quod lex iubet, iustum esse debet: ideo rectè secun-
 do loco τὸ δίκαιον, æquitas sequitur. Tertium est
 τὸ συμφέρον. Sæpe enim homines magis utilitate,
 quàm aut lege, aut æquitate mouentur. Sed multa
 sunt utilia: quæ tamen fieri non possunt: ideo sequi-
 tur τὸ δυνάτοιν. Sub utilitate cōprehendo etiam τὸ
 ἀναγκάιον: sub eo, quod fieri potest, τὸ ἡδέιον,
 τὸ χαλεπὸν, τὸ ἄδύνατον. omnia autem des-
 bent esse honesta et gloriosa: ideoq; quintum est τὸ
 εὐδοξον. Vltimò spectandus etiam cuiusq; rei euen-
 tus. Sed quæ in iuridicali statu uocantur ἐκβαῖται:
 ea in negotiali dicuntur ἐκβασίμια: propterea
 quòd ille præteritarū, hic futurarū rerum sit. De-
 mosthenes habet maximè τὸ συμφέρον, ἀναγ-
 κάιον, εὐδοξον, ἐκβασίμιον. Ostendit enim,
 non modò utile esse: sed etiam necessarium, et glo-
 riosum: si feratur Olynthijs auxilium: et quid inde
 sit futurū. Est igitur hic status negotialis: genus uerò
 causæ, deliberatiuum. Partes orationis sunt tres: ex-
 ordium, confirmatio, peroratio. Genus uerò dicen-
 di est summum: quod ita esse, intelligitur ex prima
 et postrema orationis parte. Vt enim exordium bre-
 ue est: ita peroratio breuissima. Summum dicendi
 genus habet amplificationem cum motu: medium,
 amplificationem sine motu: illa uerò tenuis idea, καὶ
 βασιάντα

Genus causæ.

Partes ora-
tionis.

Genus dicendi

Θαρσύνει, hoc est, puritatem. In exordio debet esse
 splendor, in epilogo ardor. Ea hic non sunt. Est
 tamen grauitas maior: quàm aut in epistolis, aut in
 philosophorū disputationibus. Ἀντὶ πολλῶν αὖ,
 ὧ αὖ λέγεις,) In generibus dicendi rectè instituendis
 est una præcipua uirtus: quæ pertinet ad sapientiam
 oratoris: τὸ πρῆπον: ut uideamus, quid deceat in
 quauis causa. Omnino enim ineptum est, in rebus ar
 duis, ad salutemq; reipub. pertinentibus, longo uti
 exordio: quum præsertim auditoribus, qui ultrò pa
 rati sunt ad audiendum, id ingratum sit. Ideo Demo
 sthenes breuissimo exordio utitur: et statim uenit ad
 causam. Exordium sump. um est ἀπὸ τῆς πραγμά
 τω, ἀπὸ ὑποδιαλέξεως προσώπων, ἀπὸ
 κατὰ, καὶ ἀπὸ ἐπιτιμήσεως. Res magna est:
 cuius deliberatio debeat anteferri magnæ pecuniæ.
 tempus tale, ut omnes Athenienses debeant diligen
 ter audire. Quod ad personas attinet: facit duo gene
 ra oratorum. Vnum, quod meditatū uenit ad di
 cendum: alterum, quod subitò dicit. Postrema uerò
 sententia habet reprehensionem, sed ualde lenem.
 In hoc ipso exordio facilè potestis uidere: hoc genus
 dictionis esse remissum. Primum, ipsum exordium
 indicat, ut et peroratio: cuiusmodi sit idea. Pertinet
 enim id magis ad σαφύνειν, quàm ad μέγας. Est hic mera
 καθαρότης, puritas: et εὐκρίνεια

Exordium.

Inuentio exor
dij.Idea huius ora
tionis remiss.

Verba.

Res.

distinctio sententiarum: quæ duo pertinent ad ipsam
 σαφλώσειν, diluciditatem. Deinde ista etiā δια-
 γρησις personarum est indicio. Ostendit, se unum esse
 se ex ijs: qui subito dicunt. Subitæ autem orationes
 sunt summissi generis. Tertiò, etiam ex uerbis appa-
 ret genus dicendi. Omnia uerba sunt quotidiana, pri-
 ra et propria. Quanquam in ijs est copia: uocat τὸ
 μέλλον σωοίσειν, χησίμου. Τὰ δὲ ὄντα: quæ
 omnia sunt ἰσοδυναμούντα. Genus igitur dicendi
 est Atticū, breue, pressum, siccum, et sanum. Αὐτὶ
 πολλῶν αὖ.) prima pars exordij pertinet ad at-
 tentionem: habet magnitudinem rei: et est etiam à
 tempore. χημάτω) Interpretes græci pu-
 tant dictionem χημάτω habere magnam uim
 hoc loco. Demosthenem enim ideo nunc eo uerbo
 uti: quia postea eos adhortaturus sit: ut τὰ θεωρικά
 faciant στρατιωτικά: ut pecunia, quam in ludis et
 spectaculis consumeabant, utantur ad bellum geren-
 dum. Non est contemnendum hoc iudicium Vlpia-
 ni. τὸ μέλλον σωοίσειν.) hoc ideo dicit: quia
 genus causæ est deliberatiuū: cuius finis est τὸ συμ-
 φέρον et χησίμου. πῶς ἔρυννίσκοπέ-
 τε.) χηματισμός est bonus, quia πλεονησι-
 κός. ὅτε τοίνυν τὸδ' ἔτως.) hætenus pri-
 ma pars exordij. causam nullam ponit: sed statim po-
 nit πλὴν ἔκβασις, conclusionem. Omnes enim ex-
 ordij

ordij partes sunt breues. Hæc est altera pars: quæ
 pertinet ad oratores: eos postulat audiendos esse.
 Hic etiam est attentio. conclusio ista habet κατὰ
 σκευλῶν: in qua est ὑποδιαλέξεις: quæ est, quum
 inueniuntur duo genera rerum aut personarū. Ha-
 betis apud Hermogenē lib. 1. de Inuent. quò lexor-
 dia sumantur ὅς ὑπολήψεως, ὅς ὑποδιαλέξε-
 ως, ἐκ ποικιλίας, ἀπὸ καὶ ὅ, ἀπὸ τῶν
 πραγμάτων. Personæ tractatio hoc loco est tri-
 partita. Primum est propositio generalis, τὸ ἀόρι-
 στον: debetis omnes audire: qui consilium dare uo-
 lunt. Deinde ὑποδιαλέξεις: nō solum meditados,
 sed etiam eos, qui subito consilium dant, audire debe-
 tis. Postrema sententia causam habet, τὸ τελικόν
 αἴτιον: ut ex omnibus delectus utilitatis haberi
 possit. ἐσκεμμένον.) est proprium uerbum:
 quia antea dixit, σκοπεῖτε. Ο μὲν δὲ παρὼν
 καὶ ὁ.) hætenus rem et personā: nunc τὸν και-
 ρόν, tempus, tractat. φωνῶν ἀφίσις.) est ineptum,
 dicere, hoc loco esse προσωποποιίαν: sed est ὑ-
 περβολὴ ἢ εἰκὼν: ut nihil sit exultans et exi-
 mium hoc loco in uerbis, nisi in hoc uerbo. Sed προ-
 σωποποιία est in graui dicēdi genere: cum rei in-
 animæ sermonem tribuimus: aut cum mortuos exci-
 tamus: et loquentes inducimus. αὐτιληπτόν
 ἔστιν.) κατὰ σκοπὸν causa: sed γρηκὴ, et obscu-

Personæ tra-
 ctatio.

ra. Nondum enim dicit suum consilium.

Reprehensio.

Ημῖς δ' ἔκ οἱ δ' ὄντιν' ἄ μοι.) Postrema sententia habet ἐπιτίμησιν, breuem increpationem, et lenem. Se etiam admiscet: nescio, quomodo in hac causa affecti simus est pulcher σχηματισμός.

Hactenus ea, quæ pertinent ad inuentionem et uerba. Exordium breue quidem: sed uerè Atticum: et μεσότης, hoc est, quasi plenitudinem sententiarum habens: ut rem, personam, causam, tempus, reprehensionem. Verba omnia καθαρά et οἰκεία.

Genus compositionis.

Videamus nunc etiam τὰ κῶλα. Περίοδοι omnes sunt breues: Vnde etiam apparet tenuitas huius orationis. Ἀντὶ πολλῶν ἄν.) Est periodus ῥίκωλος, sed μέγας, et in fine βραχύκωλος. Ὅτε τοίνυν.) ῥικωλία. hæc comprehensio primæ est contraria. habet enim principium breue, exitum longiorem. Hoc semper uobis obseruandum est: ut post μεγείαν sequatur μακροκωλία: ita oratio fit rotunda. Cicero potuit animaduvertere ex orationibus Demosthenis: quòd uno spiritu potuerit duas eiusmodi periodos pronuntiare. Quomodo ex orationibus et scriptis? ut hoc loco: ut ex duobus hemicyclis fiat circulus absolutus.

ἔγὰρ μόνον.) τεῖς ἄκωλος, καὶ ἐπισύναν ψιν membri. Sic oratio grandescit, non uerbis, sed compositione: id tamen latet. ἡ κεῖται.) primum membrum

membrum. λαβοῖτε.) secundum. ὑπολαμ-
 βαύω) tertium. ἐπελθεῖν εἰπεῖν.) quartum:
 ὥς' ὅς' ἀπ' αὐτοῦ) quintum membrum, sed extra
 periodum. ὁ μὲν δὲ παρῶν) quarta periodus est
 τρεῖς κωλῶ : uel potius etiam δίκωλῶ.
 ἀφ' οὗ.) membrum primum, χοινοτενέες ἔσμεν
 κρείμ. ἀντιληπτέον δ' αὖ.) secundum, non tam
 longum. φροντίζετε.) fuisse ambitus absolu-
 tus: quia sententia fuisse ἀπ' κρείμ μὲν, perfecta:
 tamen tertium membrum annectitur, cum ad perfe-
 ctam ἀπ' οὗ φανσιν aliquid additur: est ἐπισύ-
 ναψις. ἡμεῖς δ' ὅκ.) Postrema est ἡ μονοκω-
 λία. E si enim audacter uelit dicere: tamen dicit ti-
 midè, ἔσ non apertè: sumus nimium ignaui ἔσ ne-
 gligentes. Sic genus sententiarum, uerborum, ἔσ
 compositionis ostendit: hoc genus dicendi esse subtile
 ἔσ summissum. Atq; haec tenus exordium.

Εἰ δὲ τὰ γ' ἐμοὶ δοκῶντα: ψηφίσασθε μὲν
 ἡδὲ τὴν βοήθειαν: καὶ πρᾶσκευάσασθε τὴν
 ταχίστην: ὅπως γνῶντες βοηθήσητε: καὶ μὴ
 πάθετε ταῦτ', ὅπερ καὶ πρότερον: πρεσβεί-
 ας δὲ πέμπειν, ἥ τις ταῦτ' ἐρεῖ: καὶ πρὸς αὐ-
 τοῖς πράγμασι. ὥς δὲ μάλιστα τοῦτο λέγει:
 μὴ πανδρεύεσθε ὧν, καὶ δεινὸς ἀνθρώπος
 πράγμασι χηρᾷ: τὰ μὲν εἰκων, ἡνίκα αὖ
 ἔστι τύχη

τύχη: τὰ δ' ἀπειλῶν (ἀξιοπίστος δ' ἄρ' εἰς
κότῳ φαίνοισι) τὰ δ' ἡμᾶς διαβάλλων, καὶ
τὴν ἀπασίαν τὴν ἡμετέραν: ἔειπεν, καὶ πα
ραπείσκειται τὸ ὅλων πραγμάτων.

ἐνδεσμός.

Hęc igitur facienda censeo: decer
nēda auxilia esse: eaq; quāprimū m
& quām celerrimē comparanda: ut
milite Attici nominis opem feratis:
nec illud idem patiamini, quod aliis
quando antea: Deinde mittēdos le
gatos, qui hęc indicent: & intersint
negotijs gerendis. Nam illud maxi
mopere metuendum est: ne Philip
pus, ut homo est ueterator, & acer
in rebus suscipiendis: partim dissim
ulādo, quum id tempus requirat:
partim minando (nimirum uerō si
dem ea re sibi comparet) partim etis
am reprehendēdo nos, absentiamq;
nostram: immutet aliquid, aut de
summa rerum auellat.

Post exordium occupat secundum locum ἡ πρῶ
τασις τῆς ἀποδείξεως: propositio confirma
tionis, et causę totius. Est autem διμερής, propo
sitio

sitio bipartita: nempe paranda & mittenda esse au-
 xilia: atq; legatos mittendos. Ista propositio habet
 pulcherrimam methodum. Non enim omnia in ea
 ponuntur, quæ ponenda erant. Facienda erat hic pe-
 cuniæ mentio ad militem alendum: sed orator, quia
 hic locus erat periculosus, τὰ θεωρεῖν silentio
 præterit. Est & hoc aliàs in methodis Demosthe-
 nis: non omnia simul dicere, sed paulatim, καὶ χω-
 ρισμῶν, hoc est, separatim. Ideo etiam hoc loco pro-
 ponit tantummodò γενικῶς, generatim. Est au-
 tem propositio hæc ἐγκυκλίως, rationibus
 comprobata: sed ἀτελής. Nam de auxilijs mitten-
 dis breuiter hic dicitur: quia idem postea per totam
 orationem confirmatur. Legatos uerò mittendos,
 hoc loco statim, & si paucis confirmatur: nec am-
 plius postea attingitur. Adhuc orator uersatur in
 remisso dicendi genere: finem habet tantum τὸ πρῶ-
 τον: ut doceat, auxilia & legatos esse mittendos. Sed
 posterior pars, quæ est de legatis, acuta est. Nam o-
 stendit rationes: quibus in regno suo amplificando
 Philippus usus est: d. Simulationem, minas, uitupe-
 rationem. Ἔστι δὲ τὰς γ' ἐμοὶ δὲ οὐκ ὄντα.) senten-
 tia ista est λαθαρᾶ, pura: hæc sunt, quæ mihi pla-
 cent. Ἡ πρώτη αὖ.) prima pars huius delibera-
 tionis. ὅθεν δὲ.) ex hoc ipso agro. est ἐμφασις
 in hac particula. Athenienses, ut & aliæ gentes, ha-
 bebant

χωρισμῶν
 oratorum.

Tractatio pro-
 positionis.

bebant duo genera militū: unum, τῶν οἰκείων ἢ πολίτων, civium suorum: alterum, τῶν μεθοφόρων ἢ ξένων, militum peregrinorum. Dicit orator, ex hoc ipso agro conscribendum esse exercitum.

ὥστε καὶ πρότερον.) ratio, quæ est sumpta ἐκ τῆς βανύτων πρότερον) scilicet propter tarditatem et dubitationem. Nam populus Atheniensis erat acer in decernendo: sed in exequendo tardus: ut ex secunda Olynthiaca intelligitur. Hæc est ἡ κατὰ σκευὴ, sed ἀτελής, ut dictum est. Nam paucis confirmatur, opem esse ferendam: propterea quòd idem per totam orationem deinceps confirmetur. πρεσβείαν δὲ πέμπειν.) pars altera. est ὑπαλλαγή in illo, πρεσβείαν πέμπειν. Sed sunt quædam ὑπαλλαγαὶ ita apertæ: ut nihil differant à proprijs et quotidianis formulis: ut, legationem mittere, hoc est, mittere legatos. ὥς ὅτι μάλισα.) confirmatio posterioris partis: quæ est copiosior et firmior. Quia enim hanc partem postea relinquit: ideo eam hoc loco tractat absoluit. πανόργον.) est actio num. δεινός.) est ingenij. Τὰ μὲν εἰκῶν.) cecidens, dissimulans. Sententiæ in summisso genere sunt acutæ. Acutæ sententiæ sunt, quæ habent consilia, aut partitionem. Ostendit, quibus rationibus creuerit Philippus: τῇ ὑποχωρήσει, τῇ ἀπειλῇ, τῇ δὲ ἐκ τῶν αὐτῶν ἀλλων. ἀφιοπία.) possit sibi

ὑπαλλαγή.

Confirmatio
d. legatis mit=
tendis.

Sententiæ
acute.

sibi fidem facile comparare. potest dissimulare, cum opus est: potest minari, cum in armis est: potest vituperare hostes, cum non celeriter suis succurrunt.

Οὐ μὲν, ἀλλ' ἐπεικῶς, ὧ ἀνδρες ἀθλιῶται
οἱ, τοῦθ' ὅπερ δυσμαχότατόν ἐστι τῷ Φιλίπ-
πῳ πραγμάτων: καὶ βέλτιστον ὑμῖν. τὸ γὰρ
εἶναι πάντων ἐκείνων, ὧν ἄντα, κύριον, καὶ ῥη-
τῶν, καὶ ἀπορρητῶν: καὶ ἀμασσεῖν γόνυ, καὶ
λεωπότην, καὶ Ἰαμίαν: καὶ πάντα χεῖρ αὐτοῦ
πρῆναι τῷ στρατεύματι: πρὸς μὲν τὸ ἰάτα
πολέμου ταχύ καὶ ἡγεῖν καὶ πρᾶττεσθαι,
πολλῶν προέχον: πρὸς δὲ τὰς καταλλαγὰς: ἅρ-
αὐν ἐκείνῳ ποιῆσαι τοῦ ἄσμενον πρὸς ὅλυν
θείας: ὧν αὐτίως ἔχει. Δῆλον γὰρ ὅτι τοῖς ὁλυν-
θείοις: ὅτι νῦν ἐπὶ πόδι δόξης, ὅδε ὑπὲρ μέγας
χώρας, πολέμοισιν: ἀλλ' ἀνὰ σάσας, καὶ ἀν-
δραποδισμόν τῆς πατρίδος: καὶ ἴσασιν ἅτ'
Ἀμφιπολιτῶν ἐποίησε τὸς πρᾶδόντας αὐ-
τῷ τῶν πόλεων: καὶ τῶν δυνάεων τὸς ὑποδου-
ξαμένους: καὶ ὅλως ΑΓΡΙΣΤΟΝ, οἶμαι, ταῖς
πολιτείαις ἢ τυραννίς: ἄλλως τε καὶ ὁμο-
ρον χώραν ἔχουσι.

Quamquam illud percommode
accidit: ut, quod difficilimum sit in
Philippi

Philippi rationibus; id uobis sit cō-
 modissimum. Nam quod illius sit
 autoritas unius in dicendis senten-
 tijs, & in consilijs secretioribus; &
 imperator sit simul exercitus, & do-
 minus, & quæstor; & ubiq; in exer-
 citu adsit; ad gerendum celeriter &
 tempestiue bellum, plurimū ual-
 let; ad societatem autem; quam ille
 libenter cum Olynthijs coiret; con-
 traria ratio est. Illud enim perspicu-
 um Olynthijs est; non de gloria eos,
 aut de aliqua agri parte, bellum ge-
 rere; sed de euerfione & seruitute pa-
 triæ. Sciunt etiam, quid in Amphipolitanos statuerit; qui ei tradiderunt urbē; & in Pydnæos, qui eum in urbem admiserunt. Deniq; Infi-
 da res est ciuitatibus regia potestas;
 præcipue uerò si sit in uicinia.

*Hic incipit Confirmatio: quam græci uocāt ἐπὶ
 ἀρχῆς. Exordium fuit modicum, item propositio.
 Demosthenes semper est nervosus & lacertosus.*

Pars ista tertia incipit à refutatione. Hic uidentia est collocatio. Refutatio aliquando fit in exordio, ut in oratione Cecinnana: aliquando post cōfirmationem: aliquando in cōfirmatione: aliquando ante cōfirmationē, ut pro Milone, et hoc loco. Nihil uidebatur obstare Atheniensib. nisi quod Philippus putabatur esse $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\omicron\varsigma$ et $\delta\upsilon\sigma\omega\lambda\acute{\epsilon}\mu\eta\tau\omicron\varsigma$. Hoc tamen si cōcedit: tamē ostendit, quāuis horribile sit, prodisse Atheniensibus. Nā quod Philippus omnia solus agat: et quod tyrānus sit: esse suspectum Olynthijs: ideoq; eos facile ab Atheniensibus in officio cōtineri posse. $\epsilon\pi\iota\epsilon\iota\kappa\omega\varsigma$.) hoc uidetur esse uerbū $\omega\sigma\lambda\upsilon\sigma\eta\mu\omicron\varsigma$: significare uerisimile: pertinere ad prouidentiam deorum: significare id, quod fatale est. ego uerto, per cōmodē accidit. $\delta\upsilon\sigma\mu\alpha\chi\acute{\omega}\tau\alpha\iota\omicron\nu\delta\epsilon\iota$.) $\delta\upsilon\sigma\mu\alpha\chi\omicron\upsilon$ uocat hoc loco, quod molestum est: et quod Atheniensibus meum inijcit maximum. Sed non uult dicere, ciues suos timere. Utitur ergo meliori uocabulo. $\delta\epsilon\gamma\alpha\rho\epsilon\iota\nu\alpha\epsilon$.) Ratio, quæ incipit ab $\omicron\mu\omicron\lambda\omicron\gamma\acute{\iota}\alpha$: fatetur, nec paucis, sed pluribus uerbis: cōmemorat multa in Philippo, quæ sunt magna. Ista sententia sumpta est ex Regia potestate, $\epsilon\kappa\tau\tilde{\eta}\varsigma\mu\omicron\nu\alpha\rho\chi\acute{\iota}\alpha\varsigma$. $\xi\eta\tau\omega\nu\kappa\alpha\iota\alpha\pi\omicron\delta\epsilon\acute{\rho}\eta\tau\omega\nu$.) habet auctoritatem in publicis et priuatis consilijs. $\sigma\epsilon\alpha\tau\eta\gamma\omicron\varsigma$.) Differunt inter se $\alpha\sigma\epsilon\alpha\tau\eta\gamma\omicron\varsigma$, $\kappa\alpha\iota\omicron\delta\epsilon\iota\kappa\alpha\omicron\tau\eta\varsigma$. $\sigma\epsilon\alpha\tau\eta\gamma\omicron\varsigma$ est, quicumq; ducit exer-

Principium
cōfirmationis
à Refutatione.

Concessio.

citum

Argumenta
huius refuta-
tionis.

citum: missus uel à ciuitate, uel à rege. Qui uerò mī-
tit eum, est δ'εσπότης. Ergo crescit oratio. Illius
autoritas est in dicendis sententijs, in consilijs, in ex-
ercitu ducendo, in pecunijs. ταμίαν.) in pecu-
nia nerui belligerandi sunt siti. Sunt praeclara uir-
tutes Regis: fatetur haec orator libenter: ut ad simi-
les uirtutes ciues suos excitet. πολλῶν προέχει.)
plurimum ualeat, plurimū n̄ potest, plurimū ad-
fert: ut pro Milone: non adferunt tamen oratori ali-
quid. Haec omnia in bello plurimū ualen: sed in so-
cietate constituenda minimū. Hoc iam probat tri-
bus: causa finali, exemplis, et sententia generali.
δ'ἡλον γάρ ἐστι.) In utroq; parte orator est copio-
sus, μέσος: antea ἐν τῇ ὁμολογίᾳ, nunc ἐν τῇ
ἐφαιρέσει. Nam ἡ μέσότης etiam potest cadere
in summissum genus dicendi: ut igitur antea tribuit
multa Philippo: ita etiam nunc multa ad suas ra-
tiones dicit. ὁ πόδι λόγος.) prima ratio, sumpta
ἐκ τῶν τελικῶν αἰτίων: hoc non ualere mul-
tū ad societatem faciendam. Nam finem belli fore
non gloriam, non partem agri: sed interitum et ser-
uitutem. Ostendit triplicem finem bellorum. Homi-
nes bella gerunt uel διὰ τὴν δόξαν, ob gloriam,
existimationem: uel ut aliquid ad ditionem suam ad-
iungant, propter utilitatem: uel ut seruitutem et
mortem depellant, ob necessitatem. Demosthenes res
mouet

mouet duo, tertium retinet. Cause illæ maximè mouent, seruitus aut interitus, exempla, ingenium tyrannorum. ὑπὲρ μέγους χώρας.) Latini dicunt, pugnare pro libertate. græci dicunt καταχρηστικῶς, πολέμῳ ὑπὲρ ἀναστάσεως ἢ ἀνδραποδισμού. καὶ ἴσασιν.) Iam probat duobus exemplis, Amphipolitano et Pydnaeo. παρὰ δ' ὄντας.) non dicit, προσόντας. Nam προσδύνασις est paucorum et proditorum: παρὰ δ' οὖν αὖτις uero publici consilij. Αμφιπολιτῶν.) De Amphipoli diu et multum inter Philipum et Athenienses pugnatum est: sed eos Philippus diuturnitate belli fatigauit. ὑποδλεξαμένους.) ὑποδλεχόμεθα presentem cum exercitu: παρὰ δὲ ὄντας etiam absentibus. καὶ ὁλως ἀπίστον.) claudit iam sententia generali, accommodata ad rem presentem, à proprio Regum. ἄλλως τε.) est quædam πρόσληψις in hac sententia.

Ταῦτ' ὅμ' ἐγνωκότας ὑμᾶς, ὧς ἀνδρες ἀθιωταῖοι: καὶ τὰλλα, ἀπρὸς ἡμῖν, πάντα γινώμεσθαι: φημι δὲ μὲν ἐθέλῃσαι, ἐπὶ προφωβήναι: καὶ ὅτι πολέμῳ προσέχει, εἴπερ ποτε, ἐν νῦν: χεῖμα ἴα εἰσφέροντας προθύμως: ἐπὶ αὐτὸς ὀζιόντας: καὶ μηδὲν ἐλείποντας. Οὐδὲ γὰρ λόγῳ, οὐδὲ σκῆψις ἐστὶν ὑμῖν, τομὴ δὲ
 6 οντα

οντα ποιῆν ἐθέλῃ, ὑπολείπει. Νυνὶ γάρ,
 ὅ πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὥς ὀλυμπίους ἐκπολε-
 μῶσαι δὲ Φιλίππῳ, γέγονεν αὐτόματον.
 Ἐταῦτα, ὥς αὐτοῖς ὑμῖν μάλα συμφέροι. εἰ
 μὲν γὰρ ὑφ' ἡμῶν περὶ αὐτῶν, αὐτίκ' ἔτι
 πόλεμον: σφαλεροὶ σύμμαχοι, ἔμελλεν ἔτι
 ταῦτ' αὐτοῖς ἐγνωστότερον ἢ σάνισως. Επειδὴ δὲ
 ἐκ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐγκλημάτων μισῶσι: βε-
 βαιαν εἰκὸς τὴν ἔχθραν αὐτοῦς, ὑπὲρ ὧν φο-
 βῶντες καὶ πεπὸνθασιν, ἔχειν.

Si igitur hæc animaduertistis, A-
 thenienses; & cætera omnia confide-
 ratis, quæ necessaria sunt: etiam atque
 etiam decere uos dico: promptis ani-
 mis esse, atque excitari: & de bello co-
 gitare, si aliàs unquam, nunc potissi-
 mum: conferre pecuniam cum ala-
 critate: uos ipsos obuiam proficisci:
 & in nullis deesse negotiis. Nulla
 enim oratio, nulla excusatio reliqua
 uobis est: ut ea, quæ facienda sunt,
 non suscipiatis. Nunc enim, quod
 omnium uestrum sermonibus fuit
 iactatum, necessarium esse, Philip-
 po

po Olynthios fieri hostes, ultrò eue-
nit: idq̃ maximo uestro commodo.
Nam si nostro impulsu atq̃ consilio
bellum mouissent: infirma futura
esset societas: & ad tempus aliquod
fortasse in hac manerent sententia.
Nūc uerò cū illius lacesiti calum-
nijs atq̃ criminibus, eum oderint:
uerisimile est, firmum futurum dis-
sidiū, tum ob ea, quæ metuunt: tum
propter ea, quæ antea fuerunt per-
pessi.

Hæc pars habet ἐπὶ ἀνάληψιν τοῦ προκειμένου **Principium**
τοῦ, resumptionem rei propositæ: ὅ hoc, quan- **confirmatio-**
tum ad collocationem attinet, est principium confir- **nis de ope fe-**
mationis de auxilio ferendo. Propositio fuit bipar- **renda.**
tita: prima pars, de mittendis auxilijs: altera, de le-
gatis mittendis. Secuta est refutatio metus populi de
Philippi potentia. Iam incipit ἡ βέλτερος ἡ ἰσχυρὴ
partis: quæ est de ope ferenda. Ibi primūm repe-
tit propositionem ipsam explicatius, alijs uerbis, ὅ
alijs sententijs. Deinde eam probat ὅ αὖτε ἐκ τοῦ
ἐκβαίνοντος καὶ ἐκβεβηκότος, ex loco euentorum:
quod est etiam unum ἐκ τῶν τῆς πραγματικῆς
σάσεως

Occultatio
cratoria.

Participia.

σάσας καὶ φάλαγγας. Propositio supra fuit minore odio proposita: hoc loco sententia eius apertior est. Demosthenes enim solet paulatim à minoribus ad maiora: à minus ingratiss ad ea, quæ magis ingrata, progredi: & hæc est κενύψις oratoria. Antea nihil dixit de theatræ pecunia: aut omnino de cõfrenda pecunia: at iam aliquid dicit: & postea dicturus est. Antea fuit obscurum illud γὰρ θύοιτε Βοηθῆς: nam dicit apertè, ipsos debere exire. Nam inuitè hæc ab initio audiissent Athenienses. Approbatio uerò propositionis brevis est, & Attica: constans breuibz enthymematis. Ταῦτ' ὅρ' ἐγνώκοντας.) Si hæc intellexistis. Participia sæpe uim causarum efficientium habent: sæpe etiam uim ὑποθετικὴν, conditionalem. ἐγνώκοντες est in illis, quæ didicimus: γὰρ μέντοι in illis, quæ intelligere uolumus. Alterū participiū est præteriti tēporis, alterū præsentis, δὲ ἐμφασίς. Nā primū didicisse oportet: et tamen postea non est dimittenda cogitatio & deliberatio. Vult orator suos ciues semper in cogitatione et diligētia uersari. Ταῦτ' ὅρ.) scilicet quo in statu sint res Philippi: eū, quò diligentior et acrior est, cõminus esse socijs gratū. Φημί δ' εἶναι.) Dixit antea, ἀνυφίσταδι Βοηθῆς: hoc iā magis explicat: et sua lingua quasi in cor auditoris penetrat. Εθελεῖν σὰς est κολήσας: πρὸς θυμῷ αἰ, est cordis. ἡμῶν τὰ εἰσφέρει

εἰς φ' ῥοντας.) Iam ostendit modum, δ' ῥόπου:
 quem antea non est ausus statim à principio ponere:
 nisi prius refuisset potentiam Philippi. προ-
 θύμως.) Vt ὁ: non pati, donec à uobis exigatur.
 αὐτοὺς ἐξιώντας.) ὅμας αὐτοὺς Iam intelligi-
 tis illud ἡνθ' ἔνδε: ubi uerti, milite Attici nominis.
 Debetis uestra corpora opponere hostibus, non mili-
 tum peregrinorum. ἔδε γὰρ λόγος.) Quod
 iam ponitur, est etiam προτάσις: est altera pro-
 positio, sed ratio προρεπίλη, habens cohortatio-
 nem. λόγος.) est orationis. σελήψις) est
 cogitationis, dubitatio et hæsitatio. τὴν λέοντα.)
 est uocabulum necessitatis et officij. Hæcte uis ἡ ἐ-
 πανάληψις τοῦ ἡ τῇ προτάσει. Sententiae sunt
 minus λεκρυμμέναι, sed apertæ. νυνὶ γὰρ, δ'
 τὸ νῦν τες:) sequitur iam approbatio, quæ est τὸ
 καεῖ. Est eiusmodi tempus, quod semper optastis:
 utinam incideret dissidium inter Olynthios et Phi-
 lippum. Extorquet uerbi confessionem. εἰ μὲν
 γὰρ ὑφ' ἡμῶν.) prima ratio est libera à conditio-
 ne et conclusione, et est ἀπλή. Iam est altera ap-
 probatio, habens ὑπόθεσιν uel πλάσιν, ἐπικε-
 τασκευὴ ἡνθ' ὑμμετική. Hoc est oratorium, ut
 ratio ratione approbetur. Est autem enthymema di-
 plex, ex loco antecedentium et consequentium. So-
 cij coacti, non sunt firmi et constantes. Socij uerò,
 c s quos

quos necessitas petere auxilium cogit: propriū consequens habet, ut sint stabiles et firmi futuri. Cuiusmodi est genus enthymematis? necessariū ne? non, sed probabile. Ideo ipse orator dicit, ἵσως, et εἰκός. Non enim uult fidenter affirmare. πρὸς γὰρ τὸ.) antecedens. αὐτοῖς εἰλοντο.) dicimus ὅτι αἰρεῖσθαι πόλεμον. Sed Demosthenes libenter utitur μεταπλασμῷ, νυνὶ pro νῦν, αὐτοῖς αἰρεῖσθαι pro αἰρεῖσθαι πόλεμον. σφαλεροί.) consequens. ἐπεὶ δὲ.) Iam alterum enthymema contrarium, ὅτι ex differentibus. ἐγκαλημάτων.) propter Philippicalumnias aduersus Olynthios. Hoc uerbum est etiam apud eos: qui de arte dicendi praecepta scripserunt. Ex huiusmodi locis Demosthenis, ὅτι Platonis, ὅτι meliorum scriptorum, sumpsit Aristoteles praecepta dialectica ὅτι rhetorica. Nullū est praeceptum Aristotelis: cuius non multa sint exempla in Platone: ὅτι quod non sit à Platone indicatum. Sed Plato obscure ὅτι diuersis locis. Aristoteles simul et apertius docet. Sic etiam Demosthenes antea uno uerbo, εἰκός, genus huius conclusionis indicauit. ὑπερὸν φόβον τῶν.) προδύκει uehementior. Cuiusmodi genus dicendi? adhuc tenue. Non habetis conglobationem uerborum, rerum, euentorū: non incrementa uerborum: non comparisonem proliam: non cetera ornamenta, quae orationem uberem

ὅς τε grandem faciunt: sed est propositio, quæ tantum
 habet plura uerba, quàm antea: ὅς cuius ornatus so-
 lum ὅς τῆς ἰσοδυναμίας positus est: ratio etiam ὅς
 approbatio brevis, nec ullo splendore. Iam de gene-
 re compositionis. ταῦτ' ἐν ἐγνωστότατοις.) pe-
 riodus ἑξάκωλος, cum ἐπισυναψὶς ἑξήκωλος.
 Incipit à periodo: ὅς in pneumate desinit. Aliquan-
 do contrà fit: et incipiunt oratores ἀπὸ τοῦ πνεύ-
 ματος Θ: atq; in periodo desinunt. ἀθλωαῖοι.)
 hætenus unum membrum. ἡνθὺμα μέλους.)
 alterum. παροξυσμωαῖοι.) tertium. εἰπέρ-
 ποτε, καὶ νῦν.) quartum. Hic esset periodus per-
 fecta: sed fit ἐπισύναψις: ita ut ex periodo fiat
 πνεῦμα. Nam tria membra breuiora κομμάτι
 καὶ subiicit: ne oratio nimium sit grauis. Οὐδὲ
 γὰρ λόγος Θ.) περίοδος μονόκωλος Θ. Nam ha-
 bet modicam inflexionem αὐτὰ καμψιν: τοῦ μὲν ἰσ-
 δέοντα ποιῆν ἐθέλω. νυνὶ γὰρ.) perio-
 dus specie δίκωλος, re ipsa ἑξήκωλος Θ, ὅς τὸ ὑ-
 περβατόν. Nam secundum membrum κατ' ἐπὶ ἐν-
 θεσιν in medio positum est. εἰ μὲν γὰρ.) ἡνθὺ-
 μα δίκωλον. ἐπειδὴ δὲ.) secundum enthy-
 meia est etiam δίκωλον. μισθῶσι.) primum
 membrum. ἔχειν.) alterum, sed hoc propter τὸ
 ὑπερβατόν est δίκωλον: tametsi appareat esse
 μονόκωλον.

τὰ κῶλα.

Οὐ δὲ δὴ τοιούτῳ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 πρᾶπεπλωκότα καιρὸν ἀφείναι: ὅδ' ἐπαθεῖν
 ταυτὸν: ὅπερ ἦδη πολλάκις πρότερον πε-
 πόνθατε. Εἰ γὰρ ὅθ' ἠκομθα Εὐβοεῦσι βεβη-
 θηκότο: καὶ πρῆσαν Ἀμφιπολιτῶν ἱέραξ,
 καὶ στρατὸς κλῆς, ὡς ἴσθι τὸ βῆμα: κελεύου-
 το ὑμᾶς ἐκπλεῖν, καὶ πρᾶλα μὲν τὴν
 πόλιν: τὴν αὐτὴν πρὸς χόμην: ἡμεῖς δ' ὑπὲρ
 ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν: ἢ περὶ ὑπὲρ τῆς
 Εὐβοέων σωτηρίας: εἶχετ' ἄρ' Ἀμφίπολιν τό-
 τε: δὲ πάντων τ' μετὰ ταῦτα ἄρ' ἦτε ἀπὸ
 λαγυμένοι πράγματων. καὶ πάλιν, ἡνίκα
 πνύονα, ποτίδια, μεθώνη, παγασαί, τ' ἄλ-
 λα, ἵνα μὴ καθέκασα λέγων διακρίβω, πο-
 λιορκύμενα ἀπὸ γέλλετο: εἰ τότε τότε γνῶ-
 θεῖς πρώτῳ προθύμως, καὶ ὡς προσῆκον, ἐ-
 βοηθήσαν αὐτοί: ῥά οἱ καὶ πολὺ ταπεινο-
 τέρων ὑμῶν αὐτῶν μεθ' ἐφίλιππον. Νῦν ἢ
 τὸ μὲν πρὸν ἀεὶ προῖέμενοι: τὰ δ' ἡ μέλλοντα αὐ-
 τόματα οἰόμενοι γήσθην καλῶς: καὶ ἡνέκασα
 μιν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φίλιππον ἡμεῖς:
 καὶ κατεσκήσαν τὴν λικῶτον: ἡλικὸς δ' εἰς
 πω βασιλεὺς γέγονε μακεδονίας.

Nequaquā igitur, Athenienses,
 hæc uobis oblata occasio amittenda

da est: neque id committendum: quod iam sæpenumero antea cōmisistis. Nam si post opem Euboënsibus lastam, tum, cū adessent Amphipolitani Hierax & Stratocles in hoc ipso subsellio: adhortantes uos classe exire: & Amphipolim in uestram ditionem recipere: eodem fuisset etiam in nostra causa studio: quo in salute fuimus Euboënsium: nostra tum fuisset Amphipolis: & omnibus fuisset liberi & soluti molestis, quæ postea inciderunt. Itē cū Pydna, Potidæa, Methone, Pagasæ, & ceteræ urbes: ne cōmemoratione singularū urbiū tempus consumā, nuntiabātur oppugnari: si ex his, ut quæq; prima fuit, alacriter, et ut decebat, auxilio uenissetemus ipsi: leniorē iā, & nullō humaniorē sentiremus Philipō. Sed dū præsentiē semper negligimus occasionē: & ea, quæ futura sunt, ultrò putamus fore secun-

da: amplificamus nos Philippū, Athenienses: & talem tantūq; efficiamus: quantus nullus adhuc rex fuit Macedoniae.

Collocatio huius loci:

Tractatio.

In dandis consilijs, praesertim in causis publicis, & in magnis rebus suscipiendis, nihil melius est: quàm metum tollere ex animis auditorum. Nihil enim magis obstat, quàm metus. Id fecit Demosthenes: & ui collocationis principio hunc errorem sustulit. Post metum sublatum nihil est melius: quàm ignauiam & socordiam tollere: admonere exemplis domesticis: & rebus docere, in quibus peccatum fuit. Iam igitur pigritiam, ignauiam, & spem uanam tollit. Haec, quantum ad collocationem attinet. Tractatio autem huius loci est $\pi\rho\alpha\sigma\epsilon\iota\gamma\mu\alpha\tau\iota\kappa\eta$: ignauiam tollit non $\theta\epsilon\tau\iota\kappa\omega\varsigma$, sententia generali, sed exemplis. Ista exempla tractationem habent bipartitam: primū cōmemorat unum exemplum de Amphipoli seorsim, $\kappa\alpha\iota\chi\omega\rho\iota\sigma\mu\omicron\nu$: deinde est $\sigma\omega\rho\epsilon\upsilon\sigma\iota\varsigma$, frequentatio plurium exemplorum.

$\Gamma\alpha\rho\alpha\pi\epsilon\pi\iota\omega\kappa\omicron\tau\alpha$.) In $\pi\rho\alpha\pi\iota\pi\tau\epsilon\iota\upsilon$ est id, quod ultrò euenit: cum occasio diuinitus offertur. $\kappa\alpha\epsilon\rho\omicron\nu\ \alpha\phi\epsilon\upsilon\alpha\epsilon$.) Cicero dicit, amittere occasionem. $\pi\alpha\theta\epsilon\iota\nu$.) Graeci dicunt etiam $\pi\acute{\alpha}\chi\epsilon\iota\nu$ pro $\pi\omicron\iota\epsilon\iota\nu$. $\pi\acute{\alpha}\chi\epsilon\iota\nu$, id est, aliquid uitiosè facere.

re.

re. Ideo uerti, committere: ut maneam in aliqua
 πρὸς ἑσέ, assonantia, amittere, committere. Ge-
 nus cōpositionis principio est moderatum. Est enim
 ista prima periodus τῆς πρώτης: sed mediū membrum
 breuissimum, εἰς κομμάτιον, par inciso. Εἰ γὰρ,
 ὁδὸς ἀκομμάτιον.) Hic incipit tractatio exemplorū. Se-
 orsim ponit de Amphipoli. Nā illud erat magnum
 damnum, tantam urbem amitti ab Atheniensibus.
 Deinde conglobat multa exempla simul. Ita princi-
 pium εἰς finis sunt paria. Principium est magnum
 uno exemplo Amphipoleos: finis etiam est magnus,
 quia multa congerit. Quoniam enim in una Metho-
 ne non tantum erat situm, ideo plura coniungit. Est
 ergo duplex medicina, simplex, εἰς composita.
 ἰεργαξ.) testata loquitur. Hierax εἰς Stratocles suae
 urbi petebant auxilium ab Atheniensibus. Eos no-
 minat, ut uideatur loqui testata: εἰς ostendat, quanta
 tum fuerit occasio. παραλαμβάνει.) recipe-
 re urbem in uestram fidem εἰς tutelam, si non Am-
 phipolitanorum, saltem uestra causa. Ista compositio
 est ἑκτεταμένη: habet τάσιν, extensionem.
 Nam est septem membrorum. Βεβουθηκότης.)
 primum membrum. Βῆμα.) alterum, sed χοι-
 νοτῶν. productum. τὴν πόλιν.) tertium.
 προθυμίαν) quartum. σωτηρίας.) quintum.
 τότε.) sextum. πραγμάτων.) septimum. Ex-
 ercitatio

Hyperbata.

exercitatio uocis in Demosthene tanta fuit: ut talem comprehensionē uno spiritu sine labore proferret. Est hic κατὰ φύσιν, Celeritas compositionis, et tamen acrimonia. καὶ πάλιν, ἡνίκα.) Iam quæ sequuntur exempla, si igula habet minus ponderis, coniuncta tamen et frequentata, sunt paria, et ἰσοζουσι primo exemplo. Osteudit eandem hic etiam socordiam. ἀπὸ μεγάλου) sunt duo membra coniuncta ὑπερβατῶ. τὰ ὑπερβατὰ non impediunt orationem, sed celerem faciunt. Oratio item ἀσύνδετος est celerior, quàm πολυσύνδετος. illa commata requirunt celeritatem. Particula copulatiua, συναρτίζουσα, faciunt deteriores et tardiores orationem. εἰ τότε.) τὰ ὑπερβατὰ, etiamsi faciunt orationem celeriores et incitatiores: tamen faciunt longiores et obscuriores. Itaque requiritur, uelut remedium, ipsa ἐπαναληψίς, resumptio uerborum uel eorundem, uel diuersorum. ἐν τῷ πρώτῳ.) Ordine poterant auxilia mittere, non simul. Non enim omnia simul Philippus oppugnabat. Ista periodus est breuior, quàm superior. Est enim quatuor membrorum: sed duo prima sunt implicata ὑπερβατῶ. Enumeratione tamen est uehemens, et est cita ac uelox. νῦν δὲ οὐ μὲν.) post cōmemorationem incōmodorum sequitur amica reprehensio Atheniensium. Osteudit uer-

nans

nam spem & expectationem rerum meliorum: nec illos tantum, sed etiam se unà cum illis accusat. Sunt duo magna hinc vitia: Vnū, negligentia in rebus presentibus: alterum, spei rerum meliorum in futuris. Post malarum ergo rerum commemorationem, locum habet ἡ παρρησία, libera vox pratoris: quæ tamen debet verbis moderatis temperari & leniri. *περὶ οὐ μὲν οἱ τὰ αἰτία rerum malarum.*

παρρησία.

εὐξήσας μὲν τὸ αἰτία δὲ, iustus. Oportet in Demosthene resoluendo diligenter animaduvertere. Quia enim versabatur inter auditores doctos, qui rem intelligebant: ideo non copiose, sed prudenter dicebat. Primum quoniam Philippi vires erant formidabiles Atheniensibus: et in formidine ac metu nihil rectè agimus: restitit principio formidini virtute collocationis. Tum, ubi iam confirmati animis essent: adhortari eos ad opem Olynthijs ferendam coepit. Deinde, ut ob superiorum temperum ignaviam obiurgaret: exempla commemoravit incommodorum: quæ commemoratio fuit odiosissima. seorsim de Amphipoli dixit: quia grauissimum fuit de illius urbis amissione audire. Cōiunctè autem de multis oppidis: quòd illa, tametsi minora essent: tamen, si coniungerentur, faciebant magnam diuisionem. Postremò de Philippi potentia ac viribus, duas ob causas. una est, quòd utilius fuit prius mala commemo-

rare

rare, quàm uituperare: et hoc semper in scribendo faciendum est: ut prius incommoda cōmemoremus, quàm reprehendamus. Nam ostenso morbo, facilius admittitur medicina. Altera, quia homines novi, homines νεόπλουτοι, semper sunt inuisi. Philippus maximè inuisus fuit Atheniensibus. Nam cum adolescens fuisset obses apud Thebanos: maximâq; pars patrij regni occupata ab illyrijs: ipse tamen à Thebanis clàm aufugit: exercituq; comparato, non modò omnia amissa recuperavit: sed etiam plura alia ad suam ditionem adiecit: ut est apud Diodorum Siculum.

Νυνὲ δὲ καὶ ῥὸς ἡκεῖ τις, ὅς τοι ὅ τ' οὐλοῦνται, αὐτόματ' ὅ τ' ἡ πόλις: ὅς τ' ὁ δὲ ἴσως ὅστις ἐλάττω τ' πρότερον ἐκείνων. Ἐμοιγε δὲ οὐκ εἴ τις ὡς ἀνδρες ἀδύνατοι, δίκαιος λογιστὴς τ' πρὸς τ' θεῶν ἡμῶν ὑπεργυμνῶν κατὰς: καὶ περὶ ὅντων, ὡς δ' εἶ, πολλῶν: ὅμως μεγάλῳ ἅρ' ἔχει αὐτοῖς χάρις εὐκρίτως. Τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλέναι κατὰ τ' πόλεμον: τίς ἡμετέρας ἀμελείας αὐτοῖς δείκνυται; ὅς δὲ μήτε πάλαι ἴδω πεπονθέναι: περὶ ἧς γὰρ τέτινα ἡμῶν συμμαχίαν τότε ἀντίρροπον: ἅρ' βδολώμεθα χρεῖαι: τῆς παρ' ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτην ἅρ' ἐγώ γε δείλω. Ἀλλ', οἶμαι, πρόμιον ὅστις: ὅπερ

ἐπὶ τῆς τ' ἡμετέρας κτήσεως. Ἀρμυ-
 γὰρ, ὅτε αὐτὶς λάβη, καὶ σώσῃ: μεγάλυν' ἐ-
 χει τὴν τύχην τῇ χάρι: ἅμ' δ' ἀναλώσας λάβη:
 σὺν ἀλώσει καὶ τὸ μεμνηθεὶς τῆς τύχης τὴν χά-
 ριν. καὶ πόδι τ' πραγμάτων ὅτως. Οἱ μὲν γὰρ
 σάμνοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς: ὅδ', εἰς αὐτὴν τί-
 πτε' ἀτ' δεῶν χρησόμεν, μνημονεύσει. πρὸς γὰρ
 τὸ τελευτᾶν οὐκ εὖ, ἕκαστον τ' προὔπτε' αὐ-
 τῶν τὰ πολλὰ κρίνεται. Διὸ καὶ σφοδρὰ δεῖ
 τ' λοιπῶν ἡμᾶς, ὡς ἀνδρες ἀθλῶν αἰοί, φροντί-
 σαι: ἵνα ταῦτ' ἐπανορθώσῃ σάμνοι, τὴν αὖτε τοῖς
 πεπραγμένοις ἅδ' ὀξίαν ἀποτρίψωμεθα.

Sed nunc huiusmodi tempora ac-
 ciderunt Olynthiorum ultrò popu-
 lo Atheniensi: quæ superioribus neu-
 tiquam sunt postponenda. Ac, mea
 quidē sentētia, si quis iustus esset æ-
 stimator eorum: quæ diuinitus no-
 bis data sunt: tamen si multa nō eius-
 modi sint, cuiusmodi esse debeant:
 tamen maximā haberet meritò dñs
 immortalibus gratiam. Quòd enim
 superiori bello multa amiserimus:
 nostræ negligentiae meritò est ascri-
 bendum

bendum. Quòd uerò etiam iam dudum in iisdem malis non uersemur: & quòd societas superiora mala cōpensans, si eam placeret suscipere, ostensa sit: deorū beneuolentię et beneficijs ego tribuēdū esse cēseo. Sed opinor, idē fit in hac parte: quod in pecuniarū facultate. Si enim, quantum quis comparauerit, tantum & conseruet: magnam habet fortunę gratiam. Si uerò eas imprudens insumat: simul etiam memoriam gratiæ, quæ fortunæ referenda erat, insumit. Idem fit in negotijs suscipiendis. Qui enim occasionibus non bene utuntur: etiam si quid diuinitus boni accadat, non possunt meminisse. Singula enim, quæ antè acciderunt, plerunq; ex euentu solent existimari. Quare uobis etiam atq; etiam cogitandum est, Athenienses: ut his rebus corrigendis, superiorū infamiam temporum diluamus.

Quanz

Quantum attinet ad primam partem offi. ij ora-
 torij, inuentionē: locus iste pertinet præcipue ad eam
 partem τῆς πρᾶγματικῆς σκορῶς, quæ est uti-
 litatis. Deum est iam antea statum negotialem di-
 uidi in legem, æquitatem, utilitatem, facultatem, ho-
 norem statem, & euentum. Hic uerò locus pertinet ad
 utilitatem. Subueniamus Olynthijs aduersus Philip-
 pum. Ita enim his malis, quibus uexamur, liberabi-
 mur: & amissam felicitatem recuperabimus. In lo-
 co utilitatis spectanda sunt mala uitanda, bona com-
 paranda: mala minuenda, bona augenda: mala abij-
 cienda, bona retinenda. Est hic etiam τὸ δῖον αὐτῶν:
 poterimus malis istis liberari, quia occasio diuinitus
 offertur. Ite honestas & euentus: delebimus maculam
 superiorib. temporib. suscep. a. Hoc loco etiā pieta-
 tem suā erga deos orator significat: excusat eos: et cul-
 pam in se atq; ciues suos trāsfert. Tractatio est pau-
 lō plenior & uehementior: quā in superiore lo-
 co. Habet enim ὁμοιότητά, similitudinem: cōsten-
 dit magistratum eodem uitio laborare, quo illi, qui
 pecunias comparant: qui grati sint erga fortunam,
 dum illas retineant: ubi uerò per stultitiam consum-
 pserint, beneficij non amplius meminerint. Ita &
 Athenienses, quum occasiones rerum gerendarum
 diuinitus oblatas negligant: etiam beneficiorum di-
 uinorum memoriā abijcere. Deinde ponit ὅτι νοίεον
 d. θεοῖς.

Inuentio:

Utilitas:

Tractatio:

δετικῶν, sententiam generalem: euentu omnia iudicari solere. Ad extremum concludit exhortatione: tempus hoc non esse negligendum. Iste igitur locus est quinque partium: propositionis, similitudinis sententiæ generalis, et conclusionis. Αὐτόματ' (ἐπὶ ἀνάληψις) sententiæ, quæ fuit in exordio: ὁ μὲν ὑπὸ πατρὸς καὶ υἱοῦ. Et dicitur iste καὶ υἱὸς αὐτόματ' : quod Olynthij ulterò implorarent opem Atheniensium. propositio hæc habet unam et simplicem sententiam. καὶ ἐμοὶ γε δ' ὅτι καὶ hoc est ἠθικόν, pertinens ad bonos mores oratoris, qui deos excusat. Non enim hos Atheniensibus, sed ipsos sibi deesse. λογιστὴς. Vocat λογιστῶν, id est, aestimatorem: non διακρίνων, arbitrum: aut διακρίνων, iudicem. Nam dii non sunt iudicio hominum subiecti: sed homines debent rectè de illis sentire. Dicit ergo, λογιστὴς, ἀπὸ λόγου, id est, ratio. ὑπεργυμνῶν. ὑπάρχοντα dicuntur facultates et bona. Sed quæ sunt diuinæ providentiæ, dicuntur ὑπεργυμνῶν, in uoce passiva. Non dicit, τῶν συμβεβηκότων. Nam συμβεβηκότα sunt ferè casus et temeritatis. τὰ ὑπεργυμνῶν uerò significant certam ὑπαρξιν. καταστάς. constitutus, id est, si quis existat æquus aestimator. ὁ μὲν γὰρ ἄλλω ἄρ. Hoc est ingenij p̄ij, etiā in aduersis rebus deo gratias agere. Orator inchoat
 propo

propositiones à breui ambitu : deinde addit comprehensiones longiores. Sunt enim duæ hoc loco propositiones: una ipsius argumenti & mediij: ferendum est auxilium Olynthijs, quia nunc occasio est: altera ipsius translationis, qua deos excusat.

Νυνὶ δὲ καὶ ῥὸς.) est περίοδος δὲ δίκωλος, sed brevis. Duo priora membra sunt inter se implicata. Primum membrum est, νυνὶ δὲ καὶ ῥὸς ἢ καὶ τὶς αὐτόματ' & τῇ πόλει: alterum, ὅτι & ὁ τῶν ὀλυυθίων, membrum κομματικόν, par inciso. Ἐμοιγε δλοκῆ.) ista est etiam trium membrorum, sed περιβολικωτόρα, longior & productior. Hæc propositio personis est duplex: nobis, non dijs, est culpa tribuenda: ὁ μὲν γάρ.) prioris partis approbatio. Est egregia μετασῆσις: remouet culpam à deo, in quem in se & Athenienses: non autem in Philipum, quem antea laudauerat. ista periodus est δίκωλος. καὶ τὴν πόλιν μου.) primum membrum. τῆς ἡμετέρας.) incipit alterum, in quo est ἡ ἀπόδοσις & ἀντιπαμψις. ὅ δὲ μήτε πάλαι.) alterius partis approbatio. & est ἐπισύναψις, adiunctio periodi τετρακώλου ad superiorem, quæ erat duorum membrorum. ista autem ἐπισύναψις fit particulis μὲν & δέ. sic facta est περίοδος σύνθετος, composita ex membris sex. πάλαι.) aduerbium

bium præteriti temporis, iamdudum. *πεπρονθε*
να.) primum membrum. *ἀντίρροπον.*) secun-
 dum. *ἀντίρροπον*, id est, *ἰσόρροπον*, utrinque
 æquiparatum. *χῆναι.*) tertium, *κομματικόν*
 membrum, habens tamen sententiam absolutam.

δεῖλω.) quartum. Videte, quæ vis sit *τοῦ χη-*
ματισμοῦ, figura orationis, quam mutavit. An-
 tea dixit, *δεῖν*, aliquis possit nostræ negligentiae tri-
 buere: non dicit, ego possum tribuere. Sed cum de dijs
 loquitur, dicit: ego tribuo id benevolentiae decrum.

ἀλλ', οἷμα.) illustratio huius loci, quæ fit simi-
 litudine. Quædam similitudines referuntur ad do-
 cendum, quædam ad amplificandum, quædam sunt
 mixtæ. Hæc est *ἡ αὐξάνουσα ἡ δὲ ἀσκῶσα*.

κτῆσεως.) *κτῆσις* est idem, quod *πορίζεαι*, con-
 sequi: *κτῆσις*, comparatio, facultas. Utitur ma-
 gna breuitate: ut similitudo sit non tam augens, quam
 docens. est hic pulchra periodus *τετρακῶλος*: quæ
 cum habeat duas *προτάσεις*, propositiones, et du-
 as *ἀποδείξεις*, redditiones: est composita perio-
 dus duorum membrorum, *σύνθετος δίτελος*.

Ἐπὶ τῶν.) membrum seorsim positum. Post
 similitudinem est ipsius similis assumptio. *οἷμα*
χρησάμενοι.) *περίοδος δίτελος*. *συνέβη*)
ὑπῆρξε. *πρὸς γὰρ δὲ.*) similitudinem iam con-
 cludit *θέσει*, *τόπω κοινῷ*, loco communi, senten-
 tia,

tia, quæ ad actiones humanas pertinet. προῦπὲρ
 ξαύτωρ.) antea dixit, ὑπὲρ γυνώνων. Huiusmo-
 di mutatio τοῦ χρηματισμοῦ affert suavitatem. est
 μονοκωλία. Διὸ καὶ σφόδρα.) pars postre-
 ma, quæ habet utilitatem, liberationem præsentis
 mali, hoc est, infamiae. est conclusio δίκωλος. Nec
 tantū n habet istud συμπέρασμα τὸ τελικόν
 αἰτίου, ipsam utilitatem: sed etiam τὸ ἐν δόξῳ, καὶ
 δὲ ἐκ βυσσώνων. Neq; mirandum est, unam senten-
 tiam referri ad plures locos. Hoc enim fieri potest:
 et talis sententia est firmissima. Sic primū n usus est
 propositione, ex circumstantia temporis sumpta:
 deinde adiunxit deorum excusationem, et reprehen-
 sionem suorum civium. illa reprehensio temperata
 fuit pulcherrima similitudine: quam cōclusit, θετε-
 κῆ τινὶ γνώμη. Postremò fuit conclusio, eaq; mi-
 nimè inanis: sed sumpta ex pluribus locis negotialis
 status, ut antè indicatum est.

Εἰ δὲ προησόμεθα, ὦ αὐτοὶ ἄθλιω αἰοί, καὶ
 τῶν τοῦ ἀνθρώπου: εἴτ' οὐκ οὐκ ἐκείνος
 καὶ ἀσρέψεται: φρασάτω τίς ἐμοί, τί τὸ κω-
 λούον' ἐτ' αὐτὸν ἔσσε βαλίζειν, ὅποι βόλεται;
 Ἀρχὴ γε λογίζεται τις ὑμῶν, ὦ αὐτοὶ ἄθλι-
 ναῖοι, καὶ θεωρεῖ δὲ πρόπον: δὲ ὅρμεγας γέ-
 γονεν, ἀδενδὲς ὦν δὲ κατ' ἀρχὰς, Φίλιππος;

ὃ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν· μετὰ ταῦτα
 Πύδιναν, πάλιν ποτίσασαν, μεθύνων αὖ-
 θις· εἶτα δεξιὰς ἐπέβη· Μετὰ ταῦτα φε-
 ρὰς, Παγασὰς, Μαγνησίαν, πάνθ', ὅμ' ἐβόλε-
 το, εὐφρεπίσας τροχόν· ὥχετο εἰς Θράκην.
 Εἰτ' ἐκείτους μὲν ἐκβαλὼν· τὸς δὲ κατὰς τὴν
 ἑσπέρην βασιλέων, ἠθροίσεν· πάλιν ῥαίσας,
 οἱ μὲν δ' ῥαθυμῶν ἀπέκλινον· ἀλλ' εὐθύς Ὀ-
 λυμπίοις ἐπεχείρησε· Τὰς δ' ἐπ' Ἰλνυριοῦς,
 καὶ Πάγονας αὐτοῖ, καὶ πρὸς Ἀρύμβαν, οἱ δ'
 πᾶσις αὖ εἴποι, πρὸς ἀλείψωσθαι τῆς· τί δ',
 τίς αὖ εἴποι, ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν; Ἰνα γνῶ-
 τε, ὡ αὐτοῖς ἀδελφοί, καὶ αἰδοῖσθαι ἀμφοτέρω-
 τρά· καὶ δ' προΐεσθαι καθέκαστον αἰεί τι τῶν
 πραγμάτων, ὡς ἀλυσιτελές· καὶ τῶν φι-
 λοπραγμοσύνων· ἢ πρὸς ἅπαντας χεῖται,
 καὶ συζῆ Φίλιππον· ὑφ' ἧς ὅκ' ἐσιν, ὅπως ἀ-
 γαπήσας τοῖς πεπραγμένοις ἡσυχίαν χή-
 σαι· Εἰδ' ὁ μὲν, ὡς αἰεί τι μέζον τῶν ὑπαρ-
 χόντων δειπνᾶται, ἐγνωκώς ἔσαι· ὑμεῖς ὅ-
 ὡς ὁ δεινὸς ἀντιληπτέον ἐρῶ μὲν ὡς τῶν
 πραγμάτων· σκοπεῖσθαι, εἰς τί ποτε ἐλπίς
 ταῦτα τελευτήσῃ.

Sed si etiam hos homines negli-
 gemus : & ille Olynthum evertet :
 quæso

quæſo dicat mihi aliquis, quid obſta-
bit : quo minus ille progrediatur,
quò uelit? Eſt ne quiſquam ex uo-
bis, Athenienſes; qui conſideret, &
animaduertat; qua ratione amplifi-
cata res Philippi ſit: quũ principio
tenuis eſſet? Primũ occupata Am-
phipoli, deinde Pydna, poſt Poti-
dæa, Methone deinceps; poſt quam
inuaſit Theſſaliam. Sub hæc apud
Pheræos, Pagafæos, Magnefios, re-
bus omnibus ex animi ſententiã ge-
ſtis, in Thraciam abiit: ubi nonnul-
lis eiectis Regibus, alijs ſubſtitutis,
in morbum incidit. Deinde quum
conualuiſſet: non ad deſidiam decli-
nauit: ſed conſeſtim Olynthios ag-
greſſus eſt. Omitto in Illyrios, &
Pæonas, & aduerſus Arymbam,
& cæteras quaſcunque illius expe-
ditiones. Sed roget aliquis: cur hæc
nobis in hoc tempore commemo-
ras? Vt & intelligatis, Athenienſes,

d 4

ſes,

res, & quasi sensu percipiatis utrumque: negligere singulas res rerumque occasiones, quàm uobis inutile sit: & studium Philippi atque curam: quam aduersus omnes suscipit: & in qua ætatem consumit: & ob quam non acquiescit rebus à se gestis, ut in otio uiuere uelit. Quòd si ille semper aliquid maius, quàm antea gessit, gerere animo concipit: Vos autem nihil contrà suscipere fortiter decreuistis: considerate quæso, quæ tandem spes, quis rerum sit exitus futurus.

τὰ πρᾶχθέντα
καὶ τὰ παρὰ
λεφθέντα.

In coniecturis est unus locus: qui maximè ualet ad rem probandam: scilicet τῶν πρᾶχθέντων, καὶ τῶν παρὰλεφθέντων, rerum factarum, & rerum omissarum: quibus adiungitur τὸ πρᾶχθὲν σόμενον, res, quæ fiet: hinc etiā τὸ ἐκβησόμενον, res euentura. In statu negotiali assumitur caput τῶν πρᾶχθέντων: ex his spectantur τὰ πρᾶχθὲν σόμενα, & τὰ ἐκβησόμενα. Assumuntur etiam τὰ παρὰλεφθέντα: ex quibus euentus cernitur. Omnia ista quatuor in hoc loco sunt. Commemorat
res

res, quas Philippus callidè gessit: ostendit callidam
 eius rationem imperij amplificandi. Vnde colligitur
 δ' πρὸς χθρομένους: quid etiam deinceps facturus
 sit: & δ' ἐκ βρομένους, quid euenturum sit, per-
 spicitur. Est etiam quartum hęc, τὰ πρὸς ἀλλοφθέρους.
 Multa enim orator tempora commemorat: qui-
 bus maiorum et auitam uirtutem Athenienses reuo-
 care et renouare potuissent, sed neglexerunt. Est igitur
 commemoratio τῶν ἐκ παλαιοῦ, rerum, quæ
 euenerunt. Distinguit facta illa suis particulis: quo-
 rum commemoratione adhortatur populum suum
 ad resistendum hosti. Locus iste habet argumentatio-
 nem non directam, sed inflexam ad motum, nempe
 ad odium Philippi, ad deponendam negligentiam,
 ad curam rerum suscipiendam. Notum enim est, in
 partitionibus oratorijs Cicer. duo genera argumen-
 tandi esse: unum directum, ad fidem faciendam dire-
 ctò spectans: quod proponit aliquid, idq; rationibus
 probat, ac concludit: alterum, quod prius sumit ea,
 quæ uult, eaq; confirmat: & ad extremum, animis
 iam permotis, iacit id, quod proponendum fuit. Sic
 etiam Demosthenes facit: qui non prius ad proposi-
 tionem redit: Philippo, Olynthijs ope ferenda, resi-
 stendum esse: quàm animos suorū ciuium ad odium
 & hostis et propriæ ignauie inflammari. Eiusmo-
 di uerò conglobationes et frequentationes, cuiusmo-

Argumentan-
 di genera.

di in hoc loco est, possunt etiam in subtile dicendi genus cadere. Est igitur hic superioris loci ἀνακένωσις, renouatio: sed numerosiore cum amplificatione. Subtilitas uerò est, quòd res particulis ita distinguit: ut suo quæq; tempore euenit. εἰ δὲ πρόπρῳ μεθεῖται.) est proprium caput, κεφάλαιον, status negotialis, δὲ ἐκ βησόμενον. propositio hīc est τοῦ ἐκ βησόμενου: βασιλεῖται, ὅποι βῆλεται. φρασάτω τις ἐμοί.) modus loquendi Græcorū: Latini dicunt, quæso. ἄρα γε.) ratio τοῦ ἐκ βησόμενου, quæ est τῶν πρᾶχθέντων: quibus ostendit, quomodo Philippus creuerit. ἄρα γε, est particula indignantis. est ne aliquis, qui consideret: neminem puto esse. Prò deum atq; hominum fidem, nemo est. λογίζεσθαι τις.) λογίζεσθαι est animi, θεωρεῖν est uisus. ἀδενὴς ὢν. Nam principio Philippus fuit obses apud Thebanos: & regnum eius miserè uexatum à uicinis gentibus. Totam historiam illam, quæ est apud Diodorum Siculum & alios copiosè descripta, paucis uersibus absoluit.

δὲ πρῶτον Ἀμφίπολιν.) Rerum gestarū frequentatio κατὰ σκευασικῇ. Ibit, quocunq; uolet. Nam hætenus ita fecit. Quæ temporibus distincta erant: in orator particulis distinguit: ut in singulis neglectas occasiones ostendat. ἤτοι τὰ ὅλα φεράς.) paulatim progressus est: iam plenis it passibus.

sibus. Nam ostendit Philippum incepisse paulatim progredi: deinde multa celeriter arripuisse. ὁ δὲ πῶς, modus ille fuit: Philippus non cum multis simul bellum gessit, sed singula loca occupavit.

εἰς θράκην.) Nam Thracia multos habuit Regulos. ἐκβαλὼν) qui rebelles erant. παραλείπω.) est praeteritio. ostendit se adhuc multa commemorare posse. τί δὲ.) occupatione et interrogatione conclusionem infert. haecenus enim duo fuerunt, exitus et facta. Ea iam concludit, dum causam ostendit, cur illa commemorauerit. Antea fuit propositus finis bonus, fuga infamiae. Iam finis malus: si non resistemus, Philippus omnia occupabit cum infamia nostra. Ita argumentatur, ut conclusio non apparent: et redit ad propositionem.

ἵνα γινώτε.) γινώσκειν est animi: αἰσθάνεσθαι est sensuū. Antea dixit, λογίζεσθαι θεωρεῖν.

ἢ πρὸς ἅπαντας.) pulcherrimè paucis uerbis amplificat: estque quaedam αὐξησης in summissio dicendi genere. Tria illa, χῆται, συζῆ, ἡσυχία μὲν γήσῃ, ad unum uerbum φιλοπραγμοσύνην refert. εἰ δὲ ὁ μὲν.) 1. propositio fuit τοῦ ἐκβαλεῖν 2. ratio ex rebus gestis. 3. causa finalis illius commemorationis. Iam redit ad propositionem τοῦ ἐκβαλεῖν. οὐκ ἐπράττειν) τὸ πρᾶξαι θεόμεινον. ὅθεν ὁ ἀντιληπτὸν.) τὰ πρᾶξι φέροντα.

θεντα. τελευτήσαι.) τὸ ἐκ Βικτόριου. Sic
 hoc loco est argumentatio uehemens: ut animos ci-
 uium ab inertia ad diligentiam transferat. Propo-
 suit de eo, quod euenturum esset: res gestas Philippi
 recensuit: utrunq; fuit odiosum in auribus populi
 Atheniensis. Itaq; ostendit causam finalem: se utili-
 ter hæc commemorasse. Postremò se ad propositio-
 nem refert. Quæ omnia efficiunt: ut oratio sit ualde
 neruosa et robusta.

Πρὸς θεῶν τίς ὅτως εὐχέσθης ὅτι ὑμῶν
 ὅστις ἀγνοεῖ τὸν ἐκείθεν πόλεμον δεῦρο ἤ-
 ξοντα, αὐτὸν ἀμελήσωμεν; Ἀλλὰ μὲν εἰ ὅτι γε-
 νήσεται: δέδοικα, ὥς αὐτὸν ἀβίωτοι: καὶ
 τὸν αὐτὸν ῥόπον, ὥς περ οἱ δαυδίζοντες ῥα-
 δίως ὑπὸ τοῖς μεγάλοις τόκοις: μικρὸν εὐ-
 πορήσαντες χρόνον: ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαί-
 ων ἀπέστησαν: ὅτω καὶ ἡμεῖς, αὐτὸν πολ-
 λῶ φανώμεν ἐξ ῥαθυμικότητος: καὶ ἀπαντα
 πρὸς ἡδονὴν ζητούντες: πολλὰ καὶ χαλε-
 πὰ, ὧν οὐκ ἔβουλόμεθα, ὕστερον εἰς ἀνάγκην
 ἔλθωμεν ποιεῖν: καὶ λινδιανεύσωμεν πρὸς τὴν
 αὐτὴν τὴν χώραν. Τὸ μὲν ὅτι ἐπιτιμάει, ἴσως
 φησαι τίς αὐτὸν ῥαδίον, καὶ παντὸς εἶναι: τὸ δὲ
 ὑπὲρ τῶν πρῶτων, ὅτι δὲ πράττειν, ἀπο-
 φαίνεσθαι, τὸ δὲ εἶναι συμβόλῳ. Εγὼ δὲ οὐκ ἀγ-
 νοῶ

νοῦ μὲν, ὥς αὐτοὶ εἶπεν Ἀθῆναιοι τούτῳ: ὅτι πολλὰ
 λάκεις ὑμεῖς ὅτ' αὐτὶς ἀλλὰ τὸς ὑσάτ' εἶ
 ποῦ τ' πραγμάτ' εἰπόντας, ὅν' ὅρ' ἢ ποιῆσαι:
 αὐτὶ μὲν ἡ γὰρ γνώμῃ ἐκβῆ. ὅ μιν οἰμὰ γὰρ
 εἶναι, τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοπεῖν, ὑπο-
 σταλαδὶ: ποῦ ὅ μιν συμφέρει ἡ γὰρ.

Nam mehercule quis adeo simpli-
 ci est ingenio: qui ignoret, illud bel-
 lum ex eo loco huc translatum iri, si
 agamus negligētius? Quod si fiat,
 uereor, Athenienses: ne eodem mo-
 do, quo illi, qui facile magno fœno-
 re pecunias à fœneratoribus mutu-
 as sumunt: posteaquam non diu a-
 bundarunt: tandem etiam à pater-
 nis facultatibus coacti sunt discede-
 re: sic etiam uobis, ubi diu negligen-
 tes fuerimus: & omnia ad uolupta-
 tem retulerimus: multa & infesta, se-
 cus, quàm uelimus, tandem necesse
 sit perpeti: & de agro nostro, deq; re
 pub. periclitemur. Sed dicat fortas-
 se quispiam: facile esse reprehendere:
 &

& id quemuis posse. De rebus uerò
præsentibus, quid agendum sit, de-
mōstrare, id uerò esse oratoris. Equi-
dem non sum nescius, Athenienses:
sæpenumero uos non eis, in quibus
culpa hæret, irasci: sed ijs, qui in sen-
nato causas perorarunt: si quid præ-
ter animi sententiã accidat. Verum
tamen non existimo priuatam com-
moditatem respiciendam esse: neq;
à me quicquam in rebus ijs, quæ ad
uestras rationes pertinere uideantur,
dissimulandum.

τὸ ὁρίσμε-
νον ἐκ τῶν
μεν οὐ.

Hoc loco ponit breuem quandam ἐπιμὸνλιν in
eodem loco τῷ ἐκ τῶν μεν οὐ, euentorum. Nam
euenta sunt maximè consideranda in deliberationi-
bus: & in statibus, qui πραγμاتيκοὶ dicuntur.
Ibi enim exitus sunt pertimescendi, cuiusmodi sint
futuri. Antea posuit exitum ὁρίσως, infinitè, in
illis uerbis: σκοπεῖτε, εἰς τί ποτε. &c. non pro-
pria eum specie notauit. Difficile est enim, quæ rei
alicuius formæ sint, uidere. Iam τὸ εἰδὸς ποίητορ
καὶ ὁρίσμενον, certum est finitum exitum, po-
nit. Iste igitur locus continuatur cum postrema su-
perioris

periculis proximi loci sententia. Est hoc Demosthe-
ni in more, à generalibus & communibus ad parti-
cularia & specialia pergere. αὐτοῦ οὖν ἐστὶν: uidere,
quæ spes, et quis exitus sit futurus. Magis ἐὶς τὸ πρὸς
ἂν τὸν ἐστὶν: bellum ab Olynthijs in Atticam transfe-
retur. Hoc non est extremum malum. Potest enim bel-
lum geri: ut ager retineatur. Venit igitur orator ad
id: quod maximè proprium & specificum est: uenie-
mus in periculum de agro: & de omnibus, quæ in a-
gro sunt. Declarat id similitudine. Metuendum est,
ne nobis eueniat idem: quod hominibus, qui scenori
pecuniam accipiunt: bona sua oppignerant: paucis
annis ditissimi sunt propter illam pecuniam à scene-
ratoribus acceptam: sed dum uiuunt profusè, euenit,
ut & pecuniam consumant: & pignus etiam scene-
ratoribus dare cogantur: Ita uobis etiam, dum tem-
pus conterimus: & in ocio sumus: & aliorum mise-
ria beati sumus: in necessitatem ueniendum sit mul-
ta & graua patiendi: & de nostra ditione pericu-
lum subire cogamur. Hæc enim similitudo magis
sub oculos subiicit τὸ ἐκβεβηκόμενον κακόν. Po-
stremò loco adfert occupationē orator: istud est re-
prehendere, non consilium dare. illa πρόληψις
ἐστὶν προπαρασκευαστική: habet præparationem
ad nouam disputationem. Vtitur autē παρρησία,
licentia, libera uoce: & dicit hoc ἵνα ἵππε ingenium A-
thenien-

ὁμοίωσις.

πρόληψις

theniensium: ut irascantur, si quid contra animi sententiam eueniat, non autoribus malorum: sed ijs, qui cōsiliū dederint. Nihilominus se, quod sibi optimum uideatur, cōsiliū allaturum. Ita sibi adiutum facit ad nouam suasionem: Et postea cōsiliū suū proponit. Sunt igitur partes huius loci: ἐπιμονὴ γὰρ τῷ ἐκβησμένῳ: ἐπεξεργασία δὲ ὁμοιωσεως κατὰ σκευασικὴν: προπαρασκευὴ πρὸς ἄλλῳ τινὶ συμβουλῳ. εὐκθης.) dicitur homo simpliciū morū. τὸν ἐκείθεν πόλεμον.) Artificiosa τμήσις. Interponit aduerbiū inter articulū et nomen ἐμφάσεως γνέκα: bellum aliunde aduentans. Αλλὰ μὲν εἰ δῶρ.) exiūm proposuit εἰδ' οὔτιν' ἴσμεν quidē illū, non tamen satis specificū. Ideo iā similitudine magis εἰδ' οὔτιν' ἴσμεν: illustrius proponit exitum. Quæ spes reliqua? non solum bellum huc transferetur: sed etiā periculū erit: ne agrum nostrū amittamus. Ista similitudo non tam amplificationis causa, quàm τῷ ἴσμεν γνέκα, ponitur. δ' ἀνεσάμενοι.) qui pecuniam scēnori à scēnatoribus accipiunt. ἡ δὲ ἰσχυρὴ ἐπὶ τοῖς μεγάλαις τόκοις.) ἀμφιβολογία. Possunt enim ista uerba coniungi, uel cum præcedenti uocabulo ἀνεσάμενοι, ut sit sententia: qui faciliè magno scēnore pecunias mutuò accipiunt: uel cum sequentibus uerbis, in hanc sententiam: qui faciliè propter multas

tas pecunias fœnori acceptas per breue tempus diu-
tes sunt: ut οἱ τόκοι in hoc loco significant summās
pecuniarias fœnori acceptas. Ego tamen malo con-
iungi cum præcedentibus. ῥαδ' ἰως.) facile, εἰκῇ,
temere, sine prouidentia. τ' ἀρχαίων.) τὰ ἀρ-
χαῖα uocat paterna bona, patrimonium, quicquid
habuerunt à patre, ex dote, ex legato, et quæ sunt
pignoris loco. ἀπὲς κσαρ.) ἀφιστάμεναι est uo-
luntatis, decedere, alij locum dare. ὡν πολλῶ.)
diu. ἐρῶθυμηνότδ.) ῥαθυμεῖν et δα-
νείζειν sunt hic comparata. Δανείζειν est pecu-
niam à fœneratoribus mutuò accipere: ῥαθυμεῖν,
ocium sumere et desidiam à uoluptatibus. ποιεῖν
est, id est, ἀρχεῖν: est ἀναστροφή. Græci enim
et ἀρχεῖν pro ποιεῖν, et ποιεῖν pro ἀρχεῖν
dicunt. κινδυνεύωμεν.) hoc est illud ἐκλκ-
σόμενοι εἰς τοιοῦτον. Solet enim Demosthenes
separare res: et paulatim peruenire ad extrema.
Videte, quis exitus futurus sit. primum sentiemus
bellum: deinde de summa rerum periclitabimur.

ὁ μὲν δὲ.) occupatio, quæ oratorio γρηματισ-
μῶ habet sententiā generalem. Reprehendere fa-
cile est, et cuiusq;: boni autem oratoris, consilium
dare. hanc sententiam ἡθικῶς sic γενικῶς ἐγρη-
ματισμὸν μὲν ad rem præsentem accommodat.

ἐπιτίμησιν.) ἐπιτίμησιν uocamus reprehensio-
nem

sionem quamvis, quacumq; in re. Sunt etiam in dis-
 putationibus dialecticæ ἐπιτίμησεις: de quibus
 in 8 lib. τῶν τοπικῶν. συμβούλῃς.) ῥῆτο-
 ρῶν, species pro genere. Orator in deliberatiuo ge-
 nere dicitur σύμβουλῶν, ἔσ in concionibus ἐκ-
 κλησιάζων: in demonstratiuo, ἐγκωμιάζων:
 in iudiciali, διωκων, aut φεύγων, uel ἀπολο-
 γούμενῶν. Omnia ista sunt τῶν ῥητόρων: sed uti-
 tur hoc loco uerbo proprio. ὕσῃ τῶν.) Si iste su-
 perlatiuus propriè positus est: significat eos, qui cō-
 silia ἔσ causas perorant: qui solent uehementiores
 esse: ἔσ liberior est eorū oratio ad iram, et ad inflā-
 mationes animorū. Ac uidetur multi oratores hanc
 causam dixisse. Nam dixit antea: πολλὰ τῶν δὲ
 ὄντων ἐκ τοῦ παρὰ χῆμα γνώοις ἅμ' ἐπελθεῖν
 εἰπεῖν: ut illi, qui perorent, sint uehementiores,
 quàm qui priore loco dicunt. Sin est ἁκματισμός,
 ἔσ improprium: dicitur αὐτὶ τοῦ ὕστερον, id est,
 μετὰ τὰ κακὰ: ut fiat comparatio auctoris malo-
 rum, ἔσ eorum, qui post ipsa mala dicunt. Vtraq;
 sententia est bona: ἔσ non habet impedimentū. ὁ
 μὲν οἱμαί γε.) præparatio futuræ suæ sententiæ
 dictionis: et finis est κῆρικός. Patriæ salutem maiori
 sibi curæ esse dicit, q̄ suā utilitatem. ἀσφάλειαν.)
 consequens loco antecedentis. Utilitates enim pari-
 unt τὴν ἀσφάλειαν, ocium ἔσ securitatē rerum.
 ΘΗΜΕ

ἡμῖ δὲ διχῇ βοηθεῖν εἰς τοῖς πράγμα
 σιν ὑμῖν: ἵνα τε τὰς πόλεις τοῖς ολυθηίοις
 σώξαι: ἵνα τὸν ὄντα ποιήσαντας στρατιώτας ἐκ-
 πέμπαι: καὶ ἵνα τὴν ἐκείνῃ χώραν κακῶς
 ποιεῖν, ἵνα ῥήρεσι, καὶ στρατιώταις ἑτέροις.
 Εἰ δὲ θατόν τούτων ὀλιγωρεῖτε: ὁκνῶ, μὴ
 μάταια ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται. Εἴτε γάρ
 ὑμῶν τὴν ἐκείνῃ κακῶς ποιοῦντων: ὑπο-
 μένας ὄντα, ολυθηον πρᾶσθεται: ῥᾷδίως,
 καὶ τὴν οἰκίαν ἐλθὼν, ἀμυνεῖται. Εἴτε βοη-
 θεύσαντων μόνων ὑμῶν εἰς ολυθηον: ἀκινδύ-
 νως ὄντων ἔχοντα τὰ οἶκοι, προσκαθεσθῆται:
 καὶ προσερεύσει τοῖς πράγμασι: πόλεις αἱ
 ἵνα χρόνῳ τὴν πολιορκυμένῃ. Δεῖ δὲ τὴν πολ-
 λὴν καὶ διχῇ τὴν βοήθειαν εἶναι.

Sic igitur sentio, duplici ratione
 rebus esse succurrendum: tum con-
 seruandas urbes Olynthiorum: &
 milites mittendos, qui id efficiant:
 tum illius etiam agrum cum male-
 ficio inuadendum esse, classe, & alio
 peditatu terrestri. Si horum alteru-
 trum negligetis: uereor, ne frustra
 uobis ista militia instituat. Si es-

nim uos solùm illius agrum infestatis: idc̃q; iste patiat̃ur: & Olynthum sibi adiungat: facile, domum reuersus, uindicabit iniurias. Si uerò tantùm auxilia portabitis Olynthiis: ipse c̃q; uidebit domi nullum esse periculum: magis c̃q; incumbet atq; insistet rebus: tandem longinquitate temporis oppidanos superabit. Magna igitur opus est esse, ea c̃q; bipartita auxilia.

Quæ hætenus sunt commemorata, sunt cum exordio coniuncta. Pertinent enim ad excitandos animos audientiũ: ut Olynthijs uelint succurrere: idc̃q; necessarium esse putent. Primum est uelle, deinde suscipere. Si primum est uelle: necesse est uoluntatem primum locum occupare: & in collocando, quæ ad uoluntatem excitandam pertinent, primo loco poni. Multa igitur de periculo Atheniensium, de negligentia eorum, de Philippi industria dixit. Verum non satis est excitare: reprehendere nostrorum desidiam: aliorum uigilantiam commemorare: mala impendentia ostendere: sed opus est etiam consilio.

Συμβουλὴ.

Hoc igitur loco iam dat consilium: quemadmodum succur-

succurrendum rebus sit: & duplici exercitu opus
 esse dicit: ut scilicet pars una mittatur in agrum O-
 lyntiorum: altera in Philippi regnum. Hoc ut con-
 firmet: ponit τὰ ἐκθροόμενα. Si solum Olynthijs
 succurremus: & Philippus uidebit res domi in tu-
 to esse: manebit in obsidione: ipsaq; oppugnationis
 mora fatigatos Olynthios sub ditionē potestatemq;
 suam subiiciet. Si Olynthios non iuuabitis: sed tan-
 tummodo in agrum Philippi inuadetis: ipse, Olyn-
 tho expugnata, domū reuersus, facile uobis resistet.
 Quoniā igitur propositio est duplex: etiā ratio est
 duplex. Verisimile est, tunc fuisse oratores: qui in di-
 uersa fuerint sententia: et qui ante Demosthenē dixe-
 rint, esse exercitū saltē in regnū Philippi mittendū:
 ita fore, ut cogatur relinquere Olynthios: pars con-
 trā uoluerit tantum Olynthios iuuari. Sed orator
 utriusq; partis sententiā nunc coniungit: dum osten-
 dit, & agrum illius infestandum, & Olynthijs sub-
 ueniendum esse. Φημί δὲ.) ἢ πρότασις, pro-
 positio bipartita. τῶ τε τὰς.) pars una senten-
 tiæ. πόλις.) Olynthus enim erat metropolis,
 & ciuitas plurium oppidorum, quæ sub se habebat.
 ἐν δὲ πλὴν.) pars altera. κακῶς ποιεῖν.)
 Caesar libro primo, de bello Gallico: per Galliam si-
 ne malicio ire, id est, κακῶς ποιεῖν. τριήρε-
 σι.) ὁ τρόπος, quomodo? terra & mari. εἰ δὲ
 ε s δατόρ

θατοῦς.) approbatio, quæ habet bipartitum exitum.
 τὴν ἐκείνῃ.) scilicet μόνον. προσκαθεδεῖται.) hæc duo uerba ita inter se differre uidentur:
 ut προσεδεδυῖεν sit diutius permanere, quàm προσκαθέζεσθαι. πολιορκημένων.)
 ολιυθίων. Caesar uocat eos, qui obsessi sunt, oppidanos.
 δεῖ δὲ πολλῶν.) συμπερασμάτιον, conclusiuncula breuissima: quæ habet repetitionem propositionis.
 Δι.) id est, τοιγαυδὲν.

Καὶ ποῦ μὲν οὖν βοηθείας ταῦτα γινώσκω:
 ποῦ δὲ χρημάτων πόρος. Εἰς, ὧ ἀνδρες
 Αθλωαῖοι, χρημάτων ὑμῶν, εἰς, ὅσα ἐδενὶ τῶν
 ἄλλων ἀνθρώπων, στρατιωτικά. Ταῦτα δὲ
 ὑμεῖς ὅτως, ὡς βύλεσθε, λαμβάνετε. Εἰ μὲν
 ἔμταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε: οὐ
 δὲνὸς ὑμῶν προσδεῖ πόρος: εἰ δὲ μή, προσ
 δεῖ: μᾶλλον δὲ ἅπαντος γινώσκει τὸ πόρος. Τί
 ἔμ, αὐτοῖς εἴποι, σὺ γράφεις ταῦτ' εἶναι στρατι
 ωτικά; μὰ δὲ, οὐκ ἔγωγε. Εγὼ μὲν γὰρ ἤγχα
 μαε στρατιώτας δεῖν κατὰ σκευαδῆναι: καὶ
 ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά: καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι
 τὴν αὐτὴν, τὴν τε λαμβάνειν, καὶ τὴν ποιεῖν
 τὰ δέοντα. Ὑμεῖς δὲ ὅτω πῶς ἀνευ πραγ
 μάτων λαμβάνετε εἰς τὰς ἐορτάς. Εἰ δὲ
 λοιπὸν, οἶμαι, πάντας εἰσφέρειν: ἅμ' ὅλην
 λαῶν

λῶν δ' ἐκ πολλὰ: ἀμὲν ὀλίγων, ὀλίγα. ΔΕΙ
 ΔΗ χρημάτων, ἢ ἀνευ τούτων ὅτι γέ-
 νεται τῶν δεινόντων. λέγῃσι δὲ καὶ ἄλλος τινὲς
 ἄλλοι πόρος: ὧν ἐλεῖτε, ὅς τις ὑμῖν ἀμυσ-
 φέρειν διοκῇ: καὶ, ἕως ὅτι καὶ τοῦ, ἀντιλέγετε
 τῶν πραγμάτων.

Atq; hæc mea de ope ferenda est
 sententia. De re autem pecuniaria.
 Sunt uobis pecuniæ, Athenienses,
 sunt supra cæteros mortales, cæq;
 militares. Sed has quidem, inter uos
 uestro arbitratu distribuitis. Si igitur
 militibus eas restituetis: nulla
 amplius egebitis porro pecuniâ: sin
 minus, certè egebitis: imò in primis
 pecuniâ desiderabitur. Sed dicat ali-
 quis: tu legem fers, ut istæ sint mili-
 tares? Equidem, legem non fero. Er-
 go enim censeo milites comparan-
 dos esse: & hanc pecuniam debere
 esse militarem: eodemq; officij gene-
 re, & eam accipere, & officium face-
 re, contineri. Sed uos nulli reipub.

commodo ad ludos & spectacula sumitis. Quo fit, ut reliquum sit, mea quidem sententia, omnes conferre pecuniam: si multa opus sit, multā: & modicam, si modica. Opus enim est pecunia: & absq; ea nihil potest confici rerum necessariarum. Adferunt alij alias quasdam pecuniarias rationes: ex quibus, quæ uobis com moda uidebitur, eligite: &, dū tempus est, cape site rem publicam.

Ordo huius loci dependet ex illo superiore: *φραμί δεῖν ἐβελῆσαι, ἢ προσωθῆναι: καὶ τοῦ πολέμου προσέχειν*. Illa fuit propositio ἀόριστος, infinita. Dixit enim bellum gerendum, & pecunia opus esse: nō tamē ibi dixit, quomodo bellū gerendū esset: nec omnē rationē rei pecuniariæ explicauit. Vt igitur in superiore proximo loco ostendit: quomodo oporteret τῷ πολέμῳ προσέχειν τὸ νοῦν: ita iam demonstrat: quemadmodum pecunia inueniri possit. Fuit tripartita ratio pecuniæ comparandæ apud Athenienses: Vna ex ludis & spectaculis, ut annotat Libanius: altera, cum singuli ciues conferrent: tertia, fortasse ex socijs. De-
mosthenes

Comparatio
pecuniarum
apud Athen.

mosthenes putat ærariam pecuniam, hoc est, eam,
 qua in ludis spectandis utebantur, esse contribuenda-
 dam. Hic locus attingitur uerecundè ab oratore.
 Valde enim erat inuidiosus. Quæ causa est: quòd
 etiam nullam eius de principio mentionem fecerit:
 & hoc loco occupatione, atq; callida uerborum di-
 stinctione elabatur. Ostendit etiam alias duas facien-
 dæ pecuniæ rationes: unam, ex cōferendo: alteram,
 à socijs ciuitatibus. Necessitatem demonstrat: nisi æ-
 rariam dare uelint, ipsis pecuniam singulis conse-
 rendam esse. Vtitur ad idem probandum etiam ge-
 nerali sententia: et cohortatione ad rempub. defen-
 dendam concludit. Quantū ad genus dicendi per-
 tinet: locus iste non habet ὀγκον, insignem ornatū:
 sed magis est acutus, quàm grandis: idq; ita esse, si
 cum alijs locis cōparetur, facile intelligitur. Potest
 aut exemplo uobis esse: quomodo locus inuidiosus et
 periculosus sit tractandus. *ἡγεμονίᾳ τῶν πόλεων.*)
 Sententiæ dictio de pecuniarū cōparatione. Est for-
 mula loquendi Græcorum, *ἡγεμονίᾳ τῶν πόλεων.* La-
 tini ut dicunt rem frumentariā, ita etiam rem pecu-
 niariam. *ἔστιν, ὅτι.*) ista *ἐπ' ἀναφορὰ* uerbi
 pertinet non tam ad ornatum, quàm ad uehemen-
 tem asseuerationem. *στρατιωτικὰ.*) *στρατιω-
 τικὸν* est id, quod datur militibus. *λαμβάνετε.*)
 sumitis ex ærario: ut sit quædam *ὑπὸ τῆς* *ἐκ τῆς*. Aut
 e s est

est imperatiui modi, sumite, id est, uestro arbitratu
inter uos distribuite: ut eis ipsis permittat optionē.
Versatur enim orator in loco lubrico et periculo-
so. *σεαυτομυθίοις.*) *σεατιώταις.* τί δὲ,
αὐτίς εἶποι.) haecenus ἢ ἀπόφανσις *διγνώ-
μης.* sequitur iam ἢ πρόληψις, occupatio.

σὺ γράφεις.) Lex enim erat, quæ capitali cri-
mine obstringebat eum: qui hanc pecuniā in alium,
quā in theatralem, usum conferri suaderet. Non
uolo, inquit orator, legem ea de re ferre: puto tamen
hanc pecuniam debere esse militarem. τὸ γράφειν
est τὸ νόμων ἢ ψηφισμάτων. Orator euadit τῇ
τὸ ῥημάτων διακρίσει: et totius loci intelligen-
tia pendet ex ui duorum uerborum, γράφειν et
ἡγεῖσθαι. Aliud est, legem ferre: aliud, rem animo
secum reputare. ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγεῖσθαι) elabi-
tur necessario tempore. opus est pecunia: quia opus
est milite. Est τὸ ποικτικὸν αἴτιον, ἢ αὐτὸ γὰρ.
ταῦτ' εἶν.) uocabulum τῆς δωάμεως τὸ
καθ' ἑκόντ' εἶναι: puto hanc pecuniam esse posse, et
debere esse militarem. μίαρ σὺντάξι.) meta-
phora militaris. nā in militari ordine dicitur σὺν-
τάξις. Nihil debet esse discriminis inter illa duo:
accipere pecuniam, et officium facere: eodem gene-
re utrunq; continetur. Nam si licitum est, pecuniam
accipere: etiā honestum est, officiū facere. Ita etiam
elabitur

elabitur hoc loco sententia generali. ὑμεῖς ἥ.)
 παρρησία. ἀνδραγαγμάτων.) nullo reip.
 commodo, nulla re gerenda. est atticismus. ἔσθ
 δ' ἡ.) Satis liberè de æraria & publica pecunia di-
 xit: sed tamen dixit, se non ferre legem, sed solùm sic
 faciendum putare: omnino pecunia opus esse: et eos,
 qui accipiunt pecunias, debere quoq; officio suo fun-
 gi: non autem, ut nunc faciant, spectaculis & uolu-
 ptati indulgere. Iam rationem magis odiosam adfert:
 Si non uultis facere, quod dixi: necesse erit ut omnes
 conferatis pecuniam. Hoc est aliud, et uehementius,
 quàm superius, remedium. Δεῖ δ' ἡ χρημάτων.)
 sententia generali, δέσσει, locum istum absoluit.

ἄλλος τις αἶς.) scilicet, aut mutuò accipiendū
 à negotiatoribus & fœneratoribus, aut ab amicis et
 socijs populis. ἀντιλάβεθε.) ἀντιλαμβάνε-
 νεσθ' τῶν πραγμάτων, suscipere res gerendas et
 negotia publica: uidere, ne quid detrimenti res publi-
 ca capiat. Ita absolutus est hic locus: quem satis in-
 telligitur esse subtilem & simplicem, quod ad for-
 mam dicendi attinet: qualis est etiam is, qui sequitur.

Ἀξιόν δ' ἐνθυμηθῆναι καὶ λογίσασθαι: ὅτι πάντα
 ματαρὶ ὧ λαβέσκει νυνὶ τὰ φιλίππου. Οὐ-
 π γάρ, ὡς Διοκῆς, εἴ φησὶ τις αὐτὸ μὴ σκοπῶν
 ἐκρίβως: οὐ πρὸς ὧς, οὐδ' ὡς αὐτὸ κάλλιστα αὐ-
 τῷ

ἴδ' ἰὰ πάροντ' ἔχῃ· οὐτ' ἀρ' ἐξήνεγκε τ' πῶς
 λεμόν ποτε τῶτορ ἐκείνῳ· εἰ πολέμειν ὥς
 ἦεν δειήσεν αὐτόν· ἀλλ' ὥς ἐπιὼν ἀπαντὰς
 τότε ἦλθε, ζετὰ πράγματα ἀνακρήσεται·
 κατὰ δ' ἰέψεται. Τῶ δ' ἡ πρώτορ αὐτ' ἐτα-
 ράτῃ! πρὸ γνῶμῃ γεγονόσ· καὶ πολλὴν ἀθυ-
 μίαν αὐτῷ πρὸς ἔχει. Εἰτα ἰὰ τῷ θετῷ αἰλῶν.
 ταῦτα γὰρ ἀπίστα μὲν ἴδ' ὁ δὴ πᾶς φύσει, καὶ
 ἀεὶ πᾶσι ἀνθρώποις· κομιδὴ δ', ὥσπερ
 ἴδ'· καὶ ἐς ἰνυρτότω. Καὶ γὰρ Πάγασας ἀ-
 παιτεῖν αὐτόρ εἰσιρ' ἐψήφισαν μύνοι· καὶ Μα-
 γνησίαν κεκωλύκασιν τεχνίτῃς. Ηκεορ δ' ἔσ-
 γωγέτινων· ὥς οὐδέ τις λιμένας καὶ τὰς ἀ-
 γορὰς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ καρπῶδες. Τὰ γὰρ
 κοινὰ τ' θετῷ αἰλῶν ἀπὸ τῶν δέοι διοικεῖν·
 ἐφίλιππον λαμβάνειν. Ἀρ δὲ τῶν ἀπο-
 σερβῆν τ' χρημάτων· εἰς σὺνδ' κομιδὴν ἰὰ
 τροφῆς τοῖς ξυνοῖς αὐτῷ ἰατασθήσεται.
 Ἀλλὰ μὲν τὸν γε Πάγονα, εἰ τ' Ἰλνυριόν, καὶ
 ἀπλῶς πάντας ἀπαντας, ἡγεῖται καὶ αὐτόν·
 μὲν δ' ἰορ αὐτῷ καὶ ἐλευθέρους, καὶ δούλους, εἶν· καὶ
 γὰρ ἀνέθεις τῷ κατὰ κράτος τινός εἰσι· εἰ ἀνθρώ-
 πος ὑβρις ἡς, ὥς φασί· εἰ μὰ δὴ ἐδὲρ ἀπιστοῦ
 ἴσως. ΤΟ ΓΑΡ Εὔπραττερ πρὸς τῷ ἀξίαν,
 ἀφορμὴ τῷ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀνόητοις γί-
 νεται. ΔΙΟΠΟΥΡΟΛΛΑΚΙΣ Δοκεῖ δ' ἐφυ-
 λάξαι

ἀλλά ταῦτά γὰρ τὸ ἐπὶ ἀδαιχαιπώτῃ-
ρον εἶναι.

Sed operæ precium etiam est con-
siderare, & uobiscum reputare; quo
in statu nunc res Philippi sint. Non
enim, ut apparent, & ut opinio pos-
sit esse hominum, si quis minus ad-
uertat; honesto loco, neque optimo,
res eius in hoc tempore sunt; neque ul-
lum ille unquam belli signum sustu-
lisset; si belligerandum sibi esse pu-
tasset; sed principio sperauit omnia
subito confici facile posse; post au-
tem hæc eū opinio fefellit, Id, quo-
niam nō ex animi sententia accidit,
ipsum perturbat; & ualde animum
eius debilitat. Perturbāt etiam eum
Thessali. Horum enim cōsilia cū
natura, & omnibus mortalibus in-
fida sunt; tum uerò præcipuè, quem
admodū antea, sic etiam nunc Phi-
lippo. Nam & Pagasas repetere ab
eo decreuerunt; & obstiterunt, quò
minus

minus Magnesia muris muniretur?
Etiā ego ex nonnullis audiui: quod
neq; ex portubus portoria, neq; ex
mercimonijs uectigalia amplius
permittent eum accipere. Rempu.
enim Thessalorum his curari oportere:
non hæc Philippum accipere.
Iam si hac pecunia destituetur: in an-
gustum admodum cogetur res ali-
mentaria mercenarijs illius militib.
Præterea Pæonem, & Illyrium, de-
niq; omnes hos populos, putādum
est malle suis legibus uiuere, & libe-
ros esse, quā seruos. Nō enim cui-
quā assueuerūt malè optemperare:
tum homo est Philippus multarum
iniuriarum, ut dicunt: nec mehercu-
le id fortasse est incredibile. Felicis-
tas enim, quæ euenit non merenti-
bus: occasio desipiendi est ingenijs
stultis. Itaq; sepe numero etiam tueri
bona parata, quā quærere, diffi-
cilius esse uidetur.

Prius

Primum omnium in consilijs dandis est excita-
 re uoluntates hominum: ut aliquid uelint susci-
 pere, quod suscipiendum sit. Proximum est, ui-
 am ac rationem ostendere: qua quidq; confici pos-
 sit. Orator igitur hactenus ciues suos ad opem fe-
 rendam Olynthijs, quantum potuit, cohortatus est:
 et duplicibus copijs opus esse dixit: quarum una O-
 lynthiũ, altera in regnum Philippi mitterentur. Ra-
 tionem etiam ostendit pecuniæ comparandæ: & ex
 ærario potissimum depromendam esse significauit.
 Sed hæc satis non sunt: ostendere, quid à nobis, &
 quomodo fieri debeat, & possit: nisi uires etiam ad-
 uersariorum diminuuntur. Hoc ergo loco deprimat
 Philippi uires, quantum fieri potest: atq; hæc est hu-
 ius loci πρότασις, propositio: Philippi potentia
 nō est uobis, Athenienses, extimescenda: Philippi res
 non tam benè sunt constitutæ & fundatæ, quàm pu-
 tari ab hominibus ignorantibus possunt. Rationes,
 quibus hanc propositionē orator probat, sunt qua-
 tuor. Prima est, spes Philippi frustrata, ὅτι τὰ ἐργα
 τὰ ὡς γινώμην συμβαίνει. Existimauit se primo im-
 petu statim omnia confecturum: opinione falsus est:
 hoc hominem mirum quàm turbat. Alterum ἡ ἀ-
 χεῖρμα, inconstantia & perfidia Thessalorum,
 quæ metueuda cum ob naturam illius gentis sit: tum
 quibusdā etiam signis iam sese aduersus Philippum
 patefe-

Diminutio uir-
 rium aduersa-
 rij.

patefecerit. Tertium est sumptum ab ingenio Pæonum, Illyriorum, reliquarumq; gentium: quas ob libertatem, contrà, quàm oportebat, amissam: ob seruitutem inuitis impositam: ob iniurias & insolentiam Philippi, credibile sit malè aduersus ipsum animatas esse: & occasionem, si qua detur, libertatis recuperandæ, cupidè accepturas. Postrema ratio habet γνώμολογίαν ἡθικῶν, γνώμην θετικῶν, sententiam generalem, quæ ad mores, & uitam hominum pertinet: solere animos stultorum fortuna secunda, quæ indignis contingit, insolentes fieri, & infestos contra suos, atq; multa mala per insaniam facere. Ex ea autem superbia & stulticia sequi facile fortunam aduersam, & rerum comparatarum amissionem. Hæc sententia, & si est θετικὴ, tamen pertinet πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, πρὸς δὲ τὸ φιλίππῳ πρόσωπον: cuius in tertia ratione mentio est facta: & quæ huic sententiæ occasionem dedit. Quantum igitur potest, orator coaceruat incommodorum Philippi: & iste locus haud paulò amplior est, quàm superior. locus enim superior disputationē breuissimā & acutā habet de triplici genere pecuniæ cogendæ, ex arario, ex collatione, ex mutuatione. Hic autem extenuat, et debilem facit Philippum: eumq; in cōtemptum uocat. Vult enim orator probare: non solūm esse δύνατον, resistere Philippo: sed

sed etiam αὐτὸ ἡ φρονήσεως εἶναι. ἄξιον δὲ.)
 προτάσεις, sed ἀοριστώτερα. ἐνθυμηθῆναι.)
 ἐνθυμείσθαι est cogitationis: λογίζεσθαι est consilij.
 οὐτε γάρ.) sententia magis ὠρισμένη, ἢ δια-
 σαφηνίζουσα τὸ, ὅτι ὥς καθέστηκεν. οὐτ' αὖ)
 prima ratio, ὅτι τὸ φιλίππου λογισμὸς ἐσφαλ-
 μένῃ. hæc ratio est τῇ συμβάντων. εἴτα τὰ
 πῶς.) altera ratio, ἢ τῇ θετῇ αἰτίας ἢ
 κριτικῇ. hæc cōfirmatur 1. γενικῶς, à naturali
 leuitate ipsorum aduersus oēs: 2. σημείοις εἰδικοῖς
 quæ cōtra Philippū sunt, trib. 1. Pagasas repetere
 decreuerunt. 2. Magnesium muniri uetuerunt. 3.
 Vectigalia et portoria non amplius illi concedent.
 ἀπὸ δὲ τούτων.) συμπερασμάτιον huius se-
 cundæ rationis, quæ fuit τῇ συμβεβηκότων: Qualis
 etiā illa, quæ sequitur, uidetur esse. ἀλλὰ μὲν.)
 tertium epichirema, habens δεικὸς, uerisimilem
 rationem, quæ duabus alijs rationibus cōfirmatur.
 Insuetæ sunt illæ gentes seruitutis, et Philippus est
 tyrannus: ergo speranda in illis defectio. τὸ γὰρ
 εἶναι.) postrema ratio, sumpta à Philippi persona, et
 ad eam accommodata, ἢ γνώμη ἢ θέσις. fortuna
 secunda insolentiam parit in ijs, qui ea nesciunt
 uti: insolentia rursus ad miseriam dux est.

Δε τοίνυν ὑμεῖς, ὡς ἀνδρες Ἀθῶναιοι, τὴν
 f ἀκα-

ἀκαρίαν τὴν ἐκείνην καιρὸν ἡμέτερον νομίσ-
 σαντας: ἐτοίμως σιωπᾶσασι τὰ πράγματα
 καὶ πρεσβυμονίας, ἐφ' ἧς εἶ: καὶ στρατευο-
 μένης αὐτὸς: καὶ πρὸς ἄλλους τὸς ἄλλους ἀ-
 παντας: λογιζομένους, εἰ Φίλιππος λά-
 βοι καθ' ἡμῶν βίον καιρὸν: καὶ πόλεμος
 γυγνόιτο πρὸς τὴν χώραν: πῶς ἂν αὐτὸν οἶε
 εὖ οἶδ' ἐφ' ἡμᾶς ἐλθεῖν; εἴτ' ἔκαστος ἑαυτοῦ
 εἰ μὴ δ', ἂν πάθοιτ' ἂν, εἰ δ' ὕναιτ' ἐλθεῖν
 ταῦτα ποιεῖσαι καιρὸν ἔχοντες ἔτολμή-
 σετε; ἐτι τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ δέ-
 τοιθ' ὑμᾶς λαμβανέτω: ὅτι νῦν αἴρεσις ὅσιν ὑ-
 μῖν: πότῳ ὑμᾶς ἐκείῃ καὶ πολέμῳ, ἢ πρὸ
 ὑμῖν ἐλθόν. Εἰ μὲν γὰρ αὐτὴ καὶ τὰ το-
 λωδίων: ὑμεῖς ἐκείῃ πολέμησετε: εἰ τὴν ἐ-
 κείνην κακῶς ποιεῖτε: τὴν ὑπάρχουσαν, καὶ
 τὴν οἰκίαν ταύτην ἂν εἰς καρπὸν ἔσται.
 Ἀνδ' ἐκείνη Φίλιππος λάβη: τίς αὐτ' ἔτι
 κωλύσει δεῦρο βαδίζειν; Θεβαῖοι; μὴ λίαν
 πικρὸν εἶπεν ἢ, εἰ σιωπᾶσασι ἐτοίμως.
 Ἀλλὰ Φωκείς; οἵ τιν' οἰκίαν ἔχουσιν ὄντες
 φυλάττειν: εἰ μὴ βοηθήσῃτε ὑμεῖς. ἢ ἄλ-
 λος τίς; ἀλλ', ὦ τὰρ, ἔχι βυλῆσεν; τῶν ἂν
 πωτάτων μὲν τ' ἂν εἴη, ἂν νῦν αὖτις ὁφ-
 λισκάντων ὅμως ἐκλαλῇ: ταῦτα δὲ καὶ
 μὴ πράξει.

Quamobrem, Athenienses, Philippi tempus aduersum, uestrum tempus reputare decet: & alacriter suscipere reip, partes: & legatos, quod erit opus, mittere: & militare uosmetipsos: & ceteros oēs impellere: & cogitare etiā, si Philippo talis aduersum uos daretur occasio: & bellum in nostro agro gereretur: quā uos arbitramini eū cupidē contra nos profecturū? An non pudet, quæ uos pateremini, si ille posset, ea uos, cum possitis, propter timorem non facere? Deinde, Athenienses, istud uos ne lateat: iam uobis optionem factam esse: utrum uos illic oporteat belligerare: aut apud uos illū. Nam si restiterint Olynthi: Vos in eius agro bellū facietis: eiusq; ditionem uastabitis: hoc uerō agro, uestraq; ditione, sine periculo fruemini. Sin autem Philippus Olynthum occupet: quis obstabit, ut ne huc ueniat?

Num Thebani? Quanquam ualde acerbum est dicere: libenter simul impetum facient. Sed fortasse Phocenses: qui suum agrum, nisi uos auxiliositis, tueri non possunt. An quisquam alius? At herculè non uolet. Maximè absurdū esset: si quæ nunc ille per ignorantiam stultè iactitat: ea, cū primū poterit, non susciperet.

Hoc loco est conclusio, συμπέρασμα, quod non solum superiorem proximū locum, in quo Philippi uires minuebantur, terminat: sed etiam habet totius causæ τὴν κοινὴν ποιότητα, cōmunem qualitatem. Nam quæ hætenus sparsim sunt tractata: ea iam cōiunguntur conclusione: quæ uniuersam rei naturam cōprehendit. Ostendit enim, quid cogitandum, quid faciendum, quæ hominum opinio et existimatio sit: quæ nunc sit occasio, quo animo Philippus: quid à cæteris Græcis expectandum: nihil scilicet, sed omnia ipsis in sese Atheniensibus posita esse: metuendū, ne bellum huc transferatur. Tametsi enim hic locus conclusionem habet: eamq; accommodatam ad causam, καὶ πρὸς τὴν πραγματικὴν εἰς

ῥᾶσι: tamē in fine habet quandam ἀνασκευῶν,
 refutationem, ἀφ' ἧς ῥᾶσι: non obstare neq; The-
 banos, neq; Phocenses, neq; quenquam alium: quō
 minus in Atticam aliquando Philippus accedat. Id
 etiam illum maximē cupere. Ita iste ἐπίλογος,
 tametsi nonnihil est numerosior, pneumaticis ὅς πε-
 riodis continuatus: tamen etiā habet ἀνασκευῶν.
 τὴν ἀκαρίαν.) Hanc uocant latini tempus alie-
 num, tempus iniquum. Cicero sæpe dicit, mea tem-
 pora. συναρᾶς τὰ πράγματα.) causam,
 negotia, partes reip. suscipere, eamq; tueri.

στρατευομένων αὐτοῦς.) non utentes milite
 peregrino. λογισμένων.) conuersio fuit ab-
 soluta πνευματικῶς: sequitur tamen ἐπισύνα-
 ψις alterius conuersionis. εἰ φίλιππος.) De-
 mosthenes ubiq; est argumētosus ὅς lacertosus. Non
 enim solū actiones complexus est, τὰ πρακτέα:
 sed etiam complectitur τὰ ἐκβασόμενα, euenta
 rerum. λάβοι.) λαμβάνειν καὶ ὅς, habere oc-
 casionem oblatam. πρὸς τὴν χώραν.) γὰρ τὴν χώ-
 ραν. Hoc genus constructionis uidetur magis termi-
 nos agri, quā quæ in medio agro sunt, significare.
 Non enim orator uult id, quod nimis est acerbum,
 dicere. εἰ τ' ὁ καὶ χυνέδε.) πρὸς ὁδὸν ὡς
 τιμητικῇ, ut Hermogenes uocat. Vituperat enim
 ignauiam suorum ciuium: dum ostendit, Philippi uo-
 luntate

luntatem esse excitatam, Atheniensium uero per me-
 tū abiectā. Omnia ista, cogitationes, actiones, consi-
 lia, euenta, eodem pertinent: ideo libenter Hermog.
 coniungit τὸ κοινὸν ποιότατα, καὶ τὸ γινώμενον.
 Ostēdit hic orator Atheniensium animū metu percul-
 sum et abiectum. **ΕΤΙ ΤΟΙΝΥΝ.**) ὡς μὲν ἔν τῳ
Euenta. ἐκδοσὶ μὲν: locum euentorū magis expolit. Euen-
 ta uidentur esse casus, fortunæ, deorum: sed orator
 artificiosissimè tractat. Nam quod est fortuita po-
 testatis: hoc dat Atheniensium potestati: et Atheni-
 ensibus dicit esse in manu: utrum in suo, an in Phi-
 lippi agro uelint bellum gerere. Alium utile, ca-
 lamitosum alterum esse demonstrat. Ita rem fortui-
 tā subiicit potestati humanæ. ἀρεσίς ὅστις ὑμῖν.)
 Cicero dicit, dari optionem alicui, fieri optionem a-
 licui, fieri alicui optionem et potestatem. **Εὰν**
μὲν γὰρ αὐτέχῃ.) non dicit, εἰ αὐτέχῃ σιμὸς
 Ὀλυνθιοί: sed εἰ αὐτέχῃ τὰ τῶν Ὀλυνθίων.
 Valde ἀτίκως. Non enim deerat Olynthijs uo-
 luntas et animus resistendi: sed auxilium eis deerat.
τὴν ἐκείνου.) in Macedonia et Thracia.
τὴν ὑπάρχουσαν.) presentem. **καρπὸς**
μυροί.) καρπὸς ὅστις, frui, fructum percipere.
ἀντὶ ἐκείνου.) pars contraria. **Θηβαῖοι.**)
 sequitur ἀφαιρέσις, refutatio obiectionis: The-
 bani aut Phocenses nobis auxilio poterunt esse.

Φωκείς.) bello Phocensi auxilio fuerunt Athenienses Phocensibus: de quo bello multa apud Diodorum Siculum. ἄλλ' οὐ τίς.) Lacedaemonij fortasse. ἄλλ' ὧτάμ.) Rursus γινώμμενα ἀφαιγεῖται κόρυ. Quiescet post Olynthum occupatam? nequaquam. Nam si iam, cum non potest, se facturum dicit: quanto faciet magis, cum poterit? Sic post superiorem illam reiectionem est hic enthymema λυσιπύκον καὶ ἀνασκευασισόν, sumptum ex consequentium ἔρ' repugnantium loco: estq; eiusdem naturae cum superioribus. Ita est in hoc loco μεσότης: est locus non amplificatus, sed densus, ἔρ' ad acumen accommodatus.

Αλλὰ μὴν ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ διαφώρα, ἐν θένδιε ἢ ἐκεί πολεμεῖν: ὅδε λόγος προσδίδει ὡς γινώσκει. Εἰ γὰρ ὑμεῖς δειήσκειν αὐτὸς τριᾶκοντα ἡμέρας μόνος ἔξω γενέσθαι: ὅσα ἀνὰ γλῆσσαν ὁπλίσαντες, τὴν ἐκ τῆς χώρας λαμβάνειν: μηδενὸς ὄντος ἐν αὐτῇ πολεμεῖν, λέγω: πλέον ἂν οἶμαι ζημιωθῆναι τοὺς γεωργούντας ὑμῶν: ἢ ὅσα εἰς ἅπαντα τὰ πρὸ τῶ πολέμου δεδιωμένα. Εἰ δὲ δὴ πόλεμος τις ἦξει: πόσα χρὴ νομίσαι ζημιωθήσεσθαι; καὶ προσέσαι ἢ ὑβρίσας: ὅτι ἔτι ἢ τὰ πραγμάτων αἰχμήν, οὐδὲ μὴ ἀσέλγους ζημίας τοῖς γεσώφεσι.

Quantum uerò intersit, híc an illic bellum geratis: ne quidē ulla disputatione egere existimo. Si enim uos oporteret ipsos triginta tantūmodo dies foris esse: eaquæ, quæ in exercitu necessaria sunt, ex agris deportare: etiamsi nullus, inquam, in nostro agro hostis esset: plus ego opinor damni accepturos esse aratores uestros: quàm in totum illud, quod antea gestum est, bellū, sumptus atque impense factum sit. Quòd si bellum aliquod ingruat: quātum existimandū est uos mali damnique sensuros? Accedet etiam iniuria: & præterea rerum malè gestarum turpitudine: quæ nulli damno sanè à uiris prudentibus postponitur.

Hic locus habet duos fines: unum damni, turpitudinis alterum: ideo est uehementior cæteris, et positus in fine. Ostendit enim maximum detrimentum, et maximam infamiam: si bellum in Atticam transferatur. Vt autem amplificet τὴν βλάβην: κὶ τὸ αἰσχρὸν

utitur

utitur comparatione ficta, πλεονῆκα καὶ ὑποθε-
τικῇ συλλογισίῃ: qua conatur ostendere, semper
esse satius, extra ditionem, quàm in sua ditione, pu-
gnare. Si, inquit, in nostra ditione bellum esset ge-
rendum: omniaq; quæ exercitui opus sunt, ex no-
stro agro sumenda: aratorum facultates, etiamsi nul-
lus hostis adesset, maximum detrimentū acciperent.
Quanto igitur maius damnum esset: si ipse hostis
uersaretur in nostro agro: ἔσ' ex eo frumentum de-
portaret? Non enim hostis caperet res necessarias
tantum: sed cætera etiam tolleretur atq; perderetur. hæc
ratiocinatio est utilitatis: sed postea augetur etiam
adiunctione τοῦ καλοῦ, honestatis: cum dicit, tur-
pitudinem magnam fore, si hostis in Atticam admit-
teretur. ἡ λήκη.) χρηματισμὸς πλεθυντικῆς
καὶ ὁς, ἔσ' mutauit fœmininū genus in neutrū, pro eo,
quod est, ἡ λήκη διαφορᾶ. μηδ' ὅς ὄντ' ὅς.)
exceptionis aut conditionis est hoc participium: eti-
amsi nullus hostis adesset. hic est locus τῆς βλάβης.
προσέσαι ἢ ὑβρίς.) alter locus, τοῦ ἀέχοντος,
τῆς ἀδολοξίας.

Γάντα δὲ ταῦτα δεισυνιδιόντας ἅπαν-
τας βοηθεῖν: ὅτι ἅπασι ἐκείσε τὸ πόλεμον:
τοὺς μὲν ἐν πόλει: ἵν' ὑπὲρ τῶν πολλῶν, ὧν
καλῶς ποιοῦντες ἔχουσιν, μικρὰ ἀναλίσκον-
τες: τὰ λοιπὰ κατὰ τῶν ἀδελφῶν: τοὺς δ' ἐν

ἡλικία: ἵνα τῷ τῷ πολέμῳ ἐμπειρίαν ᾗ
 τῇ τῷ φιλίππῳ χώρᾳ κτησάμενοι: φοβεροὶ
 φύλακες τῆς οἰκείας ἀκεραίου γένωνται:
 τὸς δὲ λέγοντας: ἵν' αἱ τῷ πεπολιτευμένων
 αὐτοῖς ἐνθύναι ῥάδιαι γένωνται: ὥς, ὅπως
 αὐτῶν ἡμᾶς περὶ τῇ τῷ πράγματι: τοιοῦ-
 τοι κρίναι τῷ πεπραγμένων αὐτοῖς ἐσεσθαι:
 ΧΡΗΣΤΑ δ' ἔκ παντὸς εἶνεκα.

Hæc etiam atq; etiam providere
 unâ uos omnes decet: & opem ferre:
 atq; à uobis illò bellũ depellere.
 Hoc diuites facere conuenit: ut pro
 multis facultatibus, quas rectè possi-
 dēt, modico factò sumptu, reliquis
 in ocio fruantur. Hoc iuuenes: ut
 scientiam rei militaris in Philippi a-
 gro adepti: formidabiles patriæ in-
 columis custodes euadāt. Hoc item
 oratores: ut suorum consiliorum,
 rerumq; in repub. gestarum, faciles
 habeāt, & explicatas rationes: quo-
 niam uos, cuiusquemodi uos res cir-
 cumstiterint: illiusmodi etiã rerum
 gestarum

gestarū de illis iudices futuri estis.
 Equidem ego uelim omnium cau-
 sa omnibus hæc uobis esse prospera
 atq; fortunata.

Hic est epilogus, sed breuis, idq; duabus de causis. **Peroratio.**
 Huius una est ipsa lex & consuetudo Attica: qua
 omnes epilogi solebant breues esse. Altera est, quon-
 niam hæc causa nō fuit multiplex, sed bipartita tan-
 tum: Videlicet de ope Olynthijs ferenda, & de mit-
 tendis legatis. Habet autem res duas. Primum repe-
 tit breuiter sententias de auxilio portando: deq; co-
 pijs in agrum Philippi traducendis: quæ sententia
 sunt propriae huius causæ. Deinde sunt quædam sen-
 tentiæ extraneæ: enumeratio personarū, & harum
 excitatio. Quæ ciuitates florent: eæ uel facultatibus
 sunt florentes, uel iuuentute, uel prudentia & elo-
 quentia. Excitat igitur eos, quos antea nō nomina-
 rat: & diuites, & iuuenes, & oratores: singulosq;
 ut in patria defendenda elaborent: & qua quisq; re
 ualet, ea communibus rebus subueniat, adhortatur.
 Tametsi enim τὰ παλαιὰ uetita sunt apud Atticos
 in epilogis: nihilominus tamen etiam illi sunt densæ
 sententijs atq; uehementes. πάντα δὲ τὰ
 ταῦτα.) Non dicit, τὰ πάντα δὲ τὰ ταῦτα. fuisset enim
 uenustas nimium captata. Συμπετόντας.) non
 refren-

referendum est ad conscientiam, sed ad populi sui
 providentiam. ἀπὸ θείου.) Nam duo sunt tra=
 ctata: πότε τῆς βοηθείας, καὶ πότε τοῦ ἔξω τῆς
 Αττικῆς πολέμου. hæ sunt αἱ οἰκίαι γνώσεις
 huius causæ. τοὺς μὲν εὐπρόρους.) Iam ille
 μερισμός, illa distributio: et est pulcherrima διαι=
 κρισις τῶν τελικῶν αἰτίων, distinctio finalium
 causarum. Diuitum ἔστι hominum locupletum finis
 est, sua custodire, ἢ τῶν ὑπάρχόντων φυλάξαι.
 Gratum studium est adolescentiæ militia, ἢ πολε=
 μική. Oratorum est, ita uersari in repub. admini=
 stranda, est in consilijs dandis: ut eorum possint red=
 dere rationē. Proposito enim metu poenæ aut mul=
 tæ, oratores cogeantur δ' οὖν αὖ λόγον καὶ εὐ=
 θύναι τῶν πολιτευμένων. Sic excitat sin=
 gulos propria sua προαίρεσις, proprio suo studio.
 καλῶς ποιοῦντες.) Hoc addit, ne ditiores of=
 fendat. Nam illis pecunia erat expendenda. Est sen=
 tentia ἀγισοκρατική. Ostendit eorum diuitias es=
 se honestas, populoq; gratas. Multum prodest, ob=
 servare: ubi loquantur oratores βασιλικῶς, aut
 ἀγισοκρατικῶς, aut δημοκρατικῶς. Genera en=
 nim rerum pub. in quibus oratio habetur, diligenter
 consideranda sunt: et ad eorū rationes accomodande
 ipsæ sententiæ. Αδελῶς.) Hinc est apud Aristot.
 lib. 1. Rhetor. præceptum de maioribus ἔστι μίνο=
 ribus

Distinctio cau=
 sarū finalium.

ribus bonis. De illis habetis ibi quasdam propositiones, tanquam ἀφορισμοὶς. Grata sunt sæpe, quæ minimo cōstans. Etiam grata sunt, quæ magno constant. Ideo gemmæ sunt gratissimæ, quia magno constant, et sunt preciosæ. Dicit ergo orator accommodatè ad hominum sententias. Hactenus pars prima, de diuitibus. τὸς δ' ὃν ἡλικία.) altera pars. Οἱ ὃν ἡλικία sunt non tantum iuvenes: sed etiam qui sunt iuuenibus uicini, ipsi adolescentes: item uiri, qui iuuentuti proximi sunt. τῆς οἰκείας.) χῶρας. ἀκεράου.) integræ, incolumis: dum ea est adhuc incolumis et integra. τοὺς δὲ λέγοντας.) Iam tertium genus hominum: in quibus debet esse prouidentia, et prudentia eloquens. τῶν πεπολιτευμένων.) τὰ πεπολιτευμένα, quæ et πολιτεύματα nominantur, cōplectuntur et consilium datum, et ipsas res gestas. Ista sententia habet commendationem ipsius Demosthenis. Si bene cadit oratoris consilium, nihil eo prudentius: si malè, nihil eodem improbius existimatur.

ἤσεται.) Claudit εὐχῆ, uoto. Populus Romanus dicebat: felix faustumq; sit. ἤσεται dicitur, quod bono alicui est, et prosperum: ἀχάομαι, utor.

παντὸς εἵνεκα.) Physici uocant τὸ πᾶν, universitatem, quicquid in mundo continetur: sed oratores uocant τὸ πᾶν, ipsam rempublicam. Videtis ergo

ergo genus uerborum et sententiarum, cuiusmodi sit. Verba sunt propria: sententiae, partim propriae, partim alienae. In alienis sunt personae diuitum, iuuenum, oratorum. Quae sit ipsa σύνθεσις, facile apparet: ambitus sunt breuissimi: omnia sunt δίκωλα καὶ τρίκωλα. Sed tamē propter particulas μὲν καὶ δὲ, inter se κατ' ὤν σύνναψιν coniunguntur. ὅν πόλεμον.) periodus δίκωλος. τοὺς μὲν εὐπόρους.) membrum κομματικόν, καὶ ἀτελής. ἀδελῶς.) τρίκωλος περίοδος. Sed ibi est ἐπεμβολὴ membri. γγίνονται.) etiam τρίκωλος. ῥᾶδιαι γγίνονται.) δίκωλος. ἔσεσθαι.) et haec est δίκωλος. Verum ista omnia ὅσα πλὴν τῆς μορίων ὤν σύνναψιν constituunt ὅτι περίοδικόν, quod habet τᾶσιν, est tardum, minimeq; citum. Illa τᾶσις καὶ βραδύτης facta est propter uerbum δὲ: à quo cetera, quae insequuntur, omnia dependent. Distincte autem et intelligenter erant singularum personarum officia indicanda: ideoq; orator hoc genere compositionis usus est.

ἄρξαι.) concludit uno membro breui:

quod seorsim, et extra periodum ponitur.

DEMOSTHENIS VI
TA EX GRAECIS SCRIPTO-
ribus à M. CRVSIO
collecta.

DEMOSTHENES natus an-
no ab V. C. circiter trecentesimo
sexagesimo septimo: ante Christum
trecentesimo octogesimo quarto,
parentes habuit Demosthenem fa-
brum gladiatorum, & Cleobulen, ex Municipio Pæ-
niensi. Orbatus patre septimo anno ætatis: tribus
tutoribus traditus fuit, Aphobo, Demophonti, The-
ripidi. Hi, pueri rebus negligenter & infideliter tra-
ctatis: de patrimonio eius, quod XV. talentorum
æstimatum fuit, permultum auerterunt. **Studia** eius
hæc fuerunt. In Philosophia cum Aesione Atheni-
ensi uersatus est, & Theopompo philosopho Chio.
Ebulidis in dialecticis fuit auditor: Platonem co-
gnouit. Callistrati uerò oratoris, quum is Oropio-
rum causam ageret, gloria excitatus: arti dicendi cœ-
pit operam dare: Isæum Isocratis discipulum, & Po-
lycraten, Alcidamantemq; Gorgiæ discipulum, au-
diuit: Zoilum item Amphipolitanū, qui per id tem-
poris rhetoricam Athenis profitebatur. Studiū plus
in eo, quàm cōmodorum naturæ, fuit. Quum enim
lingua

Studia

**Gel. lib. 9.
cap. 13.**

Exercitatio.

**Tutorum
accusatio.**

**Rhetoricæ
magister.**

**Orationum
scriptor.**

lingua balbutiret: humerum moueret turpiter: clamores populi non ferret: spiritu esset angusto: omnia ea impedimenta labore diligentiaq; superauit. Nam ut planè loqui consuesceret: calculos in os cōijciens, simul uerba faciebat. Inter currendū, ascensuq; ingrediendū arduo, summa uoce uersus aliquot pronuntians, spiritum confirmauit. Vt populi clamores contemneret: ad littora maximo maris strepitu dicebat. De formem humeri motū correxit, gladio, qui cuti immineret, è lacunari suspensio. Quum iam multum profecisset: in ius tutores uocauit, ac conuicit: sed ab hominibus callidis, ac uersutis, uix minimam partem hæreditatis paternæ recuperauit. Rhetoricam uerò docere aggressus, incepto destitit: propter Moschum adolescentulum nobilem male audiens. Fuit enim Demosthenes ad uoluptates procliuior. Qua de causa, quū adolescens muliebri ueste, sæpe uteretur: Batali nomen poetæ mollis ei fuit impositum. Quum iam uir esset: Argas, quod serpentis nomen est, nominatus fuit: uel ob morum acerbicatem: uel propter orationis genus molestum. Deinde coepit orationes scribere. Qua in re iterum uituperatus est: ut qui contrarias orationes Apollodoro et Phormioni dedisset: quibus alter alterum, tanquam duobus gladijs ex eadem officina, conficeret. Itaq; hoc quoq; uitæ genus reliquit: atq; ad rempub.

pub. se contulit. Sed antequam, quid in ea fecerit, exponatur: hoc commemorandum est: ex quo etiam summa eius industria perspicitur. Nam quum aliquando propter actionis uitiositatem à populo explosus esset: magno pudore domumibat. Ibi statim eum Satyrus histrio sequebatur. Quum Demosthenes conquereretur: homines nautas & uini plenos à populo libenter audiri: se, qui omnium laboriosissimus esset, dicente, cachinnum tolli: recita, inquit Satyrus, mihi uersus aliquot memoriter ex Sophocle aut Euripide. Id quum Demosthenes fecisset: ille eosdem repetens, tanta uenustate pronuntiavit: ut iam planè alij Demostheni uiderentur. Animaduertens igitur, omnia in pronuntiatione sita esse: domicilium sibi edificauit sub terra: in quo sese continenter exercuit: atq; ita inclusit, ut, quò omnem sibi in publicum prodeundi uoluntatem præcideret, partem capitis raderet. Erat ei speculum magnum: ante quod stans, in idq; intuens, gestum corporis formabat. Cui rei quantum tribuerit: uel ex hoc intelligitur. Nam quum aliquando quidam diceret, se pulsatum esse: opemq; ab eo peteret: non dicis, inquit, uerum. Illo uoce magna exclamante: egone nō fui pulsatus? Nunc, inquit Demosthenes, tibi credo. Quæ porrò ex alijs audiuiisset: de ijs domi declamabat: & id formis figurarū ornamentorumq; quam

A Etio & pronuntiatio.

Phocio.

Demosthenes
civis utilis.Actio in Mi-
diam.Oratio πρὸς
ἀντιφῶν.

maximè uariatis . Qua de causa minus habebatur ingeniosus : eoq; magis , quòd perrarò ex tempore dicebat . Tamen eo studio tantum perfecit : ut summam dicendi uim Demostheni Polyuctus Sphettius concederet : sed acumine Phocionem antestare diceret : utpote qui paucissimis uerbis plurimum comprehenderet sententiarum . Et Demosthenes ipse , quotiescunq; aduersarium haberet Phocionē : uerborum suorum securim assurgere dicebat . Ceterum ciuem reipub. priuatim publiceq; utilē se præbuit . Nam triremium curator fuit : captiuos ab hostibus liberauit : tenuium ciuium filias de suo nuptum collocauit . Accessit autem ad rempub. bello Phocensi . Aedilitatem gessit alterum & trigesimum annus natus . In qua à Midia uerberatus : acceptis tribus drachmarum millibus , ab accusatione in eum instituta destitit . Neque id ea pecunia persuasus : aut naturæ facilitate , qui persequentissimus inimicitarum esset , adductus fecisse uidetur : sed quòd ei , qui adhuc auctoritatem in republica non haberet : hominem ab amicitijs , copijs , eloquentia paratum , euertere difficilimum esset . Consobrinum suum Demænetum uulneris reum fecisse fertur : sed tandem cum eo transsegisse . Post mortem Chabriæ ducis , uxorem eius in matrimonium petijt : ideòq; propter Ctesippum Chabriæ filium orationem de

ἐμνήσθη

immunitatibus habuit. Pòst tamen Samiam quandā,
 Ctesippi filiam, duxit. Partes uerò reip. eas semper
 est secutus: quibus ab ignauia & auaritia, ad hone-
 statem & labores traduceret ciues suos: id quod in
 omnibus eius oratoribus apparet. Itaq; non solum
 in Græcia: sed apud Philippū Macedonē: cuius ip-
 se pro patriæ, pro totiusq; Græciæ libertate, hostis
 perpetuus fuit: præstantissimam gloriam consecu-
 tus est. Non hic Philippo acceptus erat: nec auro
 Macedonico se capi patiebatur: quemadmodum fe-
 cerunt Aeschines, Philocrates, alij Philippicarum
 partium studiosi. Itaq; quum hi aliquando illum lau-
 darent, ut hominem & in dicendo disertissimum: et
 ad aspectum pulcherrimum, & in potando strenu-
 um comprimis: Demosthenes unum esse respondit
 sophistæ, foeminæ alterum, tertium spongiæ, Regis
 laudem nullam. Quum iam res ad arma spectaret:
 quòd nec Philippus quiesceret: & Demosthenes po-
 pulum ad bellum inflammaret: eius suasu præfecti
 Philippi ex Euboea ab Atheniensibus expulsi: au-
 xilium Perinthijs et Byzantijs latum est: quo urbes
 eæ conseruatæ fuerunt. Elatea deinde à Philippo
 occupata: Thebanos, quos ab illo, qui Phocensi gra-
 ui diuturnoq; bello eos liberauerat: & quibus uete-
 res cum Atheniensibus offensiones erant: auertere
 difficilimum erat: tamen ad societatem Athenien-
 sium

Studium hone-
statis in repu.

Philippus
Macedo.

Eubœa, Byzā-
tium, Perin-
thus.

Elatea.

Thebani.

**Prælium
Charonenſe.**
**Demosthenes
ῥήτορας.**
**Philippi inſo-
lencia.**
**Rex Perſa-
rum.**

ſium perduxit: cæteramq; Græciam ad bellum pe-
 nè totam concitauit. Tanti exercitus, totq; fortiſſi-
 morū uirorum fiducia elatus: nec oraculis ſinebat,
 nec uaticinationibus parēre: ſed Pythiam Philippo
 cupere dicebat. Prælio ad Chæroneam commiſſo,
 græci ſuperantur: Athenienſes occumbunt mille: ca-
 piuntur bis mille & quadraginta. Ipſe Demosthe-
 nes ordine deſerto, armisq; abiectis, fugit turpissi-
 mè: nec etiam eſt ueritus: ut dicebat Pythias, clype-
 um ſuum: in quo literis aureis ſcriptum erat, B O-
 NA FORTUNA. Quæ uictoria Philippum
 adeo inſolentem reddidit: ut cæſis illuderei: & briusq;
 ad numerum caneret principium Demostheni præſe-
 phismatis. DEMOSTHENES Demosthenis
 Pæanicius ſic cenſuit. Verū quum uinum illud ex-
 halaffet: cumq; periculi magnitudinem, quod uni-
 us diei exiguo ſpatio de uita fortunisq; omnibus
 ſubierat: cum animo ſuo conſideraret: uim orato-
 ris equidem & acrimoniam perhorruit. Peruenit
 nomen eius uſq; ad Regis Perſarum aures: qui per
 literas iuſſit ſuos prouinciarum præfectos D mo-
 ſtheni ſummittere pecunias: & hunc potiſſimum ex
 omnibus colere: qui cōcitatione Græciæ Macedoni-
 bus moleſtiam exhibere poſſet. Poſt acceptam illam
 cladem oratores aduerſariæ factionis ei multa nego-
 tia in iudijs faceſſere cœperunt. Verū his omni-
 bus

bus non solum eum populus absoluit: sed ad remp.
 reuocauit: laudationemq; eorum, qui in pugna ceci-
 derant, ei mandauit. Ipse tamen ab illo tempore no-
 men suum non amplius in populiscitis inscripsit, sed
 nomina amicorum: usq; eò, dum Philippus est mor- **Philippi mors**
 tuus: id quod breui secutum est. Cuius interitu clam
 præcognito, hilari uultu in senatum uenit: somni-
 umq; narrat spet plenum. Mox aderant, qui Philip-
 pi mortem nuntiabant. Pausania interfectori coro-
 na decreta: sacrificia ob nuntium letum facta. De-
 mosthenes cum uiste alba coronatus prodijt, septi-
 mo die post filiae obitum. Confestim urbs Demosthe-
 ne impulsore erigi. Thebani, armis ab illo summis-
 sis, præsidium Macedonicum eijcere conabantur.
 bellum parabant Athenienses: Demosthenes in foro
 se iactabat: literis satrapas Asiaticos contra Alex- **Alexander**
 andrum, quem puerum uocabat & Margiten, con- **Magnus.**
 citabat. Verum illo cum ualida manu in Boeotiam
 profecto: animis Athenienses ceciderunt, debilita-
 tus est Demosthenes. Thebani ab omnibus destituti:
 fortunam ipsi suam periclitantes, urbem amiserunt. **Thebarum**
 Post cuius excisionem Alexander oratores ab Athe- **ruina.**
 nensibus ad poenam poscit: Demosthenem, Polyeta-
 ctum, Ephialten, Lycurgum, Myroclum, Damonem,
 Callisthenem, Charidemum. Quo tempore Demo- **Fabula de**
 sthenes fabulam de ouibus, quæ lupis canes tradide- **ouibus.**
 rant,

Oratio πρὸς
τὸν λαόν.

Harpalus.

Aliter de hoc
Gel. lib. 11. ca.

9. et 10.

αὐτῶν.

rant, recitavit: se et socios canibus, qui populum defenderent, comparabat: Alexandrum nominabat Monolyicum. Atheniensibus animi pendentibus: Demades ab oratoribus accepit quinque talenta: Alexandrumque placavit. Quum se Agis Lacedæmonius commoveret: Demosthenes unum surrexit: mox, Atheniensibus cessantibus, Agide mortuo, recidit. Sub idem tempus causa de corona, quæ paulò ante Chæronensem pugnam prætor Chæronda instituta fuerat: decimo post anno Aristophonte prætor acta est. Tunc Aeschines, quum quintam suffragiorum partem non tulisset: ex urbe profugiens, reliquum tempus rhetoricæ magister circa Ioniam et Rhodum consumpsit. Quum Harpalus ex Asia cum grandi Alexandri pecunia ad Athenienses confugisset: primò Demosthenes populo dissuadebat: ne illum reciperet: neve rempub. temerè in discrimen conjiceret. Non multis diebus post, inter Harpali argentum, scyphum regalem ex auro egregium conspicatus: quantum penderet, quæsiuit. Harpalus, qui ad scyphum oculos eum adiecisse animaduverterat: percipit tibi, inquit, xx. talenta: ac continuo noctu scyphum cum ea pecunia domum eius misit. Postero die orator in concionem prodijt collo obuoluto: quumque dicere iuberetur: non, inquit, possum: Vox mea interclusa est. Ibi quidam homines acuti, non

colli

colli angina, inquiebant, hac nocte laborare coepit, sed argenti angina. Fit inquisitio: pecuniam iudicatur cepisse: in carcerem conijcitur. Ex quo clam in exilium Troezenem profugit: saepenumero cum lacrymis respectans ad urbem: animo planè molli atq; effœminato. Fertur, quum ex patria discederet, manibus ad arcem porrectis, dixisse. Cur tibi, ò dea cæsia, tres immanissimæ bestiae in delicijs sunt, notuæ, draco, populus? Familiares porro, & adolescentes, à repub. deterrens, dicebat: si duæ sibi de principio viæ propositæ fuissent: una ad oratorum subsellia, & ad conciones: altera, quæ rectà ad interitum duceret: præsciuissetq; pericula, formidines, inuidiam, obtrectiones, contentiones ciuiles: se eam, quæ proximè ad perniciem ferret, præoptaturum fuisse. Quum in eo exilio esset: mortuus est Babylone Alexander: Leosthenisq; uirtute, à quo Lamia Antipater circuncludebatur, Græcia coepit reuiuiscere. Pytheas & Callimedon Carabus Athenis ad Antipatrum profugerunt: & cum legatis eius circumeuntes, in officio continere Græcos studebant. Contrà Demosthenes Atheniensium legatis se coniungebat: operamq; suam in concitanda Græcia præstabat. In Arcadia igitur Pytheas quum pro concione dixisset: ut in ea domo, in quam lacasini inferretur, mali aliquid esset: ita et rempub. in quam

Demosthenis
exilium.

Bestiæ Min
neruæ.

Alexandri
Magni mors.
Antipater.

Pytheas.

**Restitutio De
mosthenis.**

Eius mors.

**Archias exu-
lum uenator.**

Al. Calabria.

Atheniensis legatio accederet, ægrotare: Demosthe-
nes id simile in aduersarium retorsisse dicitur: &
lac illud sanitatis causa inferri: & Athenienses ob
salutem Græciæ adesse. Quod populo Atheniensi
usque eò probatum est: ut eum ab exilio honorifi-
centissimè, omnibus ordinibus obuiam euntibus, re-
uocarit. Tunc ille, manibus sublatis, beatum eo die
se prædicauit: qui melius, quàm Alcibiades, redi-
ret. Verùm patria frui exiguum tempus licuit. Mox
enim Græciæ libertate præcipitante: mense Iulio ad
Cranonem pugnatum est: Augusto præsidium Mu-
nychiam intrauit: Octobri uitam Demosthenes ami-
sit. Nam quum Antipater & Craterus aduentare
dicerentur: Demosthenes, cæteriq; oratores, quos de-
di sibi postulabat Antipater, ex urbe discesserunt:
quos, Demade referente, populus capitis cōdemna-
uerat. Quum aliij alia loca fuga peterent: circum-
missi sunt ab Antipatro, qui eos interciperet. Ho-
rū præfectus erat Archias, qui olim fuerat histrio,
cognomento Phygadotheras. Ab hoc comprehensi,
& ad Antipatrum missi, Hyperides orator, Aristo-
nicus Marathonius, & Himeræus Phalerei frater,
interfecti sunt. Idem quum audisset, Demosthenem
in templum Neptuni in Calauria confugisse: eodem
uenit: eiq; persuadere conatus est: ut secum ad An-
tipatrum exiret: nihil illum mali accepturum. De-
mosthenes,

mosthenes, nunquam, inquit, in scena personatus mihi persuasisti: neq; iam mihi promittendo fidem facies. Quum Archias irasceretur, & minaciter ageret: iam, inquit, ex macedonico tripode uaticinarius: at antea histrionis personam gerebas. Hoc quum dixisset: Archiam paulum commorari iubet: ipse uenenum sumens, quod in calamo: aut, ut quidam uolunt, in annulo, habebat: Vitam X V I. Calend. Nouemb. ætatis anno altero & sexagesimo, cum morte cōmutauit. Fuit is annus ab V. C. circiter 429. ante Christum. 322. Ei post paulò populus Atheniensis honores meritos tribuit. Nam & æneam ei statuam in foro posuit: & illi, qui quoq; tempore ex ea familia maximus natus esset, uictum in prytaneo decreuit: notumq; hoc epigramma in basi inscripsit.

Honores post mortem.

Tā manibus, quàm corde, fores Demosthenes acer:
Nunquam Pella ferox Helladi iura daret.

Cæterum Demades, qui diu Macedonibus fuerat adulatus: non multò post, Antipatro offens-

Demadis exitium.

so, à Casandro est unà cum filio trucidatus.

IN EANDEM OLYN-

thiacam primam Demosthenis, scholia
Martini Crusij.

IN ARGUMENTVM LIBANII.

Libanius circi-
ter annum
Christi. 352.

ΛIBANIOY.) Libanius Antiochenus,
rhetorice magister, temporibus Iuliani prae-
uaricatoris, usque ad aetatem Theodosij maio-
ris, patre Phasgano natus, discipulus Diophanti:
Scripsit plurima, et inter ea laudationem Constan-
tij imperatoris, item Iuliani, et declamationes, epi-
stolasque. Idem memoria Basilij et Gregorij floruit.
Iulianus uero praeuaricator, tametsi tot rebus occu-
patus esset: dicendi etiam studium laudemque attigit:
Antiochenumque magistrum Libanium supra modum
admiratus est: partim fortasse, quod uere laude di-
gnum existimaret: partim, ut hunc praefereudo, ma-
gnum sophistam Proaeresium morderet. Quidam
itaque Acacius qui inter praestantes dicendi laude
numerabatur: et Tuscianus Phryx, hoc nomine sem-
per eum accusabant: iudiciumque eius reprehende-
bant. Suidas. ὑπόθεσις.) argumentum signi-
ficat, πλὴν τοῦ λόγου περιεχλῶ. sed in secunda
Olynth. αἱ τῶν πράξεων ἀρχαὶ καὶ οἱ ὑποθέσεις,
sunt causae rerum et antegressiones, tanquam fun-
damenta:

ὑπόθεσις.

damenta: quæ in ædificijs ibidem τὰ κατ'ὄθεν di-
 cuntur. apud græcos rhetores ὑπόθεσις est quæ-
 stio finita, cōstans personarum rerumq; attributis:
 quàm Cicero causam et controuersiam nominat.
 aliquando idem est, quod conditio, siue πλάσις, si-
 etio: unde συλλογισμὸς ὑποθετικὸς nomen ha-
 bet. τὸ Ολυθιακόν.) Etiam Olynthiacæ ora-
 tiones sunt contra Philippum: tametsi ab urbe O-
 lyntho sic inscriptæ sint. Sunt enim undecim Demo-
 sthenis orationes in Philippum: tres Olynthiacæ sci-
 licet, prima Philippica, oratio de pace, secunda Phi-
 lippica, oratio de Haloneso: oratio de ijs, qui sunt
 in Cherrhoneso: tertia et quarta Philippica, respon-
 sio ad Philippi epistolam: et una in filium eius Ale-
 xandrum. λόγου.) λόγος orationem orato-
 ris hoc loco significat. ποιεῖν λόγους, orationem
 habere, uerba facere. λόγον διδόναι τοῖς πρὸς
 σι, dicendi potestatem facere ijs, qui accedunt, O-
 lyn. 2. λόγου τυχεῖν, potestatem dicendi conse-
 qui. λόγον ἐκ λόγου λέγειν, aliud ex alio dicere,
 πρὸς εφ. Accipitur et pro ratione hominis: un-
 de ξῶον λογικὸν ἢ ἄλογον. Est etiam in ratio-
 nibus arithmeticis: unde ἀνάγειν χρήματα εἰς
 ἀργυρίου λόγον, apud Diodor. reducere aliquā
 pecuniæ summam ad rationem argenti aut monetae.
 Item rationes de pecunijs repetundis, aut de rebus

Philippicæ
 orationes.

λόγος

in repub. administratis, significat: ut, λόγους ἔχει λόγους δὲ ναισῶν πεπραγμένων, id est, εὐθύνας ὑπέχει. Et rationem habere, rationem ducere, estinire, curæ habere. ποιεῖ δὲ λόγους τοῦ λεκῆς, Phil. 2. τῶν προγόνων καὶ τῶν μέλλοντων αἰῶνος ἔχει λόγους, ποδὶ σεφ. Σὺ δ' οὐδ' ἴνα ποιεῖς λόγους, tu pro nihilo putas, ἐν τῇ πεπραγῇ. ὑπὲρ φρονείων. Item id, quod uerissimile aut prae est καὶ τοι πῶς ἔχει λόγους, σὲ Απολλῶνιον ὄντα εἶς. quomodo est consentaneum? ibidē. Accipitur quoq; pro fabula εἴτε re commentitia, ut πρὸς λεπτ. ἵνα ὅς μὴ λόγους λέγω μόνον. εἶς. ποδὶ σεφ. τί λόγους πλάττεις; Phil. 1. ἀνοητότατοι οἱ λογοποιοῦντες, id est, οἱ πωρολόγοι, nugatores: ut à Stoicis εἴτε Epicureis D. Paulus Act. 17. nominatur. Item pro rumore, ut διαδιδῶναι λόγους, rumorē spargere. Et pro cogitatione, Demosthenes κατὰ σεφ. ψευδομαρτυ. α. λόγους δ' ἐμαυτῷ διδούς, εὐρίσκω. εἶς. sed quum mecum rem reputo: uel, cum animo meo considero. Nec dubiū, quin plura querant de hoc uocabulo obseruari: sed hæc nunc satis.

Ολυβος (ω.)) Argumenti huius partes tres sunt. Vna, de urbe Olyntho: altera, summa huius orationis: tertia, ueteris consuetudinis de theatriali pecunia explicatio. Prima pars continet τὰ ἀπ' ἔχης

ἑρμῆς ἄρχιτέλης, ut Hermogenes nominat: quæ
apud latinos pertinent ad locum coniuiكتورum siue
adiunctorum. Est ἡ περιόχη, comprehensio totius
historiæ de illa urbe: facta ἀφ' ἧς σε συντομῶ,
breui narratione: cuius membra singula indicabo.

Ολυνθός.) Olynthus dicitur ἡ ὠμὴ συκῆ,
ficus immatura, grossi: πρὶν γὰρ ὅλως αὐθέρ: quòd
propter immaturitatem adhuc uireat. Olynthus au-
tem urbs, quam ab Olyntho Herculis filio Stephe-
nus de urbibus scribens uocatam ait: prius à Philip-
po excisa est: quàm ad maturitatem suam peruenis-
set. ὠλ' θρᾶκκς.) ὁ τόπος, ἡ θέσις, posuio
urbis. Olynthum Thucydides libro i. in loco plano
sitam fuisse dicit. θρᾶκκς habet iota subscriptum.
Nam inde θρᾶκκς apud poëtas dicitur. ἔλκε-
νικόν.) ἡ ποιότης τῶν πολιτῶν, genus ciuium,
scilicet græcum. ἀπὸ χαλκίδος.) ὥς μέγα
πύλεις, quam opulentissimam fuisse Mela scribit.
ἐν εὐβοίᾳ.) Euboea insula non lata, sed longa,
ideoq; μακρὴ dicta, toti Boeotiæ opposita. Hodie
Nigropontus. ἀποικία.) ἀποικία, colonia. co-
loniam deducere in aliquem locum, uocat Diodorus
Siculus κατακλήρου χεῖρτινα χώραν. κλήρου
χία, populus sorte emissus ad habitandum in aliquo
loco: ὅς coloni, quos emittabant Athenienses, κλη-
ροχοὶ nominabantur. πολλοὶ δὲ.) τὰ πρᾶχ-
θέντα,

θύτα, res gestæ: sed ἀορίσως καὶ γενικῶς, in
 genere et infinitè. Αθωαίοις.) αἰῶρισμῶς
 πράξεις καὶ εἰς τοιοῦτον: res gestæ finitæ et sin-
 gulares. Athenienses aliquando cum Olynthijs bel-
 lum gesserunt duce Timotheo, Olynth. 2. Quo tem-
 pore Athenienses Perdiccas Philippi frater cū Ma-
 cedonibus adiuvit. Vlpianus in 2. Olynth. ἀρ-
 χῶσι.) Athenienses imperium Græciæ 73. annos
 obtinuerunt, Philip. 3. Hoc participium servit τῇ
 συντομίᾳ, brevitati: et significat τὸν χρόνον,
 tempus: pro illo, ὅτε ἤρχοντο, quum imperarent:
 uel potest exponi per relatiuum, οἵτινες ἤρχοντο.
 Sed prior sententia melior. Λακεδαιμονίοις.)
 qui undetriginta annos Græciæ principes fuerunt,
 Philip. tertia. Agesipolis Lacedæmoniorum dux,
 quum multas Chalcidenses ciuitates subegisset: et
 Olynthum quoq; se capturum confideret: repenti-
 na morte intercipitur. Pausanias ἐν τοῖς Λακω-
 νικοῖς. Quanquam ea, quæ iam adferam, ab istis di-
 screpant. χρόνω τε.) ἡ αὐξήσις, incrementum
 Olynthi. Vlpianus, et Demosthenes 3. Philippica
 dicunt, 32 ciuitates græcas in Thracia fuisse. Ha-
 rum caput fuit Olynthus. De Olynthi amplificatio-
 ne et expugnatione Demosthenes in oratione πρὸς
 τὸν Ἀπρεσβ. sic scribit. Olynthij, quum tantum
 quadringentos equites haberent: uniuersiq; nume-
 rum

Olynthij.

rum quinque millium rō superarent: quod necdū cēs
Chalcidenses unū in locū congregati essent: quū La-
cedæmonij pedestri naualiq; magno exercitu contra
eos uenirent (nostis enim, opinor, ijs temporibus La-
cedæmonios latè terra mariq; imperasse) tamē, quā
tantis copijs oppugnarentur: neq; urbem amiserūt,
neq; castellum ullum: sed complurium præliorum
uictores, tres belli duces interfecerunt: belliq; ad ex-
tremum suo arbitrio finem fecerunt. Posteaquam
uerò pecunia quidam delictari cœperunt: et ob stul-
titiā, uel infelicitatem potius, hos sibi multitudo
fideliores putabat: quā eos, qui salutaria consilia
dabant: et Lasthenes domum suam lignis è Mace-
donia allatis tegebat: Euthyrates uerò sine impen-
dio greges boum alebat: alius cum ouibus aduenie-
bat, alius cum equis: populus autem, ijq;, in quos o-
mnia ista comparabantur: non modò non irasceban-
tur: aut in tales uindicandum putabant: sed suspicie-
bant, æmulabantur, honorabant, uiros putabant:
quum hæc ita serperent: largitionisq; corruptela su-
peraret: tametsi mille equites haberent: ipsi nume-
ro amplius decem millium essent: omnes accolæ eos
iuuarent: nos decem millibus mercenariorum mili-
tū, quinquaginta triremibus, ciuib; quater mille,
auxilio ueniremus: harum tamen rerum nulla illis
salutem attulit: sed antè, quā is annus belli exisset:
à pro-

à proditoribus ciuitates Chalcidicae omnes perditae
 fuerunt: neq; Philippus proditoribus poterat obse-
 qui: neq;, quodnam potissimum caperet primum, si-
 re poterat. Quingentis autem equitibus, una cum
 ipsis armis, ducum perfidia politus est. Vlpianus in
 hoc loco scribit: quod Olynthij tres Polemarchos oc-
 ciderint: Teleutiam Agesilai fratrem, Agesipolin,
 & Polybiadem. *συνμαχία.*) societas cum Phil-
 ippo Macedone. *τοινοσάμνοι.*) participia
 apta sunt τῇ εἰσομνήν λέξει: ut nominat Aristo-
 teles libro tertio rhetoricorum: τῇ περιβολῇ, ut
 Hermogenes uocat: producta, circumducta, & pen-
 dula orationi. Seruiunt τῷ ὀγκῷ & τῇ συνό-
 τητι τοῦ λόγου: ponderosam & densam oratio-
 nem faciunt. *πρὸς ἀθλωαίους.*) bellum fuit in-
 ter Philippum & Athenienses diuturnū: postquam
 uiolato fœdere, quod cum eis habuerat: Philippus
 Amphipolin ab Olynthijs accepit: cuius possessio
 fuit urbis: eaq; subdita erat Olynthijs: quo tempore
 etiam socij ab Atheniensibus defecerunt. In argu-
 mento αὐωνύμῳ orationis περιπράττει. *κατ' ἀρχάς.*) solet particulis temporis praeponi
 aliquando articulus, ut τὸ νῦν, et τὸ νῦν εἰν, id est,
 nūc. *Ἀνθεμῦντα.*) τὸ αἰτίον τῆς συνμαχίας.
 Philippus eis Anthemurtem concessit: quam ciuita-
 tem omnes superiore memoria reges Macedoniae
 suam

suam uendicabāt: Potidæam quoq; dedit: postquam Athenienses, qui ibi incolebant, eiecisset: et inimicitijs cum Atheniensibus susceptis, Olynthijs agrum utendum ac possidendum tradidit, Olynthiaca secūda, et Philippica secūda. ἀμφισβητήσιμος.) Ista adiectiua in ιμος, significat ferè passiuè: ut ἀμφισβητήσιμος, controuersus, dubius, plenus dis-
 sensionis: προσλόκιμος, qui expectatur, Phil. 2. ναυπηγήσιμα ξύλα, ligna ad ædificandas naues apta, Demost. in Alexandrum. Sed κάρπιμα δ' γυνόγχα, æctiuè, frugifera arbores, Diodorus libro uigesimo. ποτίδαα.) Athenienses, qui Potidæa habitabant: quum bellum eis cum Philippo non esset, sed societas: quumq; Potidæam incolentibus etiam iusiurandum dedisset Philippus: ab eo tamen bonis suis spoliati fuerunt. orat: de Haloneso. Philippus promisit, Amphipolin se cōseruaturum Atheniensibus: si Olynthios à societate sua repellerent. Athenienses igitur Olynthios reiecerunt: et post tamen amicitiam cum eis fecerunt. Quum uideret Philippus, se non satis ualere ad Olynthios oppugnandos: quòd eos non deserturi essent Athenienses: ipsos, donata Potidæa, ab Atheniensibus auellit. Vlpian. 2. Olynth. Pydnam etiam, quæ est ciuitas Macedonia, Olynthijs dedit. Diodor. li. 16. Potidæa et Anthemus sunt oppida Macedonia,

Adiectiua
in ιμος.

Plin. lib. 4. cap. 10. Potidæam tamen Vlpianus in Thracia esse scribit. Ὑσερον ὑποπτεύειν.) ἢ ἀπώσασις, defectio à Philippo, καὶ τοῦναντίον ἐπερίπτεια, contrario, ἔσ inopinato exitu. ὁρῶντος.) αἴτιον φθαρτικὸν τῆς φιλίας, causa corrumpens amicitiam. Participium hoc significat δὲ ποιητικὸν ἐπαγορευτικὸν αἴτιον, causam efficientem ἔσ impellentem.

ταχεῖαν καὶ πολλήν.) Illyrijs ἔσ Pæonibus victis, Amphipoli capta, Thessalis ad amicitiam suam adiunctis ἔσ. vide Diodor. lib. 16. ἢ τῶν βασιλέων αὐξήσις est liberis rebus, per se metuenda: magis autē, si sit ταχεῖα: maximè uerò, si πολλή. hæc enim sunt σημεῖα τῆς ἀπιστίας, τῆς πανουργίας, τῆς τυραννίδος. Ελαχίσαις ἀφορμαῖς χρησάμενος, μεγίστω τῶν καὶ τῶν Εὐρώπῃ δυναστῶν κατεσκεύασεν ἰδίαν βασιλείαν: id est, ex parvis initijs maximum effecit totius Europæ regnū suum. Diodorus ibidem. Οὐ πῖσις.) præcipua causa defectio- nis: quæ est τῆς βουλήσεως. Superior erat τῆς δυναστεως. Fortè potentiam Philippi non metu- issent: nisi eum in societate ἔσ amicitia colenda in- fidelem cognouissent. Quoniam uerò ἔσ facultatem ἔσ uoluntatem nocendi habebat: meritò timeba- tur. Amicitia Philippi ἔσ societas non erat ἀλη-
θινή

Θινὴ φιλία, sed λυκοφιλία: amicitia, qualis est
luporum: ut est in quadam Platonis epistola. Erat
leonum amicitia cum hominibus. ὅκ' ἐσι λέοντες
καὶ ἀνδράσι ὀρεκία τις αἰ, inquit Homerus.
Olynthiaca secunda, Nemo prorsus est, quem non
ille deceperit: qui quidem cum eo commercium ha-
buit. Ex singulorum enim, qui eum nō norant, stul-
titia identidem inducta, sibiq; conciliata, ita crevit.

ἀποδλημῶντα.) ὁ καὶ ῥὸς πρὸς τὴν κηθεῖς τῆς
ἀποστασίας, occasio defectionis captata: καὶ αἰ
πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καταλλαγὰι, compo-
sitio cum Atheniensibus. Olynthiaca tertia: fecimus
cum Olynthijs pacem. Erat id tanquam obsta-
culum Philippo, ὅς graue: urbem tantam, recon-
ciliatione gratiae, nobiscum facta, tanquam in por-
tu imminere eius occasionibus. πᾶσι μὲν πάντες.)

Participia haec significant ὅς ῥὸς ὅπου, modum a-
gendi. Quomodo fecerunt pacem cum Atheniensibus?
observatione absentiae eius, missione legatorū,
fæderis uiolatione. Et hoc est ὁ λινθητικὸς καὶ
πρὸς σωτικὸς αἰτίος, causa impellens Philippū
contra Olynthios. κατελύσαντο.) alij, κατε-
μύσαντο, id est, clauserunt. σωτέθειντο.)

σωτίδεμαι, paciscor, pacem facio cum ali-
quo aliqua de re. σωθέω, ἔφ' οἷς ὅτι δ' ὡς αἰ, ὅς
πᾶσι εἰς ὅσον: quavis conditione pacem facere,

Diodorus libro decimosexto. σύνθεσις, compositio, pacificatio. Διεπρεσβέοντο πρὸς τοὺς μακεδόνας ὑπὲρ εἰρήνης καὶ σωθέσεως, idem libro 17. εἰς, σωθέειν τινὶ φιλίαν, σωθέειν σωθήκας, libro 20. Legitur aliàs in hoc loco, σωετέθητο, pactum erat, pactio facta erat. In oratione ποδὶ τῆς πρᾶπρεσβείας, σωθέειν πλὴν καὶ τῆς πόλεως αἰχμνίω, κατὰ χησις est: id est, turpem pactionem contra remp. conflare. sed αἰτίου σωτίθηναι, componere εἰς contexere aliquid significat. πρᾶγμα εὖ σωτεθέν, uersutum εἰς callidum institutum, ποδὶ σεφάνῃ. Et, λόγος καὶ μύθους εὖ προσώπας σωθεῖναι: componere fabulosam atq; fallacem orationem, ibidem.

κοινῇ.) dativi secundæ εἰς tertię declinationis sæpe fiunt aduerbia, ut κοινῇ, communiter: δῆμοσιν, publicè: ἰδίᾳ, priuatim: χρόνῳ, tandem: κύκλῳ, circumcirca. παύσεισθαι.) φιλίαν καὶ συμμαχίαν θέειν: amicitiam εἰς pacem constituere. πονοσίᾳ, οἴνου ἔκχυσις ὑπὲρ τιμῆς τῶν θεῶν: libatio uel libamentum honoris deorum causa.

πᾶσαι μὲν προφάσεις.) ergo ἡ γνώμη αὐτῶν τοῦτο εἴη. Est iam δὲ τῶν Ολυθίων λίνδιος

Cur Philippi 10. Aliam etiam causam narrat Iustinus libro 8. prius Olynthi Post hæc, inquit, Olynthum aggreditur. Receperāt exciderit. enim per misericordiam, post cædem unius, duos fratres

tres eius: quos Philippus ex nouerca genitos, ueluti
 participes regni, interficere gestiebat. Ob hanc igitur
 causam urbem antiquam & nobilem excidit: &
 fratres olim destinato supplicio tradit: prædaq; in-
 genti pariter, & parricidij uoto fruitur. Duas er-
 go ob causas Olynthios Philippus oppugnauit: tum
 ob istam, quam Libanius recenset, defectionem: tum
 quòd, ut Iustinus ait, fratres eius receperant. ὥς
 τὰς σωθῆκας.) Εὐλογ. & αἰτία τοῦ πολέ-
 μου, iustabelli causa. Tyranni habent uoluntatem no-
 cendi: eam tamen etiam honestis præscriptionibus
 tegere conantur. Sed hoc loco graues causæ belli mo-
 uendi: & est αὐξήσις, incrementum causarum. Ab
 amicitia Philippi destiterunt. Excusari potuisset, si
 nullum foedus illis cum eo intercessisset. Nunc facti
 sunt foedisfragi. Ferri etiam hoc fortè potuisset: si si-
 ne periculo Philippi fuisset. Nunc postquam se ad
 eius hostes contulerunt: ipsi quoq; Philippo hostes
 facti sunt. Εχθροὺς.) Athenienses erant hostes
 Philippi: quoniam ipsis inuitis, qui Argæum consti-
 tuere regem uoluerant, rex Macedonia factus est:
 diuq; de Amphipoli, quam Mela Thraciæ urbem
 scribit, cum eis contendit. Diodor. libro 16. & Li-
 banus in argumento orationis περὶ πρᾶξεσβε-
 ας. πόλεμον ἐπένευκεν.) bellum intulit. Græci
 hoc uerbo eodem modo utuntur, quo latini uerbo
 b z inferre.

ὑπὸ φέρῳ.

inferre. ὑπὸ φέρῳ τινὶ ἀπώλειαν, κρίσιν, εὐθύ-
 ναν, συμφορὰν: inferre alicui perniciē, iudicij pe-
 riculum, accusationem de pecunijs repetundis, cala-
 mitatem, apud Diodorum. Idem est, ποδὶ βάλλω
 τινὶ ἀσυμφορᾷς, quod uerbum passim inuenitur.
 Sic, ἐπιβάλλω τινὶ διαβολὰς ψευδεῖς, κα-
 τηγορίας ἀδίκους, Diodorus libro 18. Eodem
 modo dicitur, ἐπάγω τινὶ κενὴν αἰτίαν, Orat.
 περὶ Σεφάνου. Οἱ δὲ πεπόμενασι.) πρεσ-
 βεία ὑπὲρ βοκθείας, petitio auxilij. Hactenus pri-
 ma pars argumenti: descriptio uidelicet Olynthi,
 nobilitas eius, antiquitas, res gestæ, societates, defe-
 ctio, periculum, legatio ad Athenienses. Οἷς δὲ
 Δημοδότης.) Sequitur altera pars, argumentum
 ἑστὸν summa huius causæ, ἢ ὑπόθεσις, καὶ ἢ ποδὶ
 Βολὴ τῷ λόγῳ, ut Isocrates in oratione ad Phi-
 lippum uocat. Sed tamen etiam sequentes orationes
 Olynthiacas pertinet: ut ἑστὸν pars superior. Βοκ-
 θεῖν.) ἢ πρότασις τῷ λόγῳ: succurrendum est
 Olynthijs. ἀσφάλεια.) δὲ χήσιμον καὶ ἀν-
 αγκυαῖον κεφάλαιον generis deliberatiui, utile
 ἑστὸν necessarium. Salus Olynthiorum est nostra sa-
 lus. Hoc est γενικὸν καὶ ἀσαφές. σωζομένων.)
 τὸ εἰδικὸν καὶ σαφές ἔσθαι: quod habet ἀντι-
 μεταβολῇ, contrariorum commutationem. si
 conseruabuntur Olynthij: Philippus ex Macedo-
 nia

via non inuadet in Atticam: sed Athenienses ex Attica in Macedoniam inuadent. Participium σωζομένων est ὑποθετικόν, significat conditionem: pro eo, quod est, ἐάν σωθῶσιν. ἥξειν.) ἥκειν est uerbum etiam hostile: significat εἰσβάλλειν, cum exercitu uenire, et inuadere. ποιεῖν δὲ πόλεμον.) latinè etiam dicitur, bellum facere.

ἀνέειδεν.) apertam esse. præteritum passiuum ab ἀνέιμαι, aperior, laxor. φησὶ δὲ.) τὸ κεφάλαιον τοῦ συνάπτειν πρόληψιν. Poterat enim dici: at non possumus Philippo nocere. Respondet, posse illi noceri. Id apertius docet in Olynthiaca secunda. ὥς ὑπέληπται.) præteritum passiuum, ab ὑπολαμβάνω, existimo. Hoc loco est αὐτοσροφή, καὶ ὑπερβαδὺ τῶν λέξεων: quæ habet quandam ἀσάφειαν. Construenda autem uerba sic sunt: ὅχι δύσμεάχνητορ, ὥς ὑπέληπται.

θαρσύνων.) hoc participium significat τὸ τελικὸν αἴτιον, causam finalem: id est, ἵνα θαρσύνῃ, ut confirmet. διέλεκται.) præteritū passiuum à διαλέγομαι. Aliud κεφάλαιον, item ad facultatē, πρὸς τὸ δύνασθαι, pertinens: unde exercitus ali possit: scilicet ex pecunia theatri: si ea fiat militaris. Sed de hac fidētius in tertia Olynthiaca, et in oratione πρὸς τῆς συντάξεως. Ἐὶ δὲ

ἔδωκεν.) Argumenti pars tertia, nempe ἡ τὸ ἀρε-

χαίει δὲ ἐκδεσὶς: interiecta κατ' ἐπιμυθεῖαν
 λυὼν πρὸς ἐκβάσιμ: Hoc est, antequam absoluat
 partem secundam: narrat quadam uelut digressionem
 uetustum morem de pecunia theatri. (ὁ πρό-
 δηλον ὅρ.) Participium τὸ συντομίας ἐνεκα
 ponitur, pro relativo pronomine, ὅς ἂν verbo: ὅπως
 ὁ πρόδηλον ὅρ. Aut potius causam impellens
 tem significat: ὅς ἂν quasi pro genitio absoluto, ut
 grammatici uocant, ponitur: τὸ δὲ ἐκδεσὶς ὁ πρόδηλον
 ὄντ' ὅρ, ἀνάγκη σαφηνίσαι αὐτό. Οὐκ
 Theatralis ὄντ' ὅρ & παλαιόν.) De Theatrali pecunia in
 pecunia. hanc sententiam Vlpianus. Quum de locis in Thea-
 tro cōcertaretur: diuitesq; sibi gradus emerent: pau-
 peres propter egestatem nō possent: Pericles, ut bon-
 nam gratiam apud multitudinem sibi quæreretur: pe-
 cuniam publicam, ex uectigalibus redactam, ad spe-
 ctacula & ludos conferri uoluit. Accipiebat autem
 unusquisq; duos obolos: quorū unum ad uictum res-
 tinebat: alterum dabat architecto theatri. Nondum
 enim id ex lapide ædificatum erat. Deinde quum
 quidam Apollodorus eas uellet militantibus restitue-
 re: Eubulus, unus ex magistratu, homo popularis,
 capite sanxit: si quis amplius id tentaret. Qui ue-
 rò harum pecuniarum curator erat: nominaba-
 tur ἀρχὼν τῶν θεωρικῶν: ὅς ἂν has curare, dicebatur
 ἀρχὴν ἀρχεῖν θεωρικῆν, ut apud Suidam:

quē

qui aliàs aliter definiri solitū fuisse, tradit id: quod ad ludos, ad sacrificia, ad dies festos, dabatur. Nam quodam tempore drachmam datam fuisse: nec licuisse ijs, qui urbe abessent, theatralem pecuniam accipere. Illi autem ludi Liberalibus committebantur.

Οὐκ ὀν[?] (.) Participium in genitiuo casu solere apud Græcos poni ἀπολελυμένως, absolute: quum aliqua significatur cōsequētia: ut apud Latinos in ablatiuo: notum est. Sed inueniuntur etiam alij casus absolute positi: quod aliquibus exemplis ostendam. Aliquando enim accusatiui participiorum absolute ponuntur apud Atticos loco genitiuorum: sed cum aduerbio similitudinis. In oratione πρὸς εὐφά. Επειτα τοιαῦτα ποιεῖν: λέγεις, ἀλλὰ προσεῖν αὐτῷ δημοτικῷ: ὥσπερ αὐδ' εἰς αὐτὰ ἐκδεδωκὼς καὶ συγγραφῇ: εἶτα ἔκχοντα, ἀπρὸς ἡκεῖν ἐκ τῆς συγγραφῆς, κομίζομεν (.) ἢ λόγῳ τῶς δημοτικῆς: ἀλλ' ὅτι οἱ πράγμασι, καὶ τοῖς πολιτεύμασι, γινώσκόμενως. Hoc est, Deinde quum talia facis: dicis, quæ res in homine populari spectandæ sint: tanquam statuam per syngrapham locaueris: posteaq; non ita factā, ut ex syngrapha oportebat, receperis: aut quasi ex oratione uiri populares, non ex rebus in repub. gestis, cognoscantur. Illud γινώσκόμενως refertur ad particulam ὥσπερ. Et in eadem oratione:

Participia absolute posita.

Καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὥσπερ αὐτὸς ἀπλῶς,
 ἐμετ' εὐνοίας, πάντας εἰρηκῶς τοὺς λόγους
 φυλάττειν ἐμὲ, καὶ τὴν εἰρὴν ἐκέλευεν: ὅπως μὴ
 πρᾶκτος ὦμαι, μηδ' ἐξαπατήσω: διδύμῳ, καὶ
 γόντῳ, καὶ σοφιστῇ, ἐπὶ τὰ τοιαῦτα, ὀνομαζέ-
 ζων: ὡς, ἐὰν πρότερός τις εἴπῃ τὰ προσόνθ'
 ἐαυτῷ πᾶσι ἄλλοις: ἐπὶ δὲ ταῦθ' ὅπως ἔχοντα:
 ἐπὶ οὐκέτι τοὺς ἀκρόντας σκεψομένης: τίς
 ποτ' αὐτὸς ὅστις ὅταῦτα λέγων. Præterea,
 tanquam ipse ingenuè ac benevolè omnia uerba fe-
 cisset: cauendum me, ἔσ' obseruandum dicebat: ut ne
 eluderem, nèue deciperem: astutumq; ἔσ' præstigia-
 rum artificem, sophistamq;, ἔσ' alijs eiusdemmodi
 nominibus, me uocabat: tanquam, si quis priore lo-
 co, quibus ipse laborat uitijs, ea de alio dicat: conti-
 nuò hæc ita sese habeant: neq; consideraturi sint ij,
 qui audiunt: quisnam sit is, qui illa obiecerit. Hunc
 locum habeo à Gerardo Seueno, præceptore meo
 obseruando, quum istam orationem anno ab hinc
 septimo in prima classe explicaret. Nonnunquā no-
 minatiuus participij ponitur absolutè. ut δόξαμ.
 Demosth. πρὸς πολυκλέα. Δόξαμ γὰρ ὑμῖν,
 ὑπὲρ τῶν δημοτῶν τοὺς βουλευτάς ἀπε-
 νεγκεῖν τοὺς προσβίβοντας τῶν τε δημο-
 τῶν, καὶ τῶν ἐγκεκτημένων: προσάπην-
 νεχθῆναι μου τὸ νομα γ' ἵτι τοῖς δήμοις: δὲ δ'
 φανερῶς

φανεράν εἶναι μου τῶν οὐσίων. Quum enim
 vobis visum esset: ut propter municipales referret se=
 natus eos: qui collaturi essent tum municipum loco:
 tum eorum, qui in municipijs aliquid possiderent:
 meum nomen etiam tribus in municipijs fuit rela=
 tum: propterea quod bona mea essent manifesta. Et
 προσαχθὲν, ibidem: Καὶ γὰρ γινώσκω πάντες, προ=
 σαχθὲν μοι ὑπὸ τοῦ δήμου μόνονα δημοκρατίας
 γὰρ ἄγει εἰς ἑλλάσποντον αὐτὴν Αντικλέ=
 οὺς ἀποχειροτονηθέντες: ὡχόμενοι ἀναγόμε=
 ντες δὲ τὰ χεῖρας. Inde iterum, quum mihi à po=
 pulo mandatum esset: ut Menonem ducem in Helle=
 spontum portarem in locum Autoclis: cui impe=
 rium abrogatum fuerat: solui celeriter, ac pro=
 fectus sum. Item γεγραμμένον: quod tamen
 participium γινώσκω, repugnantiam signi=
 ficat: et in eo subauditur particula καίπερ. De=
 mosthen. πρὸς τὸν λακρίτῃ παρὰ γὰρ. Οὗτοι
 δὲ οἱ μισητότατοι ἀνθρώπων πάντων: γε=
 γραμμένον διαρρήδην γὰρ τῇ συγγραφῇ:
 Αθῶναζε πάντες ἡκεῖ τὰ χρήματα: εἰς χίον
 ἐπέφεραν κατὰ χεῖρας: ἀεὶ δ' ἀνείσαντο Α=
 θήνην περὶ πάντων. Isti uerò impurissimi homi=
 num omnium: tametsi disertè in syngrapha scriptum
 est: pecunias Athenas esse referendas: in Chium de=
 portari permiserunt: quas à nobis mutuas Athenis
 sumpse=

sumpserant. Sic δέον ἐστί προσήκον, ab impersonalibus δὲ ἐστί προσήκει: sed aliquando cum ὡπαεῖς: ut in oratione Demosthenis in Boeotum de dote. ὡπαεῖς, ὅταν μὲν τὸ τῷ συμφέρη: δέον κυρίας εἶναι τὰς δικάζοντας: ὅταν δὲ μὴ συμφέρη: προσήκον τῷ τῷ τῷ γνώμην κυριωτέρως γνέσθαι τῇ καὶ τοὺς ὑμετέρους νόμους γνώσιντων. Quasi, si huic utile sit: oporteat arbitria haberi rata: ubi uerò nō sit utile: huius uoluntas debeatur plus posse: quàm ea, quæ ex legibus uestris statuta sunt. ὀλίγου δὲ ἡσασα, in Demet. Plutarch. δρόμῳ φεύγων δὲ ἐφυγεν: ὀλίγου δὲ ἡσασα ἀχίσις λίαν ἄλωσιν ἄλῶνα. Cursu celeriter effugit: quum quidem parum absuisset: quin turpissimè captus esset. Xenophon tamen lib. i. ἀναβάσ: ὀλίγου δὲ ἡσασαντὸ genitiuo utitur. Ο δὲ ἐχάλασεν: ὅτι, ὀλίγου δὲ ἡσασαντὸ κατὰ λευκὸν δῆνα: πράως λέγοι τὸ αὐτὸ πάθος. At hic ægrè ferebat: quòd, quum propè lapidibus obrutus fuisset: ille tamen hanc iniuriam uerbis paruam faceret. In fine i. Philip. apud Demost. datiuus absolute positus est, sed cum præpositione ἐπὶ νῦν δ' ἐπ' ἀδελφείοις ὅσι τοῖς ἀπὸ τῶν ἐμαυτῷ γενεσσομένοισι: ὅμως ἐπὶ τῷ, σωοίσει ὑμῖν, ἐὰν πράξετε, ταῦτα, πεπεῖσθαι: λέγειν αἰετοῦμα. Nunc autem, tametsi obscurum est: quid

nam ex his mihi euenturū sit: tamen, quoniam per-
 suasum habeo: hæc, si faciatis, uobis profutura: di-
 cere uolui. Postremò sciendum est: participium so-
 lum quandoq; absolutè poni: & substantiuum no-
 men, quod ei addendum fuerat, alijs uocabulis cir-
 cumscribi. Diodor. lib. 19. de Agathocle. οὐ μόνον
 γὰρ, στρατηγὸς ὤν, κύριος τῆς δυνά-
 μεως ἦν: ἀλλὰ καὶ προσαγγελλέντῃ: ὅτε
 τινὲς τὴν ἀποστασίν τῆς μετοχῆς πρὸς Ερ-
 βίτην σωάγδοι δύνανται: ἔξουσίαν ἔλαβον
 ἀνυπόπτως κατὰ γράφην, οὗς προαεροῖτο,
 στρατιώτας. Non enim tantum iure imperatorio
 exercitum in potestate habebat: sed etiam nuntio al-
 lato: quosdam, qui defecissent, in mediterraneis ad
 Erbiten colligere copias: facultatem conscribendo-
 rum ad arbitrium suum militū sine suspitione ade-
 ptus est. συμπηγνυμένων.) Ideo oportebat
 obolos architecto dari: ut theatrum ea pecunia con-
 tabulari, & sartum tectum conseruari posset. οἱ
 προεσῶτες.) participium istud loco nominis po-
 nitur, id est, προσάτα: atq; etiam ipsum est iam
 nomen factum: postquam tempus, ut grammatici lo-
 quuntur, amisit. Δύο ὀβολοῦς.) Obolus apud
 Suidam est sexta pars drachmæ: quarum octo uno
 aureo rhenensi: decem uno coronato ualent. Erit igi-
 tur drachma novem crucigerorum: obolus trium
 numo-

Verba actiua
et media.

numorum Argentoratensium. θεωρεῖν γὰρ δύο οἱ μὲν
ὀβολοῖν, duobus obolis habere spectandi potesta-
tem, περισεφ. Νόμον ἔθεντο.) Notandum hoc lo-
co: quod ab erudito ac diligenti Demosthenis inter-
prete Hieronymo Vuolfio didici: cui me plurimum
debere ingenuè fateor: aliquando σχηματισμοῦς
uerborum actiuorum et mediorum differre inter se
significatione. Nam quū dicitur, ἡ Βουλὴ ἐποίησεν
τοὺς τρεῖς τριῆρεις: significatur, senatum per alios
curasse triremes fieri. Quum dicimus, ὅτις ἐποίη-
σεν: indicamus, quod aliquis ipse fecerit. Ο κατὰ
ψευδομαρτυρήσας, qui falso testimonio oppres-
sit. ὁ κατὰ ψευδομαρτυρησάμενος, qui fal-
sos testes subornauit. στρατεύειν ἐστὶ τὸ στρατὸν
στρατεύειν, τὸ στρατιωτῶν. καταδικάσαι ἐστὶ
iudicis: καταδικάσαι, accusatoris. νόμον θέ-
ναι, legem rogare aut ferre, est legislatoris Eubu-
li. νόμον θέειν, legem comprobare, iubere, sancire,
est populi. contrarium est, νόμον λύσαι, abrogare
aut repudiare legem. πόλεμον ποιεῖν, bellum
excitare: πόλεμον ποιεῖν, bellum gerere.
τοσούτα μὲν.) concludit digressionem de pecu-
nia theatrāli: ac redit ad secundam argumenti par-
tem. Διείλεται δὲ.) aliud κεφάλαιον, ὃ πρό-
πτε: quemadmodum Olynthijs subueniendum sit,
urbano scilicet, non conductitio milite. τὸ δὲ
πρῶτον

πράγματα.) uerbum infinitiui modi pro nomine
καὶ ἀντιμερίαν: pro illo, ὅτι τῶν πραγμάτων
ἀπολλείας. Οἱ γὰρ τοὶ πολίτευεσσι καὶ
πράττειν, qui in repub. administranda uersantur:
quibus opponuntur οἱ ἰδιώται καὶ πολλοί. ποῦ
σεφάνος.

SUMMA TOTIVS ORATIONIS.

EXORDIUM, ὅς ἐπολήψεως: omnes
audiendi: occasio. PROPOSITIO, Olyn-
thijs est succurrendum. CONFIRMATIO
NIS κεφάλαια utilitas, et facultas. Utilitati ob-
stat: primum inconstantia Olynthiorum. Probatur
constantes fore socios: quia defecerint ultro à Phi-
lippo. Deinde, Bellum Olynthiacū an pertineat ad
remp. Athenien. Pertinet quia 1. ipsi sæpe optarint
dissidium inter Olynthios & Philippum. 2. quia oc-
casio nunc est, dedecus ut tollatur, et hostis reprimatur.
3 quia Olyntho capta, Atticam inuadet Phi-
lippus: cuius industriā nō imitari turpe est. præstat
autē foris, q̄ domi bellum gerere. In facultate ur-
getur occasio. Sed obstat primum domestica inopia.
probatur esse pecuniā, si ex theatra fiat militaris:
Item, eos antea etiam alijs opem tulisse. Deinde
hostilis potentia, quæ refutatur. 1. quod omnibus
suspecta

suspecta sit. 2. inopinata Olynthiorum rebellionē
 3. Perfidia Thessalorum. 4. barbarorum seruie-
 endi insolentia. 5. Tyrannico Philippi ingenio.
 PERORATIO constat adhortatione & or-
 ptatione.

EXPLICATIO SIN- GVLORVM.

Nomina
 veterum.

ΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.) ΟΙ ΠΛΕΙΣΤΟΙ
 τῶν παλαιῶν ἐτέθεσαν προληπτικῶς
 κῶς τὰς ὀνομασίας τοῖς παισὶν. ἂφ'
 ὧν ἐμελλοῦ οἱ παῖδες ἐπιτηδεύειν πραγ-
 μάτων, inquit Homeri interpres ἱλ. Β. Veteres
 Græci pleriq; nomina principio liberis suis impo-
 nebant à rebus: in quibus ij postea operam studiumq;
 posaturi essent. Demosthenes itaq;: tanquam à patre
 eius præuisum esset: qualis ciuis in patriam olim es-
 set futurus: dictus est πρὸς τὸ δυνάσασθαι τὸ δῆμον,
 ut ait Theon Sophista. Verè enim hic uir consilijs
 suis robur ciuium suorum fuit, & aduersarius eorū,
 qui Græciæ libertatem oppressam cupiebant, acer-
 rimus. Hinc Philippum in hanc sententiam de De-
 mosthene dicentem Lucianus inducit. Τριῶνες Ἀ-
 theniensium, Πιρæεum, ναυαλία, νάγας ac fabulas iu-
 dico. Quid uerò facerent homines dissoluti, luxuq;
 diffluentess

Demosthenes.

diffuentes? Vnus iste mihi obstat: omnes occasio-
 nes urget: omnes nostras petitiones et artes refu-
 tat. Excitat uel inuitos, tanquam mandragora som-
 pites, ciues suos: libertateq; duendi, uelut sectione aut
 uisione, aduersus socordiam utitur: minimiq; au-
 ram popularem in dicendo captat. Nec Amphipo-
 lin, nec Olynthum, nec Phocenses, nec Cherrhone-
 sum, nec oram Hellesponti tenerem: quantum qui-
 dem in illo fuit. Idem dicebat: se magnas fortunæ gra-
 tias agere: quod dux belli non esset Demosthenes:
 quippe cuius etiam orationibus, tanquam arietibus
 aut catapultis ex Atheniensi urbe emissis, omnia sua
 consilia quaterentur perturbarenturq;. Ipse quoq;
 orator contra Aeschinem grauitur et uerè de se di-
 cit. Nō ego lapidibus, nec lateribus muniui urbem:
 neq; in his rebus maximè gloriator: sed si meam muni-
 tionem rectè considerare uoles: inuenies arma, ur-
 bes, regiones, portus, naues, equitatum, harumq; re-
 rum defensores. Hæc ego pro Attica propugnacula
 obieci: quantum humano consilio effici potest: his a-
 grum nostrum cinxi: non Piræei tantum, aut urbis
 ambitum. neq; ego consilio à Philippo uictus sum:
 nequaquam: nec apparatu bellico: sed sociorum di-
 ces copiaq; à fortuna deserti. Αθλωαίου.) ἢ Αἰ. Athenienses
 Αθλωα, Minerva, dea sapiētiae. Αθλωα γὰρ, ἢ φρο- à Minerva di-
 οναις, ait Homericus interpres ἱλ. α. Eadem est eti-

dea belli. Dicitur enim Pallas, ἐπὶ τῷ πάλῳ
 καὶ κραδίῳ ἀνερὶ τὸ δόρυ, à quatienda & uibran-
 da hasta. πολέμικη γὰρ ἡ θεός. Hanc primus ait
 Stesichorus cum armis ex Iouis capite exilijsse: ut in
 scholijs est in 4. lib. Apollon. Argon. Iuppiter au-
 tem apud Homerum μακρίτα Ζεὺς, & ἀνθρώ-
 πων τὰ μίης πολέμοιο, consilij & belli autor
 ac præsēs. A Minerva porrò Athenæ nominatæ
 sunt. Nam quum Neptunus & Minerva de illius ur-
 bis nomine contenderent: dijs placuit, ut eius nomen
 huic imponeretur: qui melius munus obtulisset mor-
 talibus. Tunc Neptunus tridenti littus percussit: e-
 quumq; animal bello aptum, creavit. Minerva, id-
 est hasta, oleam produxit. Olea autem, ut pacis si-
 gnum, melior iudicata est. Servius in . 1 . Georg.
 Athenienses igitur, quorum urbi Minerva præsi-
 debat, sapientiæ rei; militaris laude clari in pri-
 mis fuerunt. Nam & prudentissimam eam, & re-
 rum aliquando potitam fuisse, etiam Cicerō scribit
 in oratione pro Sex. Roscio Amerino. Idem in ora-
 tione pro Flacco dicit: ab Atheniensibus humanita-
 tem, doctrinam, religionem, fruges, iura, leges or-
 tas, atq; in omnes terras distributas putari. De quo-
 rum urbis positione, propter pulchritudinē, etiam
 inter deos certamen fuisse memoriæ proditum sit.
 Quæ ætate sit ea: ut ipsa ex se dicatur ciues suos
 genuisse

genuisse: & eorum eadem terra parens, altrix, pa-
 tria, dicatur. Itaq; Athenienses αὐτόχθονες, καὶ
 γνήσιοι γόνω τῆς πατρίδος & πολῖται, indi-
 genæ: non autem εἰσποιητοί, adoptivi, acciti, ur-
 bi insiti ciues, habebantur. Demosthe. in funebri
 oratione. ῥήτορες.) Nam fuit etiam alius De-
 mosthenes, dux in Sicilia. Theon in progymnasma-
 tis: et Iustinus libro 4. ῥήτωρ, ἀνὴρ εὐγνώμων,
 & σωατὸς εἰπεῖν: orator est uir bonus, dicendi
 peritus. Duo enim in oratore requiruntur, probitas
 & eloquētia. Δεῖ γὰρ πλὴν μὲν διαύοιαν προα-
 ρεῖν τὰ βέλτιστα: πλὴν δὲ παιδείαν πλὴν τοῦ
 ῥήτορος καὶ λόγον πείθει τοὺς ἀκρόντας.
 Sed tamen πλὴν εὐγνωμοσύνῃ αἰεὶ προτα-
 κτέον τοῦ λόγου. Aeschines in Ctesiphontem.
 Dicitur autem ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τοῦ ῥέω: quod uer-
 bum non solum dicere, sed etiam fluere significat.
 Pytho enim, in quo erat copiosa et uelut undans ora-
 tionis profluentia: πολὺς καὶ ἰσχυρὸς ἀβλῶν
 ῥέων in oratione περιέσφ. nominatur. Et Home-
 ricus Ulysses ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χεῖρας
 ῥίπσιν ex pectore emittebat. Poëtico σχηματι-
 σμῶ ῥήτης dicitur. Ολυθιακὸς λόγος α.)
 Callimacho prætoře, quo anno à Philippo bello pe-
 titi, auxiliū ab Atheniensibus Olynthij per legatos
 petiuerunt: has orationes Demosthenes habuit: qui

Ρήτωρ

Quando habi-
te orationes
Olynthiacas.

Exordium.

tum 37. annos natus, auxilium ferendum esse per-
suasit. Plutarchus in Demosthenis uita breuiore.
Fuit is annus à condita urbe Roma 463. ante Chri-
sti diem natalem 348. Anno post, quo Plato mori
tuus est, Olynthus à Philippo euersa fuit. Plut. ibid.
αὐτὶ πολλῶν αὐ.) Exordium ex opinione de
ciuibus suis concepta: quod ὅς ὑπολήψεως Her-
mogenes uocat. Est ἠθικόν, morum bonorum: lau-
dem auditorum habens: ideoq; πρὸς εὐνοίαν, ad
beneuolentiam pertinens. πολλῶν.) ἔμφασις,
sententia acuta. Habet enim σύγκρισιν κεκρυμ-
μένῃ, comparationem latentem. Si magnam pe-
cuniam, certè duos quoq; obolos prae reipub. com-
modis contemneretis. Ideo πωδωματικὴ τὸ συμ-
φέροντ κεφαλαίᾳ ἐπαγωγὴ hic est, ut in-
quit Vlpianus. Sunt enim earum rerum, quae in con-
firmatione crescere debeant, semina in principijs
spargenda. Componuntur συγκριτικῶς τὰ δια-
φέροντα, res differentes, pecunia et incolumitas
publica. Cōplectitur enim duo haec sententia: unum,
de theatriali pecunia negligenda: alterum, de com-
muni salute, conseruatione Olynthiorum, tuenda.
utrunq; tamen proponitur ἀορίσως καὶ ἀσαφῶς,
infinuè et obscurè. Nam non statim initio boni ora-
tores, sed suo loco rem explicant. Id etiam, quod mo-
lestum auditori futurum est: in principio nō dicunt:
sed

sed tantum uerbis quibusdam obscure innuunt.

αὐ.) Elegans hæc particula est, et uarij usus: atque de ea Budæus multa. Sed hoc loco cum aoristo constructa, ex præterito facit futurum: αὐ ἐλέει, pro αἰρήσει. Particularum cum omnibus in linguis, tum præsertim apud Græcos, magna ac multiplex uis est. Principium enim τῆς λέξεως, elocutionis: quum sit τὸ ἐλλωίζω: inter alia, quibus græca dictio conficitur: primo loco ab Aristotele lib. 3. Rhetoricorum ponitur τὸ τοῦς σωδῆς σμερς εὐ ἐποδιδόναι. Quare huius rei, quamuis minuta uideatur, diligentia contemnenda non est.

ὦ αὐδρὸς Αθλῶ.) ὦ excitat minus attentos: αὐδρες fortitudinis admonet: Αθλῶατοι sapientie et felicitatis commonefacit. Hieronymus Vuol-

fius. χρημάτων.) χρηματᾶ sunt pecunie: ab utendo, χρησθῆ, dictæ. Sed χρημα aliquando rei magnæ tribuitur in utranque partem. In bonam, Lucianus in dialogis marinis: πρὸς γίγνετ' πρὸς γινῶ, πᾶν γκαλὸν τι χρημα. In malam, idem in Timone, quum uitiosum Philosophum exagitasset, postremo de eodẽ addit: καὶ ὁ λῶς πάντοτε τοῦ χρημα, καὶ πάντα χόθεν ἀκριβῆς. ὑμᾶς.) ἔμφασις. Vos, qui semper honestatem utilitati prætulistis: neque Persarum regi, aut cuiquam tyranno, auaricia impulsī, seruire uoluistis: ut copiose et grauis-

αἰρῶμαι.

sissimè dicit orator in oratione ποδὶσεφ. Ελέ-
 οδαι.) αἰροῦμαι τι αὐτίτινΘ, aliquid ali-
 cui antefero. Eadem sunt: οὐκ αἰρῶμαι τὰς χά-
 ριτας μᾶλλον, ἢ τὰ δίκαια: ὅκ ἀγαπῶ τὰ δῶ-
 ρα αὐτὶ τῇ κοικῇ πᾶσι συμφερόντων, περὶ
 σεφ. προρυγιάετορὸν τι ποιῶμαι τινΘ, Dinar-
 chus in Demosth. Sic προτιμῶ, προκρίνω, προ-
 τάττω, ἐπίπροθερ ἄγω, περὶ πλείονΘ
 ποιῶμαι τι τινός. πάντα πάρεργα πρὸς τὸς
 λόγους θέδ, Libanius. νομίζω.) Hoc προοί-
 μιον habet ἑπαινον τῇ ἀκροατῶν ἐκωλαγίᾳ,
 χρησθῇ πράγματΘ ὑποκειμένη. In re hone-
 sta obliquè laudat auditores: εἴ νῦν αἰσφουερᾷ τε
 meritatem: cūm dicit, νομίζω. Αντικρυς, aperte,
 non titubāter, laudasset: si dixisset, ὑμεῖς αἰρεῖσθε,
 uos praeferitis. Νομίζω dicit: εἴ νῦν, πέπεισμαι:
 aut, ὑμεῖς αἰρεῖσθε. Illud enim facit, ut auditor li-
 benter assentiatur. Hec uerò, quia habent ἀπόφαν-
 σιν, apertam asseuerationem: eum φιλονεικον εἰς
 repugnantem efficiunt. Dici potest etiam, hīc ἑτα-
 νορ αὐτὶ προῖοπῆς poni, ut dicat: uos debetis mal-
 le publicam, quàm priuatam utilitatem. φανερόν
 γένοιτο.) φανερωθείη. φανερός perspicuus,
 manifestus. Sæpe personæ adiungitur: εἴ participi-
 um post se habet, ut ποδὶσεφ. Θηβαῖοι φανεροὶ
 πᾶσιν ἡσυχῇ ἀναγκαστομένοι καταφένε-
 γερ

γὰρ ἐφ' ὅμας: omnibus clarum erat, Thebanos
 ad uos confugere coactum iri. τὸ μέλλου συνοί-
 σεν.) ἔλυσι τε λῆγον. Μέλλω cunctari signifi-
 cat. Sæpißimè uerò, futurum esse: ἔ cum uerbo aut
 præsentis, aut futuri temporis iungitur. Ex istis uer-
 bis intelligitur, hoc exordium esse συμβουλευτικόν
 καὶ πραγματικόν: esse generis deliberatiui,
 ἔ negotialis status: ut ἔ tota oratio est: nempe de
 re futura. τῇ πόλει.) Res magna, pertinet
 πρὸς τὴν φιλικοσίαν, ad attentionem. Hic
 tollit ἐναντιόμενον, ἔ ὕφορμῶν, ut nominat
 Vlpianus: id est, quod causæ officit. ἔ quod, ut pla-
 raticus myoparō mercatoribus, sibi dicenti insidia-
 tur. Poterant enim Athenienses cogitare: peri-
 culum Olynthiorum non ad se pertinere. Nunc ora-
 tor communem utilitatem in discrimen uocari osten-
 dit. Artificiosum est, ἔ acutum: nō tantum in pro-
 prijs ponere, quæ nobis prosunt: sed ea etiam, quæ
 causam lædunt, sanare. Hoc enim est, τὰ αὐτιπεί-
 πτοντα ἔ ὕφορμῶντα δεξαμέναι. Ita est
 hic λῦσις κρυπτική, uis occultæ refutationis.
 Dissimulato enim suo erga Olynthios studio: salutē
 patriæ se consulere ostendit. id quod nec Ciceronem
 rarò facere notum est: ut in unius hominis periculo
 communem omnium causam agi demonstraret. Esset
 ista sententia prorsus σεμνή, ut Hermogenes: sen-

τὸ ὕφορμῶν.

sententia grauis opinionibus hominum et moribus, ut
 Cicero uocat: si sic γενικῶς proposita esset. Αντὶ
 πάντων χρημάτων τὸ τῇ πόλει συμφέρον
 αἰρετέον: publica utilitas omnibus anteferenda pe-
 cunijs est. Sed quoniam tenuis in hac oratione figura
 dicendi est: σεμνότης illa aliquo modo absconden-
 da fuit. Id factum est primum τῇ πρὸς αἴσιν τῶν
 προσώπων: quum Atheniensium appellatione sen-
 tentia facta est ὑποθετικῇ. Deinde τῇ μειώσει
 τῆς ποσότητος: quum dicendo, πολλῶν, ali-
 quas et multas, non omnes pecunias, ponit. Postre-
 mō τῇ ἐνδοιασίν, dubitatione: quum dicit, puto
 uos salutem reipub. multis antepondere pecunijs.
 Sententiæ enim quæ σεμνὰ εἰ dicuntur: ἀποφαν-
 τικῶς, καὶ χωρὶς ἐνδοιασμοῦ, proferri debent.
Εννοιαὶ σεμνὰ apud Hermogenē sunt. 1. αἰ τῶν
 θεῶν: ut, deorum prouidentia mundum admini-
 strari. 2. φυσικαί, ut de terræ motu, aut defectio-
 ne solis. 3. ἠθικαί, de rebus humanis: ut de animorū
 immortalitate, aut de iustitia. 4. πρὸς ἀνθρώπων
 πραγμάτων, μεγάλων μὲν, μερικῶν δ',
 καὶ ἰσχυρὰς, ut de pugna Cānensi. Scīentia huius lo-
 ci est ex tertio genere. Ac tametsi ἡ σεμνότης πρὸς
 τὸ μέγεθος, καὶ ἀξίωμα pertinet: tamen in tenui-
 tatem quoq; cadere potest. Nam cæteri oratores,
 inquit Hermogenes, uniusmodi ferè tantā dicendi
 genere

**Εννοιαὶ
σεμνὰ.**

genere utuntur: sed Demosthenes omnes formas ad-
 hibet, easque commiscet. Etsi enim ubique utitur ijs:
 quæ perspicuam orationem faciunt: tamen subinde
 τὰ ποικίλτα καὶ μέγιστα admiscet. Sed ista sen-
 tentia re est magna quidem illa: uerum tractatione
 facta rem brevior. Ac quoniam in Hermogenem incidi:
 cuius de ideis doctrina ad Demosthenis explicatio-
 nem perutilis est (serè enim ipse tantum Demosthe-
 nis exemplis utitur) non grauabor, quid is de dicen-
 di formis scribat, paucis hic ponere. Sæpe enim uo-
 cabulis illius posthac utar. Is igitur septem, quibus
 Demosthenica oratio constat, esse tradit: σαφλώει-
 ας, μέγιστα, κάλλος, γοργότατα, ἡθῶς, ἀ-
 ληθῆα, δεινότατα: hoc est, dilucidam, gran-
 dem, pulchram, uelocem, moratam, ueram, aptam
 figuram. In singulis autem spectari hæc octo: σύν-
 ας, sententiā: μέθοδος, sententiæ tractationē: λέξις,
 uerba: σχήματα, figuras: κῶλα, membra: σύν-
 θεσις, compositionem: ἀνὰ πέντε, clausulam:
 ῥυθμός, numerum oratoriū. In partit. orat. apud
 Cicer. quinque genera sunt: dilucidum, breue, proba-
 bile, illustre, suaue. Alibi tria traduntur: tenue, me-
 dium, summum. Ista multum inter se uidentur diuer-
 sa: sed tamen cōsociari possunt. Cum tenuitate enim
 dilucidum, breue, uelox, coniungi: ad medium genus
 suauitas et pulchritudo accommodari: summo ge-
 nere

Ideæ Hermo-
 genis.

Demosthenes
orationis ua-
rietas.

neri grandis et illustris idea annecti potest. Probabilis autem, quæ moratam et ueram dictionem continet: ut et apta, callidaque idea, per omnes illas tres formas fusa esse debet. Omnes uero istæ inter se miscentur: quæ μίξις τῶν ἰδ' ἐὼν dicitur, et κρᾶσις. Non enim ita inter se contrariæ sunt: quin, ut uarii colores, inter se confundantur, et commisceantur artificiosè. Atque eò mirabilior est oratio: quò melius in ea id fit. Id optimè facit Demosthenes: quem in omnis ideæ mixtione τοικιλῶτατον Hermogenes: nihilque in eo μονοειδὲς esse scribit. Iam ista Hermogenea in tota aliqua oratione omnia monstrare: non solum magni iudicii, magnæque diligentiae: sed nimis longum atque molestum fuerit. Satis nunc erit, passim aliquid locis suis obseruare. Quibus placuerit, ad Hermogenem se conferent ipsi: eumque ad huius principis oratorum artificium intelligendum adhibebunt, quoad uolent. ποδὶ ὧν.) Antecedens omis- sum est: ut sit sententia: τὸ μέλλον σωθίσειν τὴ πόλιν ἢ τῶνδε, id est, ἢ τοῖς τῶν Ὀλυμπίων πράγμασι, ποδὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε. περὶ αἰτίας τοῦ πράγματος καὶ χρόνου. νυνὶ.) significanti- us est, quàm τὸ νῦν, hoc loco τὸ νυνὶ: quem admodum etiam in pronomi- nibus demonstratiuis, quibus iota additur apud Atticos, ἐμφασίς maior est. Quasi Atheniensibus utile consilium nunc iam
necessa

necessarium sit: nec differri diu sine detrimento possit.

Deinde, si νῦν posuisset orator: aspera consonantium concursio fuisset. Postremo minus pulchrum, duas monosyllabas dictiones cōiungere. σκοπεῖτε.)

Βουλευέσθε. Σκοπεῖν, considerare, deliberare:

sumptum à sagittarijs. ut illis ὁ σκοπὸς, ita Atheniensibus τὸ χησισμὸς, delib. generis finis, propositū est.

Apud Luci. in deorū iudicio σκοπεῖν idem est, quod ἰδεῖν, oculis percipere. Hactenus primus

ambitus: in quo illa Hermogenea, quò aliquo modo intelligantur, considerare conemur. Sensus igitur

hic est: maximè cupitis, Athenienses, scire: quid ex usu sit reip. nunc facere. Εὐνοία ista sic proposita,

dilucida esset, et pura: σαφὴς καὶ καθαρά. Nihil enim hic abditum: sed quod ab omnibus sic diceretur.

Itaq; ἀφέλειαν habet, simplicitatem: quæ ad τὸ ἁπλῶς pertinet. Nunc, ne nimis esset εὐτελής:

sed ei μέγεθος aliquod adiungeretur: addita est πρόσληψις ποδὲλκτικὴ: quoniam δ' διαφέρειον

κατὰ τινὰ σύγκρισιν accedit: atq; ita sententia paulò fit amplior. Est ἡ φαινομένη, non ἡ ὄντως

καθαρότης. Malletis audire, quid reip. nunc expediret, quàm pecuniam habere. Quæ sententia σεμνὴ

τῇ τὰ perfectam haberet: nisi ἡ μέθοδος eam minuisse: dum et Atheniensium personæ attribuitur:

et pecuniæ magnitudinem habet immutatam: et si

Hermogenis
præcepta in
prima periodo.

ne

ne asseueratione profertur: ut antea est dictum. Est
hic etiam δ' ἔλγθες. Nam sententia ἀφελείας καὶ
ἀθικαὶ omnes ad uerum referuntur dicendi genus.
Tractatio uero est καθ' αἶψα: quia τὸ πρῶτα ἀφ' ἡ-
γυμνατικῶς εἰσάγεται: res quasi narratione
simplici proponitur. Est ἔνθικη, habens ὑπέρ-
κειαν, equitatem ἔν moderationem: quum dicit,
νομίζω. Nā ὁ γνῶσιν οἰασις morati generis est. Sed
ἔνθικη hic uerè est: etiamsi fortè non ita ap-
pareat. Quoniam enim postea de theatri pecunia
dicendum est: quod ualde periculosum erat: statim in
ipso huius causæ uestibulo uiam eò sibi præmunit.
Sed id facit κρυπτικῶς, latenter. Magis enim in
primo aditu, quàm post, offendisset. Quinquam a-
liis quoque oratorum est, ἀπὸ τῆς ἀορίσως incipere:
ἔν postea πρὸς τὰ εἰδικὰ uenire. Quia etiam A-
thenienses minus periculum Olynthiorum mouebat:
non horum personam, sed publicam arripit: atque
rempub. in discrimine dicit esse: ut eos magis contra
Philippum excitet. Est hoc δεινῶς λέγειν: non
sententijs ex abdito erutis, aut tractatione exquisi-
ta, aut uerbis grandibus, ἔν id genus alijs uti: sed o-
mnibus dicendi figuris, omnibusque sententijs scire,
quando, ubi, aduersus quem, quomodo, quibus in re-
bus utendum sit: neque scire solū, sed etiam posse.
Atque hæc est una etiam aptè rebusque congruenter di-
cendi

Apta idea.

gendi uia ac ratio: orationem conficere, quæ simplex, minimeq; acuta uideatur: quum interea nihil sit minus. Hic item sciendum: ueteres, quum utuntur cōmunibus sententijs aliorum: quæ *κοινὰ δ' ἱσχυόμενα* ab Hermogene nominantur: solere, communis illius opinionis confessione, eas ad suam causam accommodare, ac suas facere. Sic Isocra. *ποῦ εἰς ἡν*. Omnes, qui ex hoc loco uerba faciunt: dicere solent, eas res maximas esse: & dignas in primis, in quibus respub. elaboret: de quibus ipsi cōsiliū sunt daturi. Id si ulla de re alia præfari conueniebat: mihi certè in hac causa hinc exordiendum uidetur. Ali-
ter hoc loco Demosthenes. Quum enim communē probabiliq; sententia utatur: scilicet Athenienses multis pecunijs commune commodum antelatu-
ros: confessione ibi non utitur, sed callidè omittit. Vult enim in exordio uia sibi ad confirmationem præparare: theatralem pecuniam militibus reddendam esse. Si igitur communem opinionem approbasset: dixissetq; , sibi quoque sic dicere expedire: hoc modo, anteponitis pecuniæ salutem communem, benè facitis, ego idem sentio: res fuisset suspecta. Nunc communi duntaxat sententia utens: auditorumq; assensionem astutè sibi comparans: post eos eius rei apertius commune facit: quando de theatrale pecuniā id, quod antè imprudentes non refellerunt, iam ne-
gare

Communes
opinionēs

ὡς φραγί-
σμός.

gare uerecundantur . Ideoq; mox eam sententiā
ὡς φραγίσει, id est, concludit, ac rem concessam
uelut obsignat : his uerbis, ὅτε ζήνυτοδ' ὅτως
ἔχει . Non enim prius desistere solet Demosthenes
quā id, quod sibi utile est, tanquam sigillō impres-
so, ne aperiatur, clauserit . Hanc puto esse Hermoge-
nis de isto loco sententiam . Iam reliqua uidenda . Ver-
ba igitur omnia καθάρᾳ, εὐκρινῇ, ὡς ἐκῆ, ἀ-
φελῇ : quæ solent esse communia omnium, quotidia-
na, pura, propria . Neq; ulla hīc translatio est, nisi
in uerbo σκοπεῖν : quæ tamen ita moderata est : pro-
pè ut nihil à proprio differre uideatur . Vel enim ab
ijs id uerbum sumptum : qui sagittam ad signum col-
lineant : uel à sensu uidendi, ut ἔσ vocabulum φανε-
ρόν, atq; ad deliberationem, ἔσ cognitionem animi,
translatum . Sunt etiam λέξεις σεμναί : in quibus
est δ' α, ιγ ὦ : maximè in syllabis extremis : item
quæ plures uocales longas ἔσ diphthongos habent,
πολλῶν, ὦ, αὐδρες, ἀδλω αἰοί, χρημάτων, ὕ-
μῳς ἔσ . Hæ enim τολατεῖαι sunt : ιγ διογκῶ-
σαι κτλ τὴν προφορὰν τὸ σῶμα . Figura non ha-
bet ὀρθότητα : non incipit à recto casu, ut γντῆ κα-
θαρότητι fit : sed conformata est τολαγιασμῶ,
obliquis casibus : qui magis sunt τῆς περιβολῆς .
Additi sunt tamen etiam recti, ὦ αὐδρός, τὸ μέλ-
λον . Est pulchra omnium casuum in uno loco com-
mixtio

mixtio. Figura etiam est κατ' ἐνδοιασμόν, de
 quo antea. Quod ad membra attinet: circūscriptio
 hæc est ἀνίσος, trium membrorum imparium. Pri-
 mum enim χοινότερες, productum longius, et fu-
 niculi more extantum: cuiusmodi nonnunquam ἡ
 σεμνότης habet. Longitudo illa facta est ὡς πλὴν
 τῆς προσφωνήσεως ἐπεμβολῶν, quæ est, ὡς αὖ
 ὁρῶν Ἀθλῶν αἰοί. Alterum, iustæ magnitudinis,
 ὁρθὸν καὶ τεταμένον: cuiusmodi omne est, quod
 excedens septem, aut octo, aut decem syllabas, uersus
 iambico trimetro, aut hexametro æquatur. Po-
 stremum, breuissimum Ἐκκομματικόν. Breuitas
 autem membrorum propria ferè τῆς καθαρότη-
 τος. Ἐσεμνότητος. ista conuersio est αἰ τετραμέ-
 νων, inuersa. Nam ἀπὸ δ' οσῖς, quæ unius mem-
 bri est, priore loco est posita: πρότασις uerò, quæ
 δικωλία habet, posteriore. Ordo enim est: Εἰ φε-
 νερόν γ' ἔνιοι δ' ὁ μέλλοι σιωοίσει τῇ πόλει:
 ποῦ δ' ὡν νυνὶ σκοπεῖτε: ἀντὶ πολλῶν αὖ. εἰς.
 Est autem in methodis τῆς περιβολῆς, ὅ αὖ α-
 γρέφει τὰ πράγματα: καὶ τὰ δεύττερα πρῶ-
 τα λέγει. Iam ἡ σιωθήκη, uerborum colloca-
 tio, simplex in pura figura: neq; de uocalium aut
 consonantium concursu sollicita. Contrà fit ἐν τοῖς
 κάλλει καὶ τῇ ὡν μελέσει. In qua præcipitur etiā
 ut uerborum sit uarietas. Nam neq; ἰσοσύλλαβα
 neq;

Compositionis
genera apud
Dionysium.

neq; ἰσοζονα, neq; ἰσοζονα esse decet. In hoc itaq;
circuitu forte duæ uocalium, & quatuor concursio-
nes consonantium reperiuntur: eæ tamen admodum
coagmentatæ & leues. Verba alia pauciorum, alia
plurium syllabarum: alia longorum, alia breuium
interuallorum: uocum item alia acutarum, alia
grauium, alia u flexarum: atq; hæc omnia inter se
uariè permista. Quare puritate & pulchritudine
constare structura hoc loco uidetur. Nîm quum tres
compositionis uerborū ἁρμονίας καὶ χαρακτῆ-
ρας Dionysius Halicarnas. tradit: τὴν αὐστηράν,
τὴν γλαφυράν ἢ αὐθιγάν, καὶ τὴν μικτὴν.
Demosthenem in eorum numero ponit: qui asperita-
tem lenitate temperauerunt: quem oratorem etiam,
ἄριστον ἐκλογῆς τε ὀνομασμάτων, καὶ κάλλους σπου-
δαίσεως appellat. Mixta etiam ἡ αὐτὴ ἀπαυσις.
In primo enim membro admodum est ea σεμνὴ:
quia uerbum νομίζω hypobacchium habet: in quo
spondeus, qui grauitatem efficit, continetur. Ulti-
ma porro uocalis est ω: quæ post α & κ, tertio loco
inter uocales ob εὐφωνίαν à Dionysio ponitur. Se-
cundum & tertium membrum, ubi d. Etiones sunt
πόλλαι & σκοπεῖτε, remissius clauduntur: nec ita
ἐσθλαῖα βασιμ, ut illud primum, habent. In eis
enim est iambus & trochæus: quorum uterq; τῆς
σφραγίδος est. Ex constructione uerborum, mem-
brorumq;

brorumq; clausulis, oritur, quod postremum est, &
 ἔνθμος. Dilucidæ igitur ideæ numeri solent esse, ut
 Hermogenes docet, ferè ῥοχαῖκοι & ἰαμβικοί.
 Et quidem hîc tales multi sunt: si duarum syllaba-
 rum pedibus hanc periodum metiri uelis. Sed ita po-
 tius, ut Dionysius faceret, hîc pedes distinguendi: ut
 primum membrum constet primū duobus creticis,
 deinde dactylo, deinde molosso, rursus cretico, dein-
 de spondeo, postremò duobus hypobacchijs. Alterū
 dactylo, cretico, anapæsto, cretico, postremò epitrito
 tertio, aut bacchio σὺν κατὰ λήξει. postremū da-
 ctylo, spondeo: εἴ, si non multū de extrema syllaba
 referret, hypobacchio. Hoc modo etiā clausularum
 aliqua dignitas esset: iambusq; trochæus, pyrrhichî-
 us, pedes deteriores, absconditi: atq; in omnibus
 σεμνὸν seruatum. Pulchra est hæc coniunctio nu-
 merorum. Parum enim abest, quin aliqui uersus ibi
 sint. Nam illud, αὐτοῖς Ἀδύω αἰοί, χρημάτων
 ὑμᾶς ἐλέει: hexameter esset, nisi duæ syllabæ, μᾶ-
 ες, μᾶς, impedirent. In illo, εἰ φανερόν γ' ὅτι τὸ
 μέλλον, quatuor heroici pedes sunt, una dempta
 syllaba. Dimetrum iambicum est, μέλλον σωοί-
 σαι τὴν πόλιν. Et dimetrum catalecticū anacre-
 onteum, si prior in uocabulo ὕνι breuis esset, &
 ποδὶ ὡν ὕνι σκοπέει: cuiusmodi est illud Theo-
 criti, Ἀδωνι μὴ κυθήνη. Sed numerus in oratio-

ne, non uersus, esse debet. Vitiosum enim id admodum esset. Vix tamē aliquādo iambici effugiuntur: Hæc ideo uerbosius & minutius: Vt simul in uno loco ista Hermogenis de formis elocutionis præceptione aliquantiū cognita: deinceps, quæ sparsim ex ipsa indicaturus sum, ab ijs, qui ea minus attigerunt, facilius percipiantur. Fortassis ita quoq; excitabuntur: ut eos ipsos, qui hæc tradiderunt, legere uelint. Neq; enim postrema illa de literis, syllabis, pedibus, numeris, ut nugæ pueriles, contemnenda sunt: sed, si ob nihil aliud, hac certè de causa, utilia putanda: quòd ab Isocrate, Aristotele, Platone, Cicerone, Hermogene, Dionysio, haud neglecta prætaq; fuerunt. Eadem quoq; non solum diligenter in schola Sturmii monstrat: sed eruditè etiam in scriptis suis explicat. Nec uerò me quis reprehendat: quòd in primo hoc Demosthenis ambitu plures dicendi figuras, atq; aliquid etiam granditatis, ostendere conatus fuerim. Est in tota hac oratione tenuis summissusq; stylus: si cum alijs orationibus comparetur. Sed si per se considerentur, & ipsa inter se conferantur singula eius membra: quædam humilia, nonnulla elatio-
ra, ut in tenuitate, alia intermedia, uidebuntur. Itaque nihil mirum: si omnes etiam septem Hermogenis idæ in sublimi & pressa oratione inueniantur. Potest in temperato & graui genere idem fieri. Iam
enim

Figuræ dicen-
di inter se mi-
scentur.

enim antea ex Hermogene ostendi: Demosthenem in
 omnis dictionis uarietate summum esse artificem.
 Quum igitur aliquid ornatus hic esse dicitur: com-
 paratione partium huius orationis, non orationum
 aliarum, nec generum dicendi, dicitur. ὅτε Ζί-
 νυρ.) Haecenus τὸ ἡγούμενον, antecedens: curvis
 reipub. consultum esse. Sequitur iam δ' ἐπόμενον,
 consequens: audite igitur. Particula ὅτε hoc loco
 αἰτιολογικὴ est, καὶ συλλογιστικὴ, significās τὸ,
 ἐπειδή. ὅτως ἔχει.) Scilicet, uos præferre com-
 modo priuato communem utilitatem. Antea dice-
 bat, νομίζω, quod erat subdubitantis: iam, ὅτως
 ἔχει, quod est confidentis. Hic est ille, de quo antea,
 κενυπτικός primæ sententiæ ὠλοσφραγισμός.

προθύμως.) θυμός est uerbum πολύσκημον. θυμός.
 Significat iram: unde pars quædam τῆς ψυχῆς
 θυμοειδής dicitur: εἰ θυμῷ, grauius irasci,
 Matth. 2. Et impetum animi in actione uehemen-
 tem ac heroicum: quoniam Patroclus apud Home-
 rum in prælio dicitur ἔγχεϊ βῦναι. Et habitum ma-
 gnanimum, ac labores ualentem patienter perferre:
 unde Græci μεγάθυμοι apud Homerum: εἰ Μυ-
 sæi Leander καὶ τόρῳ θυμός. Et furorem, uim, in-
 iustitiam: quia Briseidis ereptorem ὀλοσφραγισ-
 σὶ θυμῷ Achilles dicit. Et animū, uel fauorem, ut:
 ἀμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, καὶ λομδύν τε.

Et cogitationem, τὸν νῦν, ili. 1. ἕως ὅγε ταῦθ' ὤρμαινε κτλ φρεσὶν α, κτλ θυμὸν. Inde uerbum συνθυμείας. Et cupiditatem atq; intemperantiam: unde ὠθυμῶ: σ Odys. 8. Venius ἐκ ἐχέθυμοι, id est, non σώφρων. Et concordiam, ut ὁμοθυμαδόν: σ, ὅνα θυμὸν ἔχοντε. Et uitam, ili. 1. ἥς ὑπεροπλείησι τάχ' αὖ ἐθυμὸν ὀλέσση. Porro uoluntatem, alacritatem, studiū, ili. 9. εἰ δ' ἐβίαι αὖ τῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥς ἐνέεας, ἔρχεο. Hinc est compositum πρόθυμοι, alacris, erectus, promptus. συμβαλέειν. Verbum huius orationis proprium, σ causæ genus significans. Sententia istius periodi σαφὴς καὶ ἀφελής: tractatio σεμνὴ καὶ πόφρων habet: figura ὀρθή: uerba propria σ usitata: circuitus breuis σ ὀνομαστικὸς: compositio accurata: ἡ αὖ ἀπαυσις grauis, σ βεβηκυῖα τελείως. Nam σ sententiam perficit: σ πολυσύλλαβον uerbum habet: cuius ultima syllaba est longa. Numerus etiam dignitate præditus. Est hîc χῆμα, quod παρίσσωσι κατ' ἀρχὰς Hermogenes in idea τοῖ κάλλους καὶ ὠμείας uocat, in uerbis duobus, προσήκει πρόθυμους. ὃ γὰρ μόνον.) Genera oratorum, qui sint audiendi. in consultationibus maximè confitendum oratori est: se meditatum ad dicendum uenire. Non enim auditor eum fert: qui de re graui subitum consilium

filium dare uelit. Si igitur subito Demosthenes dicit:
 significatur periculi magnitudo: quod tantum sit, uel
 etiam cuius uis audienda sit oratio. Sin paratus ue-
 nit: non solum periculum ostenditur: sed etiam ora-
 toris ἡθικὴ ὑπερέκτα: qui neminem excludi, nec se-
 plus alijs posse, uelit. Ita προτροπὴ ista uel πρὸς τὸ
 ἀναγκάσειον tantum pertinet, atq; τὴν προδοχὴν
 auctet: uel præter ἀναγκάσειον etiam σύντασιν τοῦ
 ἰσίου προσώπου, ὅς ἐστιν οἶα δὲ δημοκρατικῶς
 continet. Nam ἐν τῇ δημοκρασίᾳ debet ἰσότης
 esse. ἡμᾶς huius loci non modò εὐκρίνεια ha-
 bet: sed etiam πρὸς τὴν παβολὴν pertinet. Om-
 nis enim μερισμός, quia post se aliquid attrahit,
 παβολικὸς est. Eiusdem naturæ est τὸ ὅς ἀνα-
 γέσεως συμπλεκτικὸν ἡμᾶς, remotio affir-
 mans, ut: non modò hoc, sed etiam hoc. ἔσκε μὲν
 μὲν.) Contraria sunt, ἔσκε μὲν ὅσον λέγειν,
 ὅς ἐκ τοῦ πρῶτον ἡμᾶς εἰπεῖν. ἔσκε μὲν μὲν, id
 est, πεφροντικῶς, μεμελετηκῶς, πρὸς σκευ-
 ας μὲν.) aut ut Diodor. διερχόμενον λόγον
 πεφροντισμένον. Videtur Demosthenes medi-
 tatus uenisse. Rarissimè enim ex tempore dicere so-
 litus fuit. Vnde quum Epicles ei perpetuam cōmen-
 tationem ut probrum obij. eret: pūderet me, inquit,
 tanto populo consilium dantem, temerè, quod in buc-
 cam ueniret, dicere. Nec lucernam usq; ad quinquag-
 gesimum

gesimum ætatis annum extinxit. Plut. ἀλῦσαντες
 λαβοῖτε.) ἀκούσατε καὶ λαβοῖτε. participium
 συμβίβας ὅνεκα: quod tamen τάξις ha-
 bet. Prius enim est ἀκούειν, deinde λαβεῖν. Particu-
 la αὖ cum uerbo optatiui modi hoc loco τὸ προσ-
 κοῦν significat: decet aut conuenit uos accipere. Est
 gradatio in his uerbis. Primò audire: deinde res au-
 ditæ accipere, ἔσ' delectus habendi causa compor-
 tare: postremò ipsum delectū habere. Ita sunt tria,
 ἀκούειν, λαμβάνειν, αἰεῖν. τύχης) εὐ-
 τυχίας, scilicet εἶν. ὑπολαμβάνω.) existimo.
 Significat etiam respondere, subiicere, ἀπαμείβε-
 σθαι, ut poëtæ dicunt. τὸ πρὸντων τὸς ὑπέλαβεν:
 eorum quidam, qui aderant, subiecit. Demosth. πα-
 ραγε. πρὸς ῥωόθεμιν. ἐκ τοῦ παραχρημα.)
 Idem est, ὅς ᾤπιθομένης εἰπεῖν, Plut. in Anto-
 nio. ᾤπιθομένης λέγειν, ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν λέ-
 γειν, ἐκ προχείρου εἰπεῖν, ταχέως λέγειν, Idē
 in Demosthene. ταχὺ καὶ τήμερον εἰπεῖν, Philo-
 lip. 1. τὰ ᾤόντα λέγειν, αὐτόθεν λέγειν,
 σχεδὸν ἰάσειν, αὐτόθεν εὐρίσκων τι λέγω, Her-
 mog. in metho. δεινότητι. ὅς ὑπογύου, A-
 rist. lib. 1. rhetoricorum. ὅνους.) Hyperidi,
 Nausicli, Polyeucto, Diotimo. Hi enim cum Demo-
 sthene Philippo aduersarij fuerunt. Plutarchus.
 ἐπιλαβεῖν.) ἐπερχεσθαι hoc loco idem est, quod
 πρὸς αὐτὸν

Subitò dicere.

πρὶς αὐτὴν ἐπιγίνασθαι, in mentem uenire. αἰρε-
 σιν,) αἰρεσις, secta. Dicitur etiam αἰρεσις, quā
 cadauera cætorum in prælio ad humanandum aspor-
 tantur. Diod. lib. 16. τῶν αἰρεσιν τῶν νεκρῶν
 ἡ κέρυκθ' ἢ τήσαθ. Hoc loco pro delectu et
 optione. γενέσθαι.) Hæc clausula habet ῥυθμόν
 τελέως βεβηκότα: propter eas causas, quæ in
 superiore proxima periodo dictæ sunt. Hermogen.
 ποικίλλας. ὁ μὲν δ' αὖ.) Antè de pecunia thea-
 trali, item de communi periculo, obscurè dixit: quo-
 rum unum facultatis, alterum utilitatis est. Iam oc-
 casionis meminit: quæ facultatem utilitateq; necessita-
 teq; coniunctā habet. Utilitas enim et facultas sæpe
 in unam sententiā concurrunt. Hic locus est quodam-
 modo παθητικός: pertinet πρὸς τὸν ἀληθῆ, ὡς
 ἀνάθετον, καὶ οἷον ἐμψυχον χαρακτῆρα. Sen-
 tentia enim tractata est quodam χετλιασμῶ, ἀν-
 πῆ, ὅτι ἀναγκάσει: id quod ex sequenti perio-
 do satis apparet. Tres hinc sententiæ sunt, eaq; sin-
 gulis membris absolutæ. Prima τὸ δ' αὖτα τὸ, τὸ
 σωεργόντ' αἰτίῃ, de occasione. Altera est
 καταστατική: continet τῶν προτάσιν totius
 orationis, sed ἀόριστον, de ferenda ope. Tertia est
 τὸ τέλος, τὸ χρησίμον, ὅτι ἀναγκάσει: de salu-
 te communi: cuius etiam à principio, sed non ita ue-
 bementer, facta mentio. Valde est nervosa et atti-

ca collocatio. Propositionem enim utrinque duo uehementia κεφάλαια communiant: non secus, atque cum duo fortissimi satellites imperatoris sui latera tegunt. Καερός.) καερός, ὁ προσφύνης καὶ ἀρμόδιος ἐκαστῷ χρόνῳ, Eustath. in 1. ethic. Arist. Tempus aut occasio est quidem causa nihil agens, et per se stolidi: sed tamen multum adiuuat rectè utentes. Id autem, quod effici potest, ex causis in genere delib. spectatur. μονονυχί.) μόνον δὲ, περί σελ. μονονύχ, orat. prima κατ' Αεσογείτονος: sed hoc sequente consonante, illud uocali sequente. Latini etiam dicunt tantum non, id est, ferè. Ostenditur in necessitate, et commoditate magna, summa hominum ignauia. Est τολμηρὸν δεινόημα, audax sententia, dicere: occasio uocem mittit, tempus clamat. Sed βραχεία προδήκη εἰ θεραπείαν τῇ πρᾶμυθίᾳ adfert, quum dicitur, μονονυχί. Hermog. in meth. τῆς δεινότητος. πρᾶγματων.) pristinae dignitatis, imperij Graeciae. αὐτοῖς.) Emphasis. Desinite sperare, uos ipsos nihil facturos: alios autem pro uobis omnia suscepiuros, 1. Phil. ἀντιληπτέον.) Olynthijs ope ferenda. Αντιλαμβάνεσθαι αὐτέχεσθαι cum genitiuo, causam suscipere, pro aliqua re pugnare. Et uidentur haec uerba aliò referri, esse τῶν πρὸς τι: uicissim id mordicus tenere, quod ab alijs teneri

generi ceptum est. Prius tamen esse ἀντιλαμβάνεσθαι
 νεώτερον, αὐτὸ ἐχέειν posterius. Differunt etiam inter
 se ἀντιλαμβάνεσθαι ἔσθ' φροντίζειν: quod hoc ani-
 mī est, illud actionum. εἴπερ ὑπὲρ) πρὸς ἡμέ-
 ρας, καὶ πρὸς ὥρας καὶ τὰ τέλῃ, quod est ἡμέρας
 καὶ χρόνος. σωτηρίας.) Non dicit: curate
 ipsi res vestras: εἰ δὲ μή, ἀπολείψετε τὰ πράγματα.
 Hoc enim fuisset λυπηρόν. Hæc circuitio πε-
 रिπλοκή ab Hermog. in meth. δεινόν τ. dicitur.
 αὐτῶν) ἑαυτῶν, id est, ὑμῶν αὐτῶν. ἡ-
 μῖς δ' ὅκ.) Rursus περιπλοκή in re molesta.
 ἡμῖς δὲ, ὑπακύνεται, ἀμελεῖται. Sed hoc se-
 quentibus verbis circumscribit. Nam uitat hic τὴν
 βαρύνειν τὰ ὅρματα orator. Asperæ enim sententiæ sunt:
 quibus personæ superiores apertè à uilioribus ob-
 iurgantur. Est Vlpiani ὑποσιώπησις: qui in-
 ter se ita differre dicit ὑποσιώπησιν ἔσθ' ὑπο-
 σιώπησιν: quod illa prorsus rem reticet, ut
 ποδισέφ. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν: ὃ βύλομαι δὲ συγχε-
 ρὲς εἰπεῖν ὁ δὲ. Hæc uerò ἀνίτηται τι, ob-
 scurè quid innuit: quod περιωλέκειν Hermoge-
 nes nominat. ἡμῖς dicit orator, in prima persona.
 τὸ γὰρ ἐπαχθεὶς βυλόμηνος φεύγειν καὶ ἑαυ-
 τὸν ἐγκατέμιξε τῷ ἐγκλήματι, Vlp. Dicit
 item, δ' οὐκ ὁ μὲν ἔχειν: ἔσθ' non ἔχομεν: quoniam
 hoc ἀπόφανσιν, illud, ὃν δ' οἶασιν habet. Ita, ne

τὸ πάθος, καὶ ὁ ὀδυρμός, ἴσset nimis uehemens:
 triplicem medicinam adhibuit: χηματισμὸν τῷ
 πρώτῳ προσώπῳ, ὑποσιώπησιν ἢ περιπλο-
 κῇ ἀόριστον, καὶ ἀπορίαν ἢ γνώοισμόν.
 Sunt istæ sententiæ ex loco antecedentium, cōsequen-
 tium, & repugnantium sumptæ. Antecedens enim
 est: occasionem esse rei gerendæ, & salutem omnium
 in periculo esse. Consequens, rempub. capeffere. Re-
 pugnans, non commoueri nec occasione, nec pericu-
 lo. Hactenus exordium. Principia deliberationis,
 inquit Cicero, uel non longa, uel sæpe nulla. Sunt
 enim, qui deliberant, ad audiendum sua causa para-
 ti. Eodem modo Aristot. lib. 3. rhet. qui natura mi-
 nimè in hoc genere exordia esse dicit. Nam in re no-
 ta ijs opus non esse. Adhibenda tamen oratori, ἢ δὴ
 αὐτῷ: ἢ δὴ τοὺς ἀντιλέγοντας: ἢ ἐὰν μὴ, ἢ
 λίγον βούλεται, ὑπολαμβάνει τὸ πρᾶγμα:
 καὶ κόσμον χάριν. Omnes hæ causæ uidentur
 hic esse. Primum enim Demosthenis personam, in
 tanta præsertim causa, decebat ostendere ἑὸν ἢ
 quod auditoribus: ut eò facilius sibi in reliquis fides
 haberetur. Tria autem sunt, quæ nobis in dicendo fi-
 dem conciliant: ut idem lib. 2. scribit: φρόνησις,
 ἀρετὴ, εὐνοία: quæ oratione indicanda sunt. Pru-
 dentiam uno uerbo, ἐσκεμμὴν, significat. Vis-
 detur enim fateri, se meditatam orationem adfer-
 re.

Principia deli-
 beratiui gene-
 ris.

τὰ τῷ ἄνδρι
 σωλῳτικά.

re, ut antea ostendi. Virtutum indicia sunt: iustitiæ, quia patriæ salutis cupidus: prudentiæ, quòd se consilium daturum ostendit: fortitudinis, quum ignavi-
am civium suorum carpit: modestiæ, quoniam alijs etiam dicendi locum concedit: & moderatè po-
pulum reprehendit. Benevolentia est, quod eum ad remp. defendendam, amissumq; decus recuperan-
dum, incitat. Deinde non modò Eubulum, sed ma-
gnum etiam civium numerum, habebat in pecunia
theatrali adversantem. Ideo ab illa statim exordi-
tur: ut ea sibi disputatio postea faciliior sit. Populus
porrò ille piger: omniaq; pericula ducens minora.
Quare à desidia eius animus ad aliquam rerum sua-
rum curam erat traducendus. Atq; duæ istæ causæ
ostendunt, esse insinuationem, ἐπιπόρευς, in hoc prin-
cipio. Postremò, si etiam nulla harum causarum fu-
isset: tamē capite aliquo, ne monstruosum esset, in hoc
corpore opus erat. Orationem enim, quæ exordio
caret, αὐτοκἀβδ' αλοῦ uideri Aristot. ait: quod
verbum de farina temerè et utcunq; commixta sub-
actaq; dicitur. Quum autem argumenta, quæ τῶν
545 lib. 1. rhet. Arist. nominantur, uel τὸ λόγος
sint, uel τὸ ἥθος, uel τὸ πάθος: omnium ho-
rum etiam in hoc exordio uestigia sunt impressa.
De moribus oratoris amabilibus modò dictum est.
Rationes, quibus ἐπὶ προκείμενων probatur, hoc
modo

αἰ τῶν ἐσ.

Summa
exordij.

Propositio
orationis.

modo adumbrate sunt. Succurrite Olynthijs. Periculum enim commune est: Res facile confici potest: praeferat pecunia, quam reipub. iacturam facere. Motus quoque asper, sed moderatus: non solum ideo, ne orator auditores nimium reprehendens offendant: aut quod Atheniensis urbs erat una ex ijs: quae ἐὺ νομίζονται, ab Aristotele uocantur: in quibus uentabatur δὲ ἔξω τοῦ πράγματός λέγειν: sed etiam quod minus in consilijs, praesertim in oratione breui, quam in iudicijs, perturbationes animorum locum habent. Sex igitur hactenus praecipue fuerunt sententiae. Vna, ἡ πρότασις τοῦ προοιμίου: cupitis, reipub. quomodo prouideri possit, scire. Altera, ἡ ἀπόδοσις, siue ἀξίωσις: audite ergo oratorum consilia. Tertia, ἡ κατάσκευη: non solum meditatorum, sed etiam subito dicentium. Quarta, ἡ βάσις, quasi conclusio: quae et propositionem, et petitionem simul complectitur: ut delectu non utilitatis habere possitis. His partibus exordium constare docet Hermogenes. Quinta sententia, docilitatis est: προῖπον ἡ uehemens, et γυνικὴ propositio orationis: capeßite rempub. Postrema, ἡ μέμψις, querela: ignaui sumus. Quomodo uero singulae sint tractatae: suis locis indicatum est. Εἰ δὲ ἡ ἰάσις ἐμοί.) Iam sententiae dictio, καὶ πρότασις τοῦ λόγου ὁρισμένη, eaq; bipartita: πείτε τῆς βοήθειας, καὶ

οὐ τῆς πρεσβείας. Sed hoc breuiter, illud per totam
 orationem. ἡ σάσις igitur: auxilium Olynthijs
 ferendum est. ὁ αἵτιον, ratio: occasio nunc est,
 C. Philippus alioqui Atticam inuadet. ὁ συνεχὸν
 firmamentum, et continens causa: Non ferendum
 auxilium. Olynthiorum enim periculum nihil ad
 nos: nec satis in illis fidei: Philippi opes magnae, rei-
 pub facultates nullae. ὁ κρινόμενος, iudicatio: an,
 quum occasio sit, Attica q; periculum à Philippo im-
 mineat: et illa referant aduersarij: Olynthijs subae-
 niendum sit. Haec est totius causae delineatio. Est hic
 locus εὐμαθείας. Dociles enim facit, cum summā
 causae bipartita diuisione exponit. Σὺν γνῶναι εὐ-
 κρινεῖς, quia καταστατικαί. Δοκῶντα.)
 participium loco uerbi. ἔσι ταῦτα τὰ μοι δο-
 κοῦντα, id est, ταῦτα μοι δοκεῖ. Sic in illo Eue-
 ni: ΣΟΙ ΜΕΝ ΤΑῦΤΑ ΔΟΚΟῦΝΤ' ὅτι, ἐμοὶ δὲ
 τὰδε. Quo dicto litigiosi homines, pugnacesq;
 disputatores repelluntur. Ὑποφίσσαδι.) Prima
 pars, de subsidio: in qua sunt res quatuor. 1. decre-
 tum. 2. apparatus 3. profectio. 4. finis. Est hic ἡ
 εὐκρινείας μέθοδος: quia seruata τὰς φύ-
 σικαίς. Sed circumstantiae sunt adiunctae. Scitum
 statim ab hac concione faciendum: delectus ciui-
 um quam primum habendus: quae duo sunt tempo-
 ris. Tertium est loci: ex ipsa urbe copiae educendae.

FINIS

Finis σύγκρισιν ἀόριστον, ὅς πομπηλοκλή
 Hermogeneam habet: ne idem uobis, quod antè, acci-
 dat: hoc est, ne respub. detrimentum capiat. Sed non
 uult malè ominari. πρᾶσκευάζεσθαι.) πρᾶ-
 σκευάζεσθαι, parari ad bellum: συσκευάζεσθαι,
 uasa colligere: Διασκευάζεσθαι γὰρ ὅπλοις, ar-
 mari. Sunt uerba militaria. τὴν ταχίστην)
 subaudi, ὁδόν. Accusatiui foeminini generis ali-
 quando aut ἐλλειπτικῶς, aut pro aduerbijs pos-
 nuntur, ut ἀπαγωγὴν τινὰ τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ra-
 pio aliquem ad supplicium. τὸ ἀρχὴν τοῖς τοιού-
 τοις ἀπείπει μὴ μετέχειν τοῦ συμβουλευεῖν,
 prorsus à principio tales cōsiliū dare uetuit, κατ'
 ἀνδροτίων. Βοηθήσῃτε.) βοηθεῖν, θέειν
 πρὸς τὴν τοῦ ἐπικαλούμενου βοήν, succurre-
 re. μὴ παύεσθαι.) semper ὑσερίζοντες τῶν
 πατρῶν ἐν ἔργῳ: ἐπὶ δὲ διὰ τῶν ξένων καὶ
 μισοφόρων κατορθόνοντες, Phil. 1. πρότερον.)
 quum Pydnam, Potidæam, Amphipolim, ὅς alias
 ciuitates amisistis. Idem accidit etiam in Olynthio-
 rum periculo. Plura enim auxilia singulatim Olyn-
 thum Athenienses miserunt. Sed milites postremo
 missi, audita Olynthi expugnatione: retrò iuerunt,
 atq; iterum in Thraciam discesserunt. Vlp. in ora-
 tione in Midiam. Ita etiam tunc nimium serò auxi-
 lium latum fuit. Terret eos exemplo recenti, sed pau-
 cissimis

eisimis uerbis. Nec enim in rebus notis immoran-
dum: $\epsilon\sigma\tau\alpha\lambda\upsilon\omega\eta\sigma\omicron\nu\tau\alpha\tau\omicron\upsilon\varsigma\alpha\lambda\upsilon\sigma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$
 $\sigma\upsilon\nu\tau\omicron\mu\acute{\omega}\tau\alpha\tau\alpha\delta\iota\kappa\eta\gamma\eta\tau\acute{\epsilon}\omicron\rho$, ut Theon præcipit.

$\pi\rho\epsilon\sigma\beta\acute{\epsilon}\iota\alpha\nu$.) Altera pars, in qua sunt tria. 1. mie-
tenda legatio, $\tau\omicron\pi\rho\alpha\kappa\tau\acute{\epsilon}\omicron\rho$. 2. τελικὸν αἴτιον
διμερὲς: quæ $\epsilon\sigma\tau$ indicet Olynthijs, nos eis opem la-
turos: $\epsilon\sigma\tau$ intersit etiam rebus gerendis, confirmet
eos, consilio iuuet. 3. αἴτιον κινήτικόν, causa ad
legatos mittendos impellens: nempe Philippi mali-
tia $\epsilon\sigma\tau$ calliditas: quæ rursus fit αἴτιον τελικόν,
scilicet ne reipub. damnum inferatur. Illam astuti-
am nocentem, tanquam $\delta\kappa\alpha\theta\acute{o}\lambda\omicron\nu$, diuidit in tria:
in metus aut mansuetudinis simulationem, in minas,
in calumnias. $\delta\epsilon\epsilon\sigma\tau$.) id est, $\phi\omicron\beta\eta\tau\acute{\epsilon}\omicron\rho$. Vide-
tur enim hoc nomen pro aduerbio θέσεως positum.

$\omega\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\varsigma$.) Non est metuendum, ut constan-
tes sint Olynthij: sed Philippica calliditas $\epsilon\sigma\tau$ uersu-
tia metuenda. $\omega\omicron\rho$.) Causam significat hoc parti-
cipium. Ista sententia est $\beta\alpha\chi\epsilon\iota\alpha$ siue $\sigma\phi\omicron\delta\iota\gamma\alpha$: at-
que $\pi\rho\acute{o}\varsigma\tau\omicron\mu\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\delta\omicron\varsigma$ pertinet. Dicit enim orator,
 $\omega\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\varsigma$: $\epsilon\sigma\tau$ non tantum, $\delta\lambda\epsilon\iota\nu\acute{o}\varsigma$. Significantius
autem illud, quàm hoc, sine dubio. Nec dicit: uide-
tur mihi Philippus $\omega\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\varsigma$: sed aperte $\omega\alpha\upsilon\delta\epsilon\gamma\omicron\upsilon$
 $\pi\rho\nu\nu\eta\tau\iota\alpha\tau$. Nec eum similem $\tau\omicron\iota\varsigma\omega\alpha\nu\delta\epsilon\gamma\omicron\upsilon\iota\varsigma$
 $\eta\delta\lambda\epsilon\iota\nu\omicron\iota\varsigma$ dicit, sed id ipsum esse. Hermogen.
 $\omega\epsilon\rho\iota\epsilon\pi\iota\epsilon\kappa\epsilon\iota\alpha\varsigma$. Propriam uerò methodi $\beta\alpha\chi\acute{\upsilon}\tau\eta\tau\omicron\varsigma$

τητος εσφοδρότης, δ' ἀπαρκαλύπτως
καὶ ψιλῶς λέγειν: sine ambagibus ullis, nude rem
dicere. Et sententiæ asperæ maiorum personarum
reprehensionem habent: uehementes autem in secta-
tionem minorum, non maiorum, nisi ea res auditori-
bus grata sit. τὰ μὲν εἰκῶν.) Participia τοῦ
τρόπου: πῶς αἰζάνεσθ' εἰώθεμ ὁ Φίλιππος.

εἰκῶν) ut, quum Athenienses nihil non facere
propter Amphipolim recipiendam uideret: ideoq;
Argæum uelle regem Macedoniæ constituere: ul-
trò possessione eius urbis cessit, liberamq; dimisit.
Etc. Diodor. lib. 16. τύχη) ubi ita necesse sit, aut
expediat. Verbum de rebus fortuitis. ἀπειλῶν.)
ut, quum 40. stadia Olyntho abesset: dicebat, alte-
rutrum esse necesse: aut illos in urbe, aut se in Ma-
cedonia non manere. Phil. 3. ἀξιόπιστος.) ex per-
ti nimirum sumus. Ratio ἐκ τῆς ἐκείνων κατ'
ἐπεμβολῆς. Διαβάλλων.) ut homines igna-
uos, aut socios infidos. Quid homines isti facerent,
ocio luxuq; languentes? Lucian. in Demosthen.

ἀπασίαν.) Sic postea proditiōe Olynthum
cepit: quum quidem Atheniensium quinquaginta
triremes, duce Charete, hyeme excluderentur. Ora-
tione περὶ πρῶτης. Ioachimus Camerarius, et
Hier. Vuolfius. τρεψκτῶ.) in suam sententiam
Olynthios adducens: à nostra societate amicitiaq; ad
se

se cōuertens. Videtur in hoc uerbo esse ῥ' ἐκδύσιον, uoluntas, persuasio. πρᾶσπᾶσθητ'.) Est τῆς βίας, uolentiae. Translatio ab ijs, qui ad aras confugientes, per uim inde abstrahuntur: aut à membro, quod à corpore ui auellitur. Vlp. Αἱ ῥοπικαὲ λέξεις aut mediocres sunt, μετρίως ἔχουσιν, εἰς σεμνὰ, ut σκοπεῖν, deliberare. Aut ὑπερβαίνουσιν αὐτὸ τὸ μετρίου, modum nonnihil excedentes: quæ sunt τῆς ῥαχύτητος: ut, αἰ πόλλες γνόντες. Aut ὑπερβαίνουσιν ὡς πλεον, εἰς sunt σιληγὰς: ut, δ' ἡμεῖς ἐκνευρισμένος, λωποδύτων τῶν ἐλλάδ' αἰ. εἰς fortè istud ἀπορᾶσθητ'. Aut περὶ τὸ ῥᾶ τούτου προερχόμεναι: ut Sophistarum frigida εἰς ineptæ translationes: qualis est, quum Vulturius τὰ φθ' ἐμψυχ' dicitur. Hermog. περὶ σεμνότητος.

Metaphorarum genera.

τῶν ὅλων πραγμάτων.) τὰ ὅλα πράγματα, summa rerum, summa reipub. quæ etiam τὰ ὅλα dicuntur, περὶ σεφ. τῶν ὅλων τικινδύων ἐνέεται τῇ πόλει. Οὐ μὲν, ἀλλ'.) Επαύοδ' ad primam partem, de ope ferenda. Est autem hic ἀνάσκειν, difficultatis belli cum Philippo gerendi. Simul etiam implicita est κατασκειν, de constantia Olynthiorum in susceptis cum illo inimicijs futura. Vt autem antea propositio ex ipso exordio: ita nunc hæc refutatio ex altera propositionis par-

Confirmatio.

Οὐ μὲν
ἀλλά.

te nascitur. Illic quia dixerat, causam reipub. susci-
piendam esse: mox, quomodo deberet id fieri, senten-
tiam suam subiecit. Hic quoniam callidas Philippi
in bello gerendo rationes exposuit: metuq; inde po-
pulo oriebatur: statim ex animo eius hunc scrupu-
lum eximere aggreditur. Ita est λύσις προληπτε-
κη, contra δὲ τὸ χαλεποῦ κεφάλαιον. Οὐ
μὲν, ἀλλ'.) μόριον γιναντικόν, quod sic
exponendum uidetur. Ο Φίλιππος δὲ πανούρ-
γος καὶ δεινὸς αὐθροπος. Οὐ μὲν ἄγαρ αὐ-
τὸν φοβητέον: ἀλλ' ὅπερ γιναντικὸν δυσμαχώ-
τατον, ὅσον ἡμῖν βέλτισον. Vt sit δὲ μὲν par-
ticula: quæ κατ' ἑλλειψιν, aut ἀποσιώπησιν
alicuius sententiae, quæ præcesserit, aut addi possit,
ponatur. Quare distinguenda à particula ἀλλά. Ita
ex istis particulis apparet: quomodo hic locus ex su-
periore proximo connexus atq; aptus sit. ἐπιει-
κῶς.) hoc uocabulum inter alia significat etiam τὸ
πανύ, ἢ τὸ πρᾶδλόξως. Suidas. δυσμαχώτα-
τον.) χείρισον, φοβερώτατον. Mira extenuatio.
Non dicit: ὁ Φίλιππος δὲ δυσμαχώτατος.
sed id uerbum ipsis rebus attribuit: nec omnibus il-
lius rebus, sed uni rei tantum: scilicet τῇ αὐτοκρα-
τορικῇ δζουσίᾳ. Alioquin aliquod ἀδύνατον
ostendisset: omnemq; spem resistendi, ac deliberatio-
nem hanc totam, sustulisset. Καυχήλαιον γιναν-
τικόν,

τίου, καὶ ὑποφορὰ: difficile est cum Philippo
 bellum gerere. ἢ κατὰσκευὴ esset: quia ipse est
 unus et solus suorum dominus: omniaq; facit arbi-
 tratu suo. τὸ συμπέρασμα: ergo ne feramus O-
 lynthijs opem. καὶ βέλτισον.) αὐτοῦ υποφορὰ ἢ
 λύσις. Non ponitur hic ὕψαισις: scilicet, non est
 difficile cum Philippo bellum gerere. Cōfitetur eti-
 am τὴν κατὰσκευὴν, nempe τὰ πλεονεκτή-
 ματα τοῦ Φιλίππου. Sed adfert αὐτὶ πῶς αἰ-
 σιρ καὶ αὐτὲ πικρίσιν: illae res, quibus Philip-
 pus plurimum valere putatur, nocent ei: quia pro-
 pter eas ipsi non confiditur. Potest tamen esse ὕψαι-
 σις, hoc modo. Philippi tantas esse commoditates,
 malum nobis est. Non est malum. Ista est αὐτὶ ἔθε-
 σις πρὸ βληματικῆς, καὶ ἄορις ὠτόρα. Po-
 test enim aliquid non esse malum: non tamen ideo
 bonum, sed mediæ naturæ. Ideo Demosthenes aliam
 pugnam instituit, ἀντίθεσιν κατὰσκευασια-
 κῶν, ὅτι ὠρισμένῃ. Non est malum, quia est bo-
 num. Et ut maiorem πεποίθησιν ostendat: non
 dicit, est bonum: sed, est optimum. Talis fiducia dicen-
 tis est ὅτι λαμπρότης καὶ ὅτι ἀκμή: quæ sunt
 species τοῦ μεγέθους. Acriter enim istud proposi-
 tum. Est χῆμα, quod τὸ πᾶρὰ προσδοκίαν ἢ
 ἢ προσδοκῆτορ nominatur. Est τὸ βίαιον ἢ αὐ-
 τίστοφον: malum est, imò bonum est. Est ὕψαισις

ὕψαισις ἢ αὐ-
 τίστοφαισις.

πρὸς ὅς, Βαθεῖα, Βίαιος, ἢ ποδινενομιδία,
 sententia ualde acuta: quæ pertinet ad eam δεινότη-
 τος formam: quæ non modò re ipsa, sed specie quoq;
 subtilis, apta, et acuta est. Hermog. ποδὶ δεινό-
 τητος. ὁ γὰρ εἶν.) Iste res Philippi nobis no-
 cent: iste res Philippi nobis non nocent: non est uera
 oppositio. Fit enim κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο: ideoq; De-
 mosthenes διακρίσει, distinctione, refutat. Iste ei
 multum ad bellum gerendū profunt: sed compositio-
 nem cum Olyntijs impediunt. Est dissimile: non si
 ista illic plurimum ualent: ideo hīc etiam magnam
 uim habent. ὅνα ὄντα.) μονάρχην ὄντα. Par-
 ticipium causæ, est rex. Consequens, ergo est αὐτο-
 κράτωρ: habet in omnibus rebus summam potesta-
 tem. Est descriptio Regis ex consequentium enume-
 ratione. Omnia ista habent latentem comparationē.

ὅνα.) ille est unus: at uos habetis multos duces.
 ὁ γὰρ πολυκοιρανία: ἕς ποιρᾶνος ἔσω,
 Iliad. 2. κύριον.) ille est dominus omnium: ad
 uestros ducēs nulla utilitas redit, præter pericula:
 imò stipendio etiam deficiuntur. Olynth. 2. ὅ-
 τῳ.) solus ille nouit, decernitq; omnia: uos uerò
 dissentitis, dum aliud alijs placet. ibidem. στρα-
 τῶν.) ille est dux ipse: uos non modò non ipsi mili-
 tatis: sed ne ciues quidem aliquos, qui obseruēt, quid
 mercenarij milites agant, emittitis. Phil. 1. ὁ
 ἀπότλω.)

ἐπὶ τῷ.) ille est dominus: uos in iudicium duces uestros, cum quid offensum est, adducitis, Olynth. 2. eosq; , ut plagiarios et fures, plectitis. Phil. 1.

ταμίαν.) ille abundat pecunia. uos ducibus nullam datis, non uultis conferre, nec theatralem dimittere. παρσιναι.) ille semper in exercitu adest: uos mercenario militi omnia committitis: ideo, quum nemo, qui eū in officio cōtineat, adest: ad Artabazum, aut aliò nauigat: eumq; sequi dux cogitur. Phil. 1.

Ταχὺ.) ille celeriter et tempore res conficit: uos occasiones omnes amittitis. Ibidem. πολλῶ προέχει.) πρὸς τὰ λεκρά τῆς κότῃς τῶ ἀθῆνῃς δὲ αὐτῇ τῇν δὲ, ἀλλ' εἰκοντα πρῶτα μὲν θῶς: ueritati malorum resistendum non est, sed medicina adferenda. Hermog. in methodo δ' ἐν ὁτῷ. Ideo ista orator fatetur. Dicitur πολλῶ προέχει, pro πολὺ προέχει: sicut πολλῶ uel πολὺ μείζων.

πρὸς δὲ.) αὐτῇ σῶσιν, uel αὐτῇ πειχίσει, à consequenti. Ostendit enim, cur illud sit βέλτιστον. Eadem illæ res ei nocent in Olynthiorum causa. ἔχει.) Antea προέχει, nunc ἔχει: hoc est χῆμα τῆς ἐπιμελείας καὶ κάλας: et αὐτισροφῇ ab Hermogene uocatur: quia contrarium τῇ ἐπαναφορᾷ: fitq; , quum eadem dictio in fine diuersorum membrorum ponitur. Δῆλον γάρ.) ἐπιχίρημα à finali causa: Olynthijs exitium à

Philippo imminet: hoc sciunt ipsi. Vnde conficitur, quod in societate et fide Atheniensium sint mansuri: et non facile credituri Philippo. Duo enim coniuncte hoc in loco probantur: et Philippi infirmitas, et constantia Olynthiorum: id quod valde ingeniosum est. Οὐ περὶ δόξης.) Αἰσὶς καὶ θέσις, ἡμᾶς προδελκτικόν. καὶ ἴσασιν.) Εργασία προδελγματική, quæ refertur ad vocabulum, δῆλον. unde sciunt sibi interitum immineret uident eius perfidiam in alias urbes. Αμφιπολί.) In Amphipolitanum bellum talenta mille et ducenta Athenienses insumpserunt. Vlpianus. ὑποδ'εξαμελής.) Hos in orat. πρὸς λεπτία ὧν uocat προδόντας: et prodidisse eam ciuitatem Philippo spe munerum dicit. De Pydna et Amphipoli in Diodoro. καὶ ὁλως.) γνώμη. Ex loco adiunctorum: tyrannus est, ergo liberæ ciuitatī non fauet. ἡνθ' ἡμᾶς εἰκός, ὅτι ἀναγκάσθαι: quia dicit, οἶμα. Particularia re uniuersa ἐπισφραγίζει. Ταῦτ' ὅν.) Συμπέρασμα: quoniam Philippi commoditates illæ nobis non officiunt: et Olynthij sunt in officio mansuri: decet uos alacriter ad res gerendas incumbere. Ita ad propositionem redit. ἐγνωκότας.) ὁ πλεονασμός: ἡμᾶς ἐφέλλε ὁ μὲν, καὶ δὲ ὅτι προδελκτικόν Participia sæpe multas sententias inferunt: et idoneæ sunt

Sunt τῆ ποδβολῆ. γνῶν μουμ.) ut maiorum uirtu-
tem, iniurias Philippi, consuetudinem laborantibus
opitulandi. etc. Non oportet auditores tantum ex
oratoris uerbis pendere: sed multa etiam cogitare
ignos. Est hic γῆμα ἴσος: ut Hermog. in meth.
δαινότης uocat: quod complectitur τὰ ὁμοίον
πῶτα ἔομοιότητε λευτα. Id autem est ἀγωνισ-
τικόν, uehemens ἔοacre. non ἐπιδαιμονιστικόν, aut
εὐφιστικόν. Non enim studiosè quæsitum: sed à re-
rum ipsarum natura oblatum. γνῶν ποδβολῆ
habet. Non enim simplex ista conclusio, ποιῆτε
τὰ δέοντα: sed ἐμπερίστατος, circumstantijs dila-
tata. Re, gerite bellum: persona, ipsi uos militantes:
causa, uidetis Olynthiorum fidem, ἔο Philippo re-
sisti posse: tempore, nunc maximè: modo, conferens
da pecunia. Locus etiam latenter significatur: ex
hac ipsa urbe exercitus comparandus. Tractatio
σεμνὴ, quoniam ἀποφαντικὴ. Verba item gra-
uia, quia multarū syllabarum, earumq; longarum:
propriatamen, ut γνῶν σαφλέειας, atq; usitata.
Membra breuia, ἔο conjunctionibus ita distincta: ut
babeant σαφείας ἰχυράς καὶ ἀξιολόγους: ut sint
αὐτοῦ σύνοπτα: ut unumquodq; eorum ἐκ ποδιφα-
νείας ὁρᾷδῖ possit: quemadmodum Dionysius lo-
quitur. Compositio item, clausulæ, numeri satis acu-
rati atq; graues. εἰς φέροντας.) terna ternis rela-

ta. Sunt participia modi. αὐτὸς δὲ ζιόντ.) callide
 hæc orator congerit: ut, si res malè eueniat: excusa-
 re se possit: et in illos, qui non ista omnia fecerint,
 culpam conferre. Οὐδὲ γάρ.) Nullum est αἰ-
 τιον κωλυτικόν, nulla πρόφασις. uehemens er-
 go cōclusio, quia ratione approbata. Hactenus una
 refutatio. Propositio oratiōis fuit: Olynthij sunt ab
 Atheniē. adiuuādi. τὸ ὑποκείμενον est, Olynthij:
 δὲ κατηγορεύμενον, adiuuandi ab Atheniensibus.
 Est ζήτημα, ut uocat Hermogenes, ὁ ζεταζόμε-
 νον, quod in controuersiam uenire potest: habens
 πρόσωπα ὠρισμένα καὶ κύρια: quod genus ἰχυ-
 ρώτατον esse ab illo dicitur. In prædicato additur
 τὸ πρᾶγμα, esse adiuuandos. Iam utraq; in parte
 uitium erat. Neq; enim Atheniensibus facile, cum
 Philippo bellum gerere: neq; tutum, confidere Olyn-
 thijs, uidebatur. obstabat et δὲ δυνάμει, et δὲ συμ-
 φέρον. Sed utrunq; simul orator refutauit: idq; eo,
 quo dixi, modo: scilicet ὑποφορᾷ, ἀνθυποφορᾷ,
 ἐπιχειρήματι, ἐργασίᾳ, ὑνθυμήματι, συμ-
 περασμάτι προπρεπτικῶ καὶ κατεσκευα-
 σμένῳ. Nυνὶ γάρ.) occupatiuncula τοῦ ἀρχέ-
 σου: pertinens ad priorem propositionis partem.
 Quid ad nos Olynthij? Refutat breuissimè ex loco
 coniunctorum, à dicto Atheniensium. Cur ergo sæ-
 pe optastis inimicitias inter Olynthios et Philip-
 pum?

rum? hoc pertinet etiam ad locum causarum, πρὸς
τὸ τέλος, ἢ τὸ χρήσιμον. ἐκπολεμῶσαι.)
ἐκπολεμέω, exugno: ἐκπολεμόω, πολεμί-
ως ποιεῖν, εἰς πόλεμον παροξύνω. πάντα πα-
σιν ἔκτε πολεμωμένοι πρὸς Φίλιππον,
Plut. in Phocione. αὐτόματον.) Emphasis ha-
bet. Si enim etiam laborem de ea re suscipiendū pu-
tastis: multò magis occasionem ultrò oblatam acci-
pere debetis. Venit enim iam ad κεφάλαιον τῆς
δυνάμεως, siue ῥαδίως, scilicet πρὸς τὸν καιρὸν:
cuius in principio meminerat. Istud refertur ad po-
steriorem propositionis partem, πρὸς τὸ κατηγο-
ρεῖσθαι. Pulchrè hic locus verborū et sententia-
rum collocatione cum superiori coniungitur. Et hoc
artificiosum est in Demosthene: quòd partes oratio-
nis et argumenta ita contexit: uix ut aliquando se-
parari possint. Ita oratio fit, ut Hermog. ait, quasi
ὡς σῶμα καὶ ὑφ' ὃ ὦν, μηδ' αὖτως διασπώμε-
νῃ. Hoc autem loco non tantum facultas, sed etiam
τὸ συμφέρον probatur. utile nunc est bellum con-
tra Philippon suscipere: quia Olynthios habebis-
mus nobiscum coniunctos: Philippi iniurias et po-
tentiā minuemus: dedecore infamiaq; liberabimur.
συμφέροι.) ἢ πρότασις fuit, succurramus. τὸ
κεφάλαιον, opportunitas iam in ista Olynthio-
rum defectione nobis oblata est. Iam αὖξιν τῆς
καὶ 5 καὶ 5

καὶ ὁ, à causa efficiente: ultro, non à nobis persuasum si, defecerunt. unde concluditur, eos constantes fore socios. Redit enim ἡ πρόληψις hic ad refutationem illam: qua putabatur, eis minus esse confidendum: ideoq; periculosum, subuenire. Et hoc est τὸ ὑποκειμένον. Εἰ μὲν γὰρ.) Fideles erunt, quia 1. sua sponte eum deseruerunt: 2. ob crimina ab eo obiecta oderunt: 3. malè tractati sunt, 4. grauiora metuunt. Hoc posterius est τὸ ἐκβαύοντις ἐκ βαρυμένον. Tractatur hæc amplificatiuncula occasionis ὑποδιαίρεσις πλεονεξία, ficta diuisione. causas enim defectionis duas ponit, τὴν τε τῆς ἐξουσίας, τὸ ἐξελθόν: quarum alteram remouet, alteram retinet. Pertinet autem τὸ καὶ ὑποθέσιν ἡμῶν πρὸς τὴν πρὸς βαλὼν. sententiæ sunt ex contrariis.

Αἰτιατικόν.

τῆς ἐξουσίας.) αἰτιατικόν ψευδές. Participium causæ efficientis. ἀνείλοντο.) ἀναρῶντις πύλεμον, bellum suscipere. ἀναρῶντις νίκῃ, uictoriam consequi, Plut. in Antonio. ἀναρῶντις παῖδας ἐκ γυναικὸς τινος, liberos ex aliqua procreo, ibidem. ἀναρῶντις παιδίον ἐκ τεθνηκότος, infantem expositum tollo: lib. 19. Diodori à principio. ἀναρῶντις τὰ σώματα, cæsos asportare. μέχρι του.) του 4 τῶ sunt nomina infinita 4 enclitica, pro τινός et τινί. Οὐκ ἐξουσιαστικόν, εἰ τῶ πάγκακοι παῖδες 4 εἰς, Arist. primo

primo ethicorum. ἐκ τῶν.) τὸ ἀληθὲς αἴτιον.
 præpositio ἐκ causam hîc significat, id est, ὥστε καὶ
 sic ἔστι μοχλὺς ὑπὲρ. ἐγκλημάτων.) perfidiam
 enim obijcit. Οὐ δὲ.) συμπερασματικόν,
 ergo non prætermittenda occasio: nec constancium
 hominum periculum negligendum. ἀφείναι.)
 ἀφίημι φωνῶν, vocem mitto. ἀφίημι καιρὸν,
 id est, ὀλιγωρῶ καιρῶ. ἀφίημι τινὶ λεινὰ, atro-
 cia scelera alicui condono, ποδὶ πῦρα πρ. ἀφίημι
 δάκρυα, lachrymas profundo, πρὸς πολυ-
 κλέα. ἀφίημι ψυχῶν, animā efflo, ibidem. ἀφίη-
 μι ὀργὴν εἰς τινά, irā in aliquē effundo, Phil. 2.
 ἀφίημι τινά φθι αἰτίας, culpa libero, Plut. in
 Alex. ἀφίημι τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἐλπίδα,
 spiritus ἔστιν depono, ibidem. ἀφίημι τινά εἰς
 σφοδρῶν, tributum alicui remitto, Diod. lib. 20.

πεπόνθατε.) Idem uerbum bis posuit: τὴν μὲν
 ταυτότητι ὀνομάζων utimur: quando rei ali-
 cuius unum nomen est maximè significans, ut hoc lo-
 co: τὴν δὲ ποικιλίαν, cum omnia sunt per æquē illa
 striā, uin principio Isocrat. ad Demonicum, γνῶ-
 μη, διόνοια: Τιμῶν, ἀγαπῶ. Hermog. in meth.
 λεινότητι. Ponit iam κατ' αὐτίθεις τὸ ἐκ
 ἐκσώρευον κακῶν καὶ τὴν σύγκρισιν. Si hanc occa-
 sionem neglexerimus: idem nobis accidet, quod an-
 tea sæpe accidit. Vt enim antè nostra negligentia Phi-
 lippe

Αφίημι.

Bellum Euboeense.

lippi potentiam auximus: ita nūc etiam augebimus.
 Ex iisdem enim institutis iisdem ferè exitus quouis
 tempore existunt. Ideo causas rerū, earumq; pro-
 gressus homo uidet: similitudines comparat: rebus
 præsentibus annectit futuras, ut inquit Cicero: quæ
 observatio συµπῆρα τῆς ἱστορίας dicitur. Εὐβοεὺς
 σι.) Quum Euboea dissensionibus intestinis pertur-
 bata esset: quumq; nonnulli suaderent Atheniensibus,
 Plutarchum adiuuare: bellumq; sumptuosum
 & minimè gloriosum suscipere: Demosthenes pri-
 mus ac solus, aduersarijs id ualde ægrè ferentibus,
 dissuasit. Paulò post Athenienses, turpissimè ac in-
 dignissimè ab ijs, quibus opem tulerāt, tractati, tum
 demum fidele Demosthenis consilium cognouerunt.
 Orat. de pace. De hoc bello, & quomodo Atheni-
 enses à Chalcidensibus malè accepti fuerint, Aeschi-
 nes in orat. in Ctesiphontem Demosthenem accu-
 sans, multa narrat. Vide & in Diodoro: qui uni
 factioni Euboeensium à Thebanis, alteri ab Athe-
 niensibus auxilium latum scribit. Βεβονθ.) ad-
 uersus Thebanos, ibidem. Participium temporis &
 ordinis. Prius enim opem tulerunt, quàm domum
 redierint. Orator hoc loco non tantū est πῶς αἰεὶ
 μακρόν, sed etiam ὅθεν μακρόν. Enthyme-
 ma est ex comparatione similium causarum & effe-
 ctuum. Si nō utemur hac occasione: Philippi opes
 magis

magis crescent, nostræ diminuentur. Hoc probat exemplis ἐπαγωγῇ ἱστορικῇ. Amphipolis, Pydna, Potidæa, Methone, Pagasæ neglectæ, nobis nocuerunt, illum amplificarunt. Ergo idem nunc etiam, nisi cauebimus, accidet. Sed tractatio huius loci item est ὑποθετικῇ, ut illa superior de Olynthiorum constantia. ἡκω βεβονθῆκως dicitur, ut apud Latinos, obsonatu redeo, per posterius supinum. utrumque enim motum de loco significat. Est hic ἀφ᾽ ἑνὸς unius exempli separatim: habens συστομίαν καὶ σαφήνειαν. Pertinet item πρὸς τὴν ἀλήθειαν, quia ἐμπερίστατον: et propter easdem illas circumstantias, ὅτι τὰ ἀπ᾽ ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ἐμπερίβολον. Quis aderat? Hierax et Stratocles Amphipolitani. quando? quum ex Euboea redissemus. Vbi? in hoc subsellio. Quamobrem? ut uos reciperetis. Quid? Amphipolin. Quomodo? cum classe uenientes. Quid factum? negleximus, est τὰ παραλειφθῆναι. Quid consecutū? multa postea perpressi sumus, et Philippus creuit, τὸ ἐκβαῖν.

ὑμᾶς ἐκπλεῖν.) Pulcherrimus casuum χαμαῖσμός. Solet Demosthenes rerum malè administratarum se quoque participem facere: ne populum nimis accusare uideatur: laudem uerò omnem illi concedere. Hoc mutatione personarum, consequitur. Itaque primum dicit: post auxilium Euboeensibus

Confirmatio
casuum.

buc

bus latum reuerſi ſumus: quaſi ipſius quoq; culpa
 res in Euboea malè geſta ſit: quum tamen opem illis
 ferri à principio diſſuaſerit. Deinde: Hierax et Stra-
 tocles uos iubebant Amphipolin recipere: tanquam
 ea laus populi ſolius ſit. Poſtea: ſi noſtræ utilitatis ra-
 tionem habuiſſemus: iterum uitium negligentiae ſe-
 cum facit commune. Poſtremò ad populi perſonam
 redit: teneretis Amphipolin. πρεχόμε.) πρέχο-
 ματ προβυμίαρ, praſto alacritatem. πρέχομαί
 τινι μεγάλας χείρας, magna alicui adiumenta ad-
 ſero. Sed πρέχω τινι πράγματα, moleſtiam exhi-
 beo. εἰς ἀγαθὸν αὐτὸς εὐλαβέσεσθαι τινὰ πρε-
 χέω, ex bono uiro cautiorẽ aliquem reddo: aut, ut
 Caſar loquitur, redigo. Demoſth. γὰρ προοιμίαις.

Ὡς τὸ Εὐβο.) Athenienſes alijs, quàm ſibi, pro-
 uidendi ſtudioſiores: et communis Græcorum liber-
 tatis deſenſores: honeſtatemq; ſemper utilitati præ-
 ferentes, Orat. πρὸς Σεφ. εἰς Οὐλυνθ. 2. εἶχετ'
 αὐτὸν.) Particula αὐτὸν γὰρ τῇ ἀποδόσει τὸ πλά-
 σεωρ cum præterito indicatiui, nō aliorum modo-
 rum, iungitur. Eſt hīc τὸ ἡπὶ συγροφῶν χῆμα:
 figura contorta εἰς rotundam, facta ἐπεμβολαῖς
 plurium ſententiarum: de qua Hermog. γὰρ τῇ πε-
 ριβολῇ, δεινότητι, καὶ γοργότητι. Καὶ
 πάλιν.) Ἰαſωαθροισμός exemplorum. τὸ αὖ-
 σύνδετον χῆμα, καὶ τὸ μετὰ ſυνδέσμων,
 ambo

ἀσύνδετον
 καὶ πολυσύν-
 δετον.

ambo μέγεθος καὶ πλῆθος efficiunt, sed nō eodem modo. Hoc enim, πραγματικὸν πλῆθος ἢ μέγεθος, rerum multitudinem aut magnitudinem separatim positarum: illud uerò ἡθηκόν, remissius, et quasi familiarius: quum omnia contorta simul feruntur, ut hoc loco. Itaque potius hoc δεδιγμένον, colligatum: illud λελυμένον, dissolutum, uidetur. coniunctiones enim res distinguunt: ut singulae per sese conspici possint: Vbi uerò eae absunt: res, et si multiplex est, tamen ob celeritatem incisionum connexa, et quasi una uidetur. Sic Hermogenem sentire arbitror in methodo διδόνεσθαι.

πύδνα.) oppidum Macedoniae in Thermaico sinu, Plin. libro quarto cap. decimo. ποτίδνα.) In Macedonia quondam in Pallenensi Isthmo Potidaea, nunc Cassandria Colonia, ibidem. μεθώνη.) Methonen esse in Messenia dicit Mela: hodie Modona. In regione Magnesia Methone oppidum situm est: quod quum obsideret Philippus: oculum ictu sagittae amisit: quam iecerat Aster oppidanus inscriptam his uerbis: telὺ Philippo hoc Asteris mortem dabit. cōtrὰ Philippus telum, in quo scriptum erat: tollet Philippus Asterem captum in crucem: coniiciens, aberravit. Vlp. et Solinus in Polyistore cap. 14. παγασαί.) Pagasam in sinu Pagaseo Melapōnit: In Thessalia oppidum Pagasa, postea Demetria

Philippus oculum amisit.

metrias dictum, Plinius libro quarto capite octavo.
 ἵνα μὴ.) τὸ καὶ ὑποστροφῶν, χῆμα γορ-
 γορ, κατ' ἐπεμβολῶν τῆς πρᾶξις ψευδούς: mal-
 de aptum narratiunculis. Fit autem hoc modo. Pri-
 mum ponitur ἀφῆρησις, ut: τὸ γὰρ φωκικὸν συ-
 σάντ' ὁ πόλεμος. Deinde ἐπεμβάλλεται ἡ
 ὑποστροφὴ, ut: ὃ δὲ ἐμὲ (ὃ γὰρ ἐγὼ γ' ἐπολι-
 τεύόμην πωτότε). Tertio fit reditus πρὸς τὴν
 ἀφῆρησιν, ut: πρῶτον μὲν ὑμεῖς ὅτω δύναι-
 δε. etc. est locus ex oratione πόδις φανῶν. Quod
 celeriter, et sine coniunctionibus, dicit: indicat, eum
 metuere: ne potentem faciat hostem. Quod uerò cæ-
 tera uult omittere: non uult terrere auditorem.

γνὶ τῶν.) occupatio, ne dicant, se non potuisse
 omnibus simul succurrere. ὥς προσῆκον.) προ-
 σηκόντως: ἀλλ' ὁ ξένος, ὅτι ψήφισμα κενόν,
 καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ βήματος ἐλπίδας ἐκπέμ-
 ψαντες, Philip. 1. τὸ μὲν προθύμως, φησὶ πᾶσι
 δῆς: ὃ δ' ὥς προσῆκεν, φησὶ πρᾶσκειν.

ἐβοηθήσαν μὲν αὐτοὶ.) auxilia fortè tulerunt,
 sed mercenario, nō urbano milite: ideo dicit, αὐτοὶ.

χῶμαι.

ἐχῶμεθα.) Sic Cicero pro Sex. Roscio Ame-
 rino de parricidarum supplicio. Noluerunt feris
 corpus obijcere: ne bestiis quoq;, quæ tantum scelus
 attigissent, immanioribus uteremur. χῶμαί τινι,
 familiariter aliquo utor, orat: in Midiam. Οὐκ
 οἶδ' αὖ,

οἶδα, ὁ τι χῶμῳ ἐμαυτοῦ, id est, ἀμνηχανῶ,
pendeo animi: nescio, quid agam: Lucianus ἐν τῇ
νεκρομαντίᾳ. Εὐδλεῦοντο, πῶς χρῆσθον εἰς
πρὸς τὸ πρὸς νικάνορα πολέμου: deliberabant
de bello contra Nicanorē administrando: Diodorus
libro decimo octavo. ἐχρήσατο φιλανθρώπως
πᾶσι, cum omnibus humaniter egit, Plutar. in A-
lexandro. χρῆσάμεντο ναῦς πρὸς αὐτὸν, ἀπε-
σέρκσε: naues quum ab eo utendas sumpsisset, ab-
stulit: idem in Antonio. Nam χρῆσθαι utendum dare
significat Demostheni in orat. πρὸς Τιμόθεον.

Νῦν δὲ.) Post δὲ πλεονάζον, καὶ τὰ πρὸς αὐτὸν
θνήσκοντα, sequitur δὲ ἀλκίους. προῖέμενοι.) τὸ
πραχθῆναι αὐτόματα.) αὐτομάτως. οἰόμε-
νοι.) ἐλπίσματα. Sunt participia τοῦ ἵ-
πτεσθαι, μετὰ διαίρεσιν τοῦ χρόνου: quomodo ana-
xerint Philippon. ὑπογραφή καὶ χαρακτηρισ-
μός τῶν ἀργῶν, ignavorum hominum descriptio.
Ulpianus. ἐνέχοντα.) δὲ ἐκβαλόν, ἢ τὸ ἀεὶ τὰ
τοῦ, euentus aut effectus. Rursum σχηματισμῶ
primæ personæ, ἐξ αἰνίου appellatione, lenit τὴν
βραχύτητα: tametsi alioqui sententia tractatur
ἀποφαντικῶς. ἡμεῖς.) μονονοχὶ συγκατασκευ-
άσαντες αὐτοῦ πάντα, Olynth. 3, δὲ ποικί-
λόν αἶτιον. Magna vis in hoc pronomine: ideo
extremum in isto membro positum. κατεσκήσα-
μεν.)

μω.) καθίστημι τινα μέγαν, alicuius vires au-
 geo. καθίστημι τινα ἄρχοντα, ἢ ἱερέα, creo a-
 liquem magistratum: in sacerdotum collegium coo-
 pto: Demosthenes in proemijs. καθίστημι τινα
 εἰς κρίσιν πρὸς τοῖς δικασαῖς, in iudicium addu-
 co: in oratione πρὸς σεφάδ. Est etiam uerbum
 neutrum, ut idem Philip. 2. ὁ Φίλιππος κατέ-
 σθη κύριος πυλῶν, Philippus Pylas occupauit.
 Et in orat. pro Megalopolitanis, γὰρ φόβω καθεσά-
 ναι περίεαυτο, in metum uenire de sua salute.
 Cui contrariū est illud in orat. in Neæram: τὸν μοι
 χὸν εἰς φόβον κατασχέας, πράττεται μνᾶς
 τριάκοντα: metu adultero iniecto, triginta minas
 exigit. Idem in exceptione aduersus Apaturium: εἰς
 λόγον κατασχέας, δίκαια ἔλεγε: quum ab eo
 rationes poscerentur, æqua dicebat. τηλικῶτος.)
 τὸ τηλικόν, ἢ δὲ πόσον, μετὰ προσληπτι-
 κῆς συλλείσεως, ἢ οἷον εἰ παραδοξολογίας.
 Periodus hæc est ὀνομασικὴ, habens ὀρθότητα.
 Hactenus illa fictio de damno et dedecore futuro,
 nisi caueatur: cuius in parte priore διὰ τὴν πρῶτην
 εἰγματικὴν ἀπαρίθμησιν copiosus fuit: et,
 ut Hermogenes dicit, μεσὸς. In altera ualde lenis.
 Tantum enim de superiorum temporum uitijs locu-
 tus est: quid uerò iam esset futurum, nondum planè
 dixit: coniectura tamen facilè Athenienses assequi
 potuerunt

potuerunt. Sed postea apertius dicet. Νυνὶ ἤ καὶ
 ρὸς.) Quædam exemplaria habent: νυνὶ δὲ καὶ
 ρὸς ἢ καὶ. τίς δὲ τὸ; ὁ δὲ Ὀλυνθίων: αὐτόμα
 τὸ τῆ πόλεως. Vt illud, τίς δὲ τὸς, sit interroga-
 tio. Est ἐπὶ παντὶ ἀληψις τῶ καιροῦ τῶ ἡδὴ παρόν-
 τος, ὡς περ κατ' αὐτὴν παρὰ βολῶ. Antè enim
 fuit quasi παρὰ κβασις: siue, ut Lucianus uocat,
 παρὰ πρὸς τῆς: εἰς τὰ παρὰ κληλυθότα ἀμαρ-
 τήματα, ὅτι τὸς ἡμελκινόντος καιρὸς. Iam er-
 go est ἐπὶ παντὶ τὸ πρὸς τὴν αὐξάνειν presentis
 occasionis: ὅτι est παρὰ μινθία, consolatio ciuium
 suorum: adhuc posse damna illa sarciri: si modò ipsi
 sibi non uelint deesse. Amplificatio uerò sumitur
 ex circumstantijs. ὁ δὲ Ὀλυνθίων.) prima πε-
 ρίστασις, ὅτι, habens personam finitam. Quæ est
 illa occasio? Olynthiorum: qui maximè Philippum
 ὅτι oderunt, ὅτι metuunt: ut antè dixit. αὐτόμα
 τὸς.) altera, ὅτι τὸς, pertinēs ad causam efficientē.
 Quomodo uenit? sua sponte, ἀπὸ τύχης. Vltro
 enim Olynthij ab illo deficientes, nostrū auxiliū im-
 plorant. ὅς δὲ δὲ ἐνός ὅτι.) tertia, ἡ ποσότης
 καὶ συγκρίσις. Quanti momenti est: non mino-
 ris facienda, quàm superiores occasiones. Fideles
 enim erunt Olynthij: ὅτι iidem opibus ualent. Nam
 non modò nobiscum, sed cum Lacedæmonijs etiam
 aliquando bella gesserunt. Vide Xenophontem li-

bro quinto de rebus gestis Græcorum. ἑλάντωρ.) Ponit hoc tanquam αὐτόπιστον. Οὐ γὰρ δὲ τὰ προτάσεων γνώσεσθαι κατασκευασέμεν· ἀλλ' ἐφ' ἐτορᾶς γνώσεσθαι μετὰ βατέμεν. καὶ ἔμοιγε.) Επίκρισις, iudicium oratoris, complex-
 tens quartam circumstantiam: quæ est causæ con-
 ficientis: ἔξ ἧς, quæ præcesserunt, καὶ συλλο-
 γισμὸν, ratiocinatione rhetorica, σοχαστικῶς
 concluditur. Quia enim istud periculum est Olyn-
 thiorum: ἔξ ἧς sua sponte auxilium petunt: eaq; oc-
 casio magnificiendæ: nulla res alia, nisi deus, autor
 ἔξ ἧς aliorum commodorum uidetur: præ-
 sertim cùm Athenienses hæctenus in summa desidia
 mirabiliter tamen conseruati sint. Diuinum autem
 munus reiicere: animi est nimium superbi atque im-
 pijs: sed gratiæ potius maximæ habēdæ. Οὐ γὰρ ἀπὸ
 βλήτης δὲ θεῶν ἐργασθεῖα δ' ὦρα, ut est in libro
 Iliad. tertio. δοκεῖ.) γνώσεσθαι ἠθικῶς tractatur
 etiam γνώσεσθαι ἠθικῶς: ne temerè de dijs asseuera-
 re uideatur: sed loqui πιθανῶς, probabiliter. Ideo
 dicit etiam ἔμοιγε: non autem, τοῖς ἄλλοις, ἢ πα-
 σι. τὰ παρὰ.) τὰ θεῶν ἐργασθεῖα. κατα-
 τασάς.) Participium ὑποθετικόν: id est, εἴ τις
 κατατάξῃ. καὶ περὶ δὲ.) πρόληψις πρὸς
 τὸ ἀντιπίπτειν, quod est: Si dij nobis ita fauent:
 quī fit, quòd res pub. tantam rerum suarum dimi-
 nutio-

nutionem fecerit? Orator concedit, res non in opti-
 mo statu esse: sed horum malorum non deos, uerum
 ipsos sibi Athenienses autores esse dicit. Itaq; τὸ ἐκ
 βαῡ est uitiosus reipub. status. Διὰ κρίσις τῶν
 ποιντικῶν αἰτίων est: non dij, sed nos in cul-
 pa sumus. Hominibus negligentia, beneficentia
 dijs attribuitur. Est αὐτίθετον ῥητορικόν, fa-
 ctum rebus inter se differentibus. Particulam καί-
 περ adhuc semper cum participio, neq; cum geniti-
 uo tantum, uerum etiam cum alijs casibus, constru-
 ctam inueni. Ei respondet ex altera parte τὸ ὁμως.
 Aliquando tamen subaudiuntur, ut Aristot. libro
 primo, capite sexto ethicorum: ἀμφοῖν ὄντων φί-
 λοι, ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν. ὁμως.)
 Etia in rebus aduersis benè de dijs sentiendū et loquē-
 dū. αὐ̄ ἔχει.) Ἀρ̄ h̄ic δὲ προσῆκον significat: id
 est, ὁφείλεις ἔχει. Et nota eam hoc loco, quoniam
 quaedam fuerunt inter ec̄ta, κατ' ἐπαναλήψιν
 iterari. εἰκότως.) ostendit τὸ δῖκαον φιλὲν
 χάρις. τὸ μὲν γὰρ.) Iam illa distinctio cau-
 sarum et effectorum. πολλὰ.) illa, quæ antè
 enumerauit. ἀπολωλεκγία.) passiuè hoc lo-
 co accipi uidetur, pro ἀπολωλεκγία. Sic ἡλωκὼς
 ab ἀλίσκω, libro 20. Diodori. Eos enim, quos ca-
 ptos ex ciuitate Ityca machinis Agathocles alliga-
 rat: quò facilius oppidani misericordia erga suos

καίπερ.

Præterita
uerborum.

commoti, civitatem tyranno traderent: τοὺς ἡλω-
 λώτας δὲ Ἰϋκκς nominat. Cōtrὰ prætērita pas-
 siva aliquando actiue usurpata inveniuntur, ut in
 orat. ποδισεφάνχ, πεποικμύνθ. Is ἡμᾶς
 τὰ κτλ πλὴν φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποικ-
 μύνθς: scitote, nos Phocidem occupasse. Et κατει-
 λημμύνος libro decimosextimo Diodori: οἱ μὲν
 δὲ βάρβαροι τλὴν ὑπὸ ῥῆμα κατειλημμύνοι,
 τλὴν ἡσυχίαν ἡγοῦ: Barbari, qui subter montem
 confederant, non sese commovebant. φησὶ ἡμετέ-
 ρας.) Iterum illa ὡμείκεια, qua se quoq; accusat.
 Est δὲ φθαρτικὸν αἰτίον ἢ ἀμέλεια: καὶ δὲ ἀ-
 ληθὲς αἰτίον τῶν δυσυχνημάτων. δεικ.) ὑ-
 πολαμβάνοι, ut ab initio dixit: ἡγοῖτο, ut Lu-
 cianus γνῶ τῆ τῶν θεῶν κείσει dicit: τῶν ὀφθαλμῶν
 ἡγεῖσθαι τλὴν διαμαρτίαν, oculis errorem in vi-
 dendo assignare. τὸ δὲ μήτε.) Ο θεὸς ἐνεργε-
 τητικὸς, καὶ τῶν συμφροῶν ἀναιτιθ. Istae sen-
 tentiae pertinent ad proprium τὸ πρὸς ἑτόροῦ:
 quod in comparatione positum est. Hominum est er-
 rare ἢ negligenter agere: dei uerò hoc minimè, sed
 mortalibus prodesse. Sentētia grauis, μηδὲρ ἀμαρ-
 τεῖν δὲ θεῶν, καὶ πάντα κατορθῶν. μή-
 τε πᾶλαι.) Dilatio pœnarum, quas hominum so-
 cordia ἢ improbitas meretur, etiam in beneficijs
 diuinis numeranda. ἴδω.) τλὴν τῶν πολλῶν ἀ-
 πώλειαν.

πώλειαν. πεφηνύει.) γεγενῆσθαι dicit in
 exordio secundæ Olynthiacæ: ubi eadem ferè de dijs.
 παρὰ πίπτειν, φαίνεσθαι, γίγνεσθαι, uerba sunt
 bonæ fortunæ, aut beneuolentiæ diuinæ: non laboris
 aut industriæ humanæ: quemadmodum etiam ibidem
 οἱ ὑπὸ τῇ τύχῃ παρὰ σκευαδύντες σὺν μα-
 χαχοι dicuntur. ἀντίρροπον.) Translatio à
 bilancibus: in quibus uni ῥοπή altera ῥοπή, ut ut-
 ring; momenta sint paria, opponitur. ΚΑΙ ΠΗ-
 ΜΑ καὶ νεῦμα μόνον ἀνδρὸς ἀγαθῷ, μυρί-
 οῖς γούμῃμασι καὶ ποδίοδοις ἀντίρροπον
 ἔχει πόσιν: Plutarchus de Phocione. ἀνὲρ
 λώμεθα.) Quid iuuant occasiones, si nolis uti? Dea-
 us est τὸ ἀπλῶς ποιεῖν ὁρᾶν τὸ ἀγαθόν
 sed nostra diligentia, ὥς σπουδαία debet accedere.
 εὐεργέτην.) Apparet in hoc loco, uerbum τίθε-
 ναι, cum acceptum referre significat, cum genitiuo
 solo positum, de re mala dici, ut: τίθημι τὴν ἀ-
 μελείαν τινός. Sed si in re bona usurpari debeat:
 addendum esse nomen eius rei in casu accusatiuo, ut:
 τίθημι τὴν ἀπὸ τῆς θεῶν εὐνοίας εὐεργέ-
 τημα. Nisi quis dicat, etiam bonum fuisse, si dixis-
 set orator: οὐδὲν ἡμετέρας αὐτὴν θεῶν ἀμελείαν
 ἀμάρτυμα ἢ ἀφροσύνην. Sed eum, ne nimis es-
 set durum, hoc omisisse. ἔγωγε.) Ego quidem:
 sed de aliorum iudicio nescio. ἔστιν ὁρᾶν. Hoc loco

τίθημι.

Concinnitas
Isocratea.

esset ἢ πρὶς ὧσις, figura Isocrati amicissima: si ta-
lis ambitus fuisset. τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολω-
λεκγῖαι καὶ τὸ πόλεμον: οἷον ἡμετέρας ἀμε-
λείας αὐτὶς δείκνυσι. τὸ δὲ μήτε πᾶ-
λαι ὅσον πεπονθῖναι: οἷον πρὸ ἐκείνων εὐνοῖ-
ας εὐεργέτην ἄν' ἐγωγεθείω. Sed Demosthe-
nes, qui τῇ πιθανότητι καὶ τῇ ἀληθείᾳ stu-
det: ornatum autem sophisticum fugit: interponit
τὸ, πεφηνγῖαι τέτινα ἡμῖν συμμαχίαν ἰσ-
τῶν αὐτὶς ῥόπον, ἄν' βουλώμεθα χρῆσθαι: atq;
ita circumductionis illius concinnitatem τῇ κατ'
ἐπεμβολῇ διακοπὴν uitat. Vide Hermogenem
περὶ τοῦ κάλλους. Hinc Isocratis orationem, pro-
pter uoluptatem theatro accommodatam, pugili-
bus: Demosthenis uerò, ob uim ἔσ' acrimoniam, mili-
tibus, Philippus comparabat. Plutarch. in Demo-
sthenē. ἄλλ', οἷμαι.) Illustratur hominum stoli-
ditas, ἔσ' ingratus in deum pro beneficijs oblatis ani-
mus, pulchra similitudine. Est ἐπεξεργασία δ-
δυστική, καὶ ὑποκριτική οἷον τῶν ἀνθρώπων
πρὸς τὴν θείαν εὐνοίαν ἀναιδεσίαν, καὶ ἀχα-
ρισίαν. Est τόπος κοινός, θέσις, ἢ ποιότης
κοινὴ: dehortans Athenienses ab eiusmodi uitio: et
ad uigilantiam, diuināq; benignitatis agnitionem,
adhortās. Tractatio eius constat quatuor partibus,
propositione, simili, re proposita, sententia genera-
li.

li. ὅπερ (C.) ἡ πρότασις φησὶ ὁμοιώσεως.

Ἀρμὴν γάρ.) τὸ ὁμοιον, ἡ πρόσληψις τοῦ ὁμοίου, κατ' αὐτίθεσιν. ἀναλώσας.) λαμβάνω ἀναλώσας, paulatim et imprudens consumo. Licet quoque dicere, ἀναλίσκω λαμβάνων. Lucianus enim in dialogo Apollinis et Mercurij: εἶτα ὁ μὲν ἄρ' ἐστὶν εἰσέρχεται λαβών. Sed uidetur tamen esse discrimen: ut uidelicet τὸ λαμβάνω ἀναλίσκων significet consumere per imprudentiam: ita ut ipse non sentiam meum uitium. Sed τὸ λαμβάνων ἀναλίσκω sit consumere ignorantibus alijs, clam alijs. Itaque illud imprudentiae et stultitiae: hoc fraudis et insidiarum est. In necyomantia Luciani: ἐλελήθει δ' ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ, φασί, τὸ πρὶν ἐκ τοῦ καπνὸς βιαζόμενος. Et in dialogo Apollinis et Vulcani: C. τὸ τὸ γὰρ δὲ εἰλκυσε λαβών τοῦ κελεῖ τοῦ ξίφους. Frequens uerò est λαμβάνω σὲ ποιεῖν τι, clā te aliquid facio: et tunc eiusmodi additio pronominis facit: ut id uerbum ad alias etiam personas referatur. σὺ ἀναλώσει.) Ἀναλίσκει τὸ χεῖρ, ἀκνέει δὲ καὶ καταχέει κόρ. Hoc tamen loco σὺ ἀναλίσκει τὴν χεῖρ, ἵνα τὴν συζυγίαν τῆς τροπῆς πρὸς τὴν ὁμοίωσιν: quae adiunctio ex praepositione σὺν intelligitur: magnam habet elegantiam. Solent boni scriptores, quum uerbis translatis uti coeperunt, eas

Translationes continuatae.

continuari: id quod summam laudem semper habuit. Sic hoc loco sunt, χημαῖα, κτησίς, λαβῆρ, σῶζερ, ἔχερ, χάερ, ἀναλῶσαι, συαναλῶσαι τῷ χάερ: quæ uerba omnia ad eandem rem pertinent. Nota uerbum ἀναλίσκω in aoristo primo usurpari sine augmento. τῷ χάερ.) Figura ἀντιστροφῆς: quia in fine duorum membrorum idem uerbum χάερ ponitur. Herimog: περὶ ἐλάλδς. κὴ περὶ.) ἢ ἀπόδοσις τῷ προτεθῆντι. πρὸς γάρ.) ἢ καθολικὴ γνώμη, κὴ οἶον ὑπὸ φωνήμα. προὔπρξάντων.) aliàs πρὶν ὑπαρξάντων. κέινεται.) Cicero pro Rabir. Posthumo: hoc plerumq; facimus, ut consilia euentis ponderemus. Et epist. 7. lib. 1. fam. ex euentis homines de consilio existimant. Et ibidem: iudicium factorum non tam ex consilio, quàm ex euentu homines faciunt. Διὸ Ε.) συμπερασμάτιον, Ε' ἐπανάληψις τῆς προτάσεως τῷ λόγῳ: ὅτι βοηθῆντες τοῖς Ολυθίοις: cuius loco ponit Ἰά ἐπὶ μὲν. Ita conclusiuncula est ἀόρις Θ, non εἰδική. Nō enim Olynthios nominat. τῶν λοιπῶν.) τ' μελλόντων. ταῦτ' ἐπαγορθ.) τῷ ἄγαρ ἀμέλδερ κὴ τοῖς ἀνώχρονις. ἀδοξίαν.) Hactenus, ubi de occasione oblata dixit, τὸ δ' αὖτε: ubi superiorem ignauiam reprehendit, τὰ ἐκβαίντα πακὰ: ubi presenti opportunitate

tunitate uti adhortatus est, δ' ἐκ βησύνων ἀγα-
θὸν ostendit. Hoc loco meminit etiam τὸ γνῶσθαι.

ἀπορίων μεθεῖν,) tanquam rubiginem aut eru-
ginem exteramus. Nostra enim negligentia nobis de-
decus, ut situs ferro rubiginem, induxit. Videtur e-
nim à ferro, aut ære, aut similibus rebus, hoc uerbū
sumptum: quæ exacuuntur: & expoliuntur, ut rur-
sum splendescant. Cicero pro lege Manilia, maculam
superiore bello susceptam delere, dicit. Εἰ δὲ προ-
σόμεθα.) Dixit de occasione: quam non esse amit-
tendam, hortatus est. Concurrerunt ibi plures loci
status negotialis, facultas, utilitas & detrimentum,
honestas & turpitudine, euentus. Venit nunc ad id, ut
ostendat: nisi ista occasio teneatur: fore, ut in agrum
Atticum inuadat Philippus. Habet hic locus δ' τῆς
βλάβης ἐκ βησύνων explicatius & illustrius
propositum. Tametsi est ibi quoque τὸ ἀεχρόν. Tur-
pe enim pati hostem in Atticam irruere, non mo-
dò detrimentosum. Aristoteles in ethicis duo gene-
ra tradit hominum: quæ à Cicerone in partitiones
oratorias translata sunt: unum τῶν πολλῶν, καὶ τῶν
φρογυλῶν: alterum τῶν χαριγύτων, καὶ τῶν φιλο-
κάλων: quales sunt, qui uel ad rempu. se contule-
runt: uel in contemplatione rerum se totos abdide-
runt. Diligenter uerò in consilio dando uidendum:
inter quos homines uerseris: doctos ne & elegan-
tes,

Genera ho-
minum.

tes, an rudes atq; impolitos. Illos enim honestas delectat: hi rebus omnibus anteponunt utilitatem. Hoc etiam uidit hic prudentissimus orator. Quum enim in populo Atheniensi, etsi is egregius esset: tamen non omnes eruditi expolitiq; essent: sed magnus agrestium liberaliumq; hominum numerus: ad utriusq; generis opiniones orationem accommodauit. Itaq; propter illos antea inter alia etiā locū honestatis attigit: cū τὸ ἀνοσίμαχον nominauit: etsi ea mouet etiā indoctos: propter hos aut iam damnum ac detrimentū cōmemorat. Nemo enim tā agrestis: qui nō, si minus honestate, periculo tamē rei & uitæ amittendæ, moueatur. Sæpe tamen etiam homines bene instituti languent: uiriq; boni dormitant: præsertim Athenienses, quorum tarditatem in rebus gerendis ubiq; Demosthenes accusat. Quare his quoq; faces hoc loco admouet: ut excitet, alacresq; reddat. Ita utrisque non separatim modò, sed etiam coniunctè consulit.

προκείμενα.) ἡ πρότασις, seramus auxiliū. τὸ κεφάλαιον πραγματικὸν τὸ βλαβεροῦ τοῦ ἐκβησομένου: aliās Philippus nostram ditionem uexabit. Tria sunt hic ordine posita καὶ μέθοδος τῶν ἐν κρινείας: Olynthiorum destitutio, urbis eorum euersio, licentia Philippi quoquò uersus proficiscendi. προίεδς τὸς συμμαχῶς, etiam latine dicitur proijcere socios: hoc est, ἐγκαταλείπειν

περὶ τοῖς δ' ἐν οἷς, destituere, negligere. Sic τὰ κοινὰ συμφέροντα προΐεω, in orat. πρὸς εὐφάνου, salutem communem negligere. προΐεω πόλεμον εἰς τὴν χώραν, bellum in agrum suum admittere, orat. 3. Philippica. προΐεω ἑαυτὸν dicitur in orat. περὶ παραπρεσβείας de proditore, qui pecunia se redimi patitur: aut de eo, qui ad quamvis rem inhonestam auro aut rebus alijs adduci se permittit. προΐεμαι ὅτι μὰ τινι ἐναντίον, contra uoluntatem alicuius loquor, ibidem. Sic προΐεω φωνῶ libro decimosexto Diodori de capris dicitur, id est, φθέγγεω. προΐεω τὰ ἑαυτοῦ, est liberaliter impendere, orat. πρὸς φορμίωνα ὑπὲρ δανείου, εἰ περὶ σεφάνου τῆς ἱερᾶς χίας. φρασάτω.) περὶ τὰς πρὸς τὰς ἀκρόντας περὶ τοῦ λόγου ἀποδείχθη μὲν:

Percontatio ad auditorē de re, quam mox probaturus est. De qua figura γνὶ τῆς δεινότητι. Βασιλεὺς (εἰς) significat exercitū ducere, cū copijs proficisci. ὅποι.) quocunq; libido eius feret: ergo etiam in Atticam. Est τὸ ἀόριστον ἀντὶ τοῦ ὧρισμένου. Ostendit, non Olynthiorum, sed Atheniensium, salutem agi. Ἀρά γε.) ὡς χεῖρμα σοχαστικὸν ἀπὸ τῆς βαλίσσεως τοῦ φιλίππου: uolet in Atticam uenire Philippus. Quare? quia omnes eius cura et labores, hactenus semper in amplificando regno

regno suo elaborarunt. Ita probat τὴν βούλησιν
 ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ νυνὶ χρόνου πεπραγμένων. Est er-
 go ἀπαρίθμησις rerum à Philippo gestarū, sum-
 pta ex loco adiunctorum: ὅς argumentum coniectu-
 rale, habens compositionem superiorum temporum
 cum tempore futuro. Vt hactenus Philippus fecit:
 ita etiam deinceps faciet. μέγας γέγονεν. ὁ με-
 γίστος κατεσκεύασε τὴν καὶ τὴν εὐρώπῃσι δι-
 νασσῶν τὴν ἰσθίαν βασιλείαν. ἀδυνάτος.)
 ἐλαχίστος ἀφορμαῖς χρησάμενος. Multis uer-
 bis Diodorus, ut historicus, hanc sententiam πρὸς
 φράσιν, circumscripsit: quam, ut Atticus orator,
 paucis Demosthenes effert. Est propositio enumera-
 tionis, tractata ἐρωτήσεως φιλικοῦς ὕψος.
 Omnes autem sententiæ κατὰ συνέτακτον referuntur
 ad ideam τῆς εὐκρινείας. Et est interrogatio lo-
 co πρὸς αὐνέσεως, admonitiῶς: uidete, quomodo cre-
 uerit. τὸ πρῶτον. ἢ ἀπαρίθμησις, continens
 quasi τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴς τέλους in rebus gestis Phi-
 lippi. ἢ ἀπαρίθμησις pertinet πρὸς τὴν περὶ
 βολῶν, ἐπειδὴ ἐφέλκεται ἄλλας ὁμοίας: sed
 ista enumeratio, quoniam breuibus membris ὅς in-
 cisis distinctè absoluitur, potius τῆς εὐκρινείας ἢ
 ἀφελείας est. Methodi uerὸ εὐκρινέως, ordinem
 rerum in exponendo seruare. Figura etiam τὸ πῶς
 συμβαίνει ad eam pertinet: hoc est, cū interrogati-
 oni

Noni responsionem ipsi subiicimus. *Αμφίπο-
λις*) Quam Philippus oppugnans, dicebat se ideo
obsidere, ut Atheniensibus traderet: postquam eam
cepit, etiam eis Potidæam eripuit. Orat. in Aristogi-
tonem. Amphipolin autem suo decreto Philocrates
perdidit, orat. de pace. Hic locus est numerosus, et
tamen breuissimus: numerosus rebus, breuissimus
uerbis. *Δετ[α]λίας*) cōtra Pitholaum et Lycophrone-
nem. Philippus, debellatis Lycophrone, Pitho-
lao, et Tisiphono Thessaliæ tyrannis: ciuitatibusq[ue]
in libertatem uindicatis: deinde semper Thessalos
sibi beneuolos, dictoq[ue] audientes, et in maximis re-
bus adiutores, ipse et Alexander habuit: Diodorus
libro decimosexto. Notentur particula ordinis hoc
loco: τὸ πρῶτον, μετὰ ταῦτα, πάντῃ, αὐτίς,
ἔτα, μετὰ ταῦτα, ἔτα, πάντῃ. *ἐπέβη*.)
Επιβάεντι τῆς *Δετ[α]λίας*, pedem in Thessalia
ponere, inuadere Thessaliam: uerbum militare, et
principij, atq[ue] introitus in regionem: minus signifi-
cans, quàm *ἐμβαλὼ εἰς χώραν τινά*. Sed *ἐπεμ-
βαίνειν τινί*, in epistola Basilij, *ὀνειδίζειν τινά*
significat, obiurgare, conuicium facere, Asperè ali-
quem incessere Quintilianus dicit. *χῆμα γοργόν*
ἑτμητικόν est, τὸ κατ' ὄνομα κομματικόν,
ut: *Αμφίπολιν, πύδναν, ποτίδαιαν, μεθών-
υν, παγασάς*. Καὶ αἱ πυνναὶ, καὶ αἱ δὲ ἐ-
λαχίαι

Res uerbis ex
pressa.

λαχίς δ' ἀλλὰ γὰρ: quā illa incisa crebrō et pāu-
cis immutata dilatantur, ut hoc loco: τὸ πρῶτον
Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα πύθινον,
εἶς. Hermog. περὶ ἀδύοκτους. Tarditatem hīc,
βραδύτητα, significat orator. Quum enim uel-
let Philippi infirmas uires ostendere: fecit oratio-
nem ὑπίαν, remissam et languentem, τῇ τ' ἐμὴ
εἰῶν προδῆκῃ. Imitatur enim semper naturam
rerum, etiam in uerbis. Vlpianus. Debet autem, ut
poëta, ita etiam orator, μιμητικὸς εἶναι τῆς πρά-
ξεως, non solum in delectu uerborum, sed etiam
in compositione, ut scribit Dionysius Halicarnasse-
us. φεραίς.) Pheræ, colonia Lacedæmoniorum:
ut ait Aemilius in Conone. Huius tyrannus fuit Ale-
xander Pheræus: de quo in Pelopida Plutarchi, et
libro decimosexto Diodori. Olympiadis. 107. anno
tertio in ciuitatem Thessaliæ Pheras ueniens Philip-
pis, eius principē Pitholaum eiecit, Diodor. ibidem.
Quo tempore quum ille Græciam quateret, cœli
fuit sanguinea species: et, quo nihil terribilius mor-
talium terrori est, incendium ad terras cadens: Plin-
nius libro secundo, capite uigesimo septimo. Nega-
bat se Pheræorū hostem esse Philippus: priusquam
in moenia impetum faceret: Demosthenes orat. de
Cherrhonesitanis. Hac ciuitate occupata, præsid-
ium arci imposuit: Idē in oratione de Haloneso. Hoc
loco

loco coniunctionum omisso ταχὺ τῇ τα τοις το
 λόγῳ. Μαγνησίαν.) Magnesium constituit Mela
 in Macedonia. Hanc Philippus Thessalis pollicitus,
 eos sibi amicos fecit, Olynth. 2. Idem tyrannis Thes=
 salorum expulsis, Nicæaq; ac Magnesia data: decem=
 uiratum eis præter expectationem imposuit, Phil.
 2. εὐφρεπίσας.) εὐφρεπὴ ποιησάμενος,
 oratione ποδὶ σεφάνῳ. Ab εὐφρεπὴς, id est, πα=
 ρεσκευασμένος, paratus. Philip. 1. θράκῳ.)
 Quam Philippus subinde vexabat: ut ex Diodoro
 intelligi potest. De Thracia plusculum hinc ponam:
 quod, etsi nō ad hunc locum ob temporum rationem
 omne pertinet: fortè tamen proderit ad alia loca De=
 mosthenis intelligenda. Huius igitur reguli fuerunt
 plures. Mortuo enim Coty rege, tres ei successerunt, **Thracia.**
 Berisades, Amadocus, Cersobleptes. Berisade mor=
 tuo, Cersobleptes, uiolato fœdere, quod cum Athe=
 nensibus habebat: contra Berisadæ liberos, & A=
 madocum, bellum suscepit: cupiens rerum solus po=
 tiri. Amadocum Simon & Bianor erat adiuturus:
 Liberos Berisadæ, Athenodorus: qui & ipsi reguli
 Thraciæ erant: & horum, quibus auxilio futuri e=
 rant, propinqui: amiciq; ac socij populi Atheniens=
 sis. Charidemus autem dux, Cersobleptem imperare
 cupiebat. De ipso Aristocrates scitum fecit: qui eum
 occideret, ex omni Atheniensium ditione ad suppli=
 cium

cium licere euocari. Quo decreto impediabantur ij: qui contra Cersobleptem illis, qui oppugnabantur, laturi erant auxilium. Orat. in Aristocraten. Cersobleptes deinde, odio Philippi, Atheniensibus omnes Cherrhonesi ciuitates, præter Cardiam, concessit: ideo colonos eò miserunt. Diodor. libro decimo sexto. Horum dux erat Diopithes, orat. de Cherrhonesitanis. Cum Athenienses diu cum Philippo de Amphipoli certassent: Thebani item cum Phocensibus bellum gererent: in quo defatigati, opem Atheniensium, etsi non amicorum, imploraturi erant: Philippus, metuens harum ciuitatum inter se reditum in gratiam: Thebanis cupientibus auxilium contra Phocenses promisit: Atheniensibus per Aristodemum histrionem se cupidum pacis ostendit: à qua nec ipsi, ut qui à cæteris Græcis destituerentur, abhorrebant. Itaq; eam concesserunt: copias omnes dimiserunt: Legatos Demosthenis decreto emisserunt: qui quamprimum à Philippo iusiurandum acciperent, uicissimq; darent: socios etiam utrorumq; in pacis conditionibus comprehenderent. Verum legatis tres menses in Macedonia desidentibus: Philippus antè, quàm pax hoc modo constitueretur, loca Thraciæ opportuna Cersobleptæ, populi Atheniensis amico, eripuit: post in Macedoniam reuersus, pacem suo arbitratu confirmauit: exclusis ab eius con-

ditio

ditionibus Phocensibus. iisdem legatis secum retentis, mox Thermopylas ingressus, per Aeschinem, qui unus ex legatis erat, nuntiari Athenas curat: se non Phocensibus, sed Thebanis, hostem uenire: nihil debere populum commoueri. Ita Atheniensibus deceptis: Phocenses, discedente duce eorum Phalæco, in potestatem suam nullo negotio redegit. Quo bello cōfecto: iterum in Thraciam inuadit: praelia complura secunda facit: decimas pendere Thraces cogit: propugnacula in eos extruit. Vide orat. περὶ Σεφάων, περὶ Περσέως, Plethonem libro secundo, & Diodorum decimosexto. Athenienses scripserant, Philippum debere Teren & Cersobleptem sinere reges Thraciæ manere: ut qui essent socij & amici populi Atheniensis. Id Philippus in sua ad Athenienses epistola negat. Cardianos Philippo socios scripserunt Aeschines, Philocrates, & cæteri legati: Cersobleptenq; Alenses, & Phocenses foedere excluderunt: περὶ Περσέως. ἐκβαλὼν.) Cersobleptem & Teren. καὶ τὰς ἡσας.) fortassis Amadocum & Berisaden. ῥαϊσας.) ὡς περ καὶ φῶτορον ἔχωρ ἐκ τοῦ νοσήματος, ὅχ' ὑγιαίνας. Videtur ἂν πρὸ τοῦ ῥαϊσας: quasi ῥαϊσας ἔχωρ: cōualescere incipiens. Magna Philippi ad imperiū grassandi cupiditas: qui uix dum à morbo reuatus, continuo se ad studiū belli retulerit. ῥαθυμείν.)

Arymbas.

esse animo inerti ac dissoluto: opinor à ῥαδίως εἰς
 θυμὸς dici: quasi ῥαδίως τὸ θυμὸν ἔχειν: εἰς id-
 circo habere iota subscriptum. ἀπεκλινεῖν.)
 ἀποκλίνω absolutè ponitur: ut orat. in Aristocra-
 ten, ἀποκλίνειν πρὸς κερβόλεπῳ: quod in-
 clinatione uoluntatis in Cersoblepten propendere
 Cicero libro secundo de oratore dicit. Ολιυθί-
 οis.) Quibus initio negabat se hostem uenire: nec
 prius id ostendebat, quàm cum exercitu in eorum a-
 gro esset. Orat. de Cherrhonesitanis. ἑπεχείρη-
 σε.) ὡς χεῖρ εἰς ὡς τίθεμαι sunt uerba milita-
 ria: construuntur cum datiuo: εἰς adoriri hostem si-
 gnificant. ἱλνυρίς.) Illyris regio, nunc Sclauo-
 nia, occupans latus Adriatici maris. πᾶσιονες.)
 Pannonia superior, est Austria: inferior uerò, Vn-
 garia. Bella Philippi cum istis gentibus uide in Dio-
 doro εἰς Iustino. Αἰνύμβαρ.) Regem Molosso-
 rum in Epeiro: quem Vlpianus θεῖον, patrum aut
 auunculum, Olympiadis Philippi uxoris nominat.
 Hūc Iustinus libro septimo Arisbam uocat, sic de eo
 scribens. Philippus Olympiada Neoptolemi regis
 Molossorum filiam uxorem ducit: conciliante nu-
 ptias fratre patruele, tutore uirginis, Arisba rege
 Molossorū: qui sororem Olympiadis Troada in ma-
 trimoniū habebat: quæ causa illi exitij, malorumq;
 omnium fuit. Nam dum regni incrementa affinita-
 te

te Philippi acquisitum se sperat: proprio regno ab eodem priuatus, in exilio consenuit. Nec barbaris, nec cognatis, barbarus Philippus parcit: usque eò ardens fertur cupiditate imperandi. Ergo profecto nec Atheniensibus parcat, cum primum poterit.

ὅπῃ τις.) ut cum nobilissimam Thessaliae urbem Larissæam cepit: et Thessalia improuisò oppressa, robur equitum eius sibi adiunxit. Iust. libro septimo. παραλείπω.) hinc figura πρᾶξις, præteritio. τί δ᾽.) πύσμα ἐπὶ ἀποκρίσεως, καὶ πρόκλησις, pertinens πρὸς τὴν εὐκρίνειαν, καὶ τὴν φιληκοίαν. Tollit τὸ ἀντιπίπτον. Differt autem δ᾽ ἀντιπίπτον ab ἀνθυποφορᾷ: quod in illo orator sciens sibi occursum iri, se ipse clam emendat: in hac autem partem auditor cōcedit, de parte dubitat. Ἰνα μὴ, inquit Vlpianus, προσκορῇ τὸν λόγον ἐργάζηται ἀποτάξις λέγων: ἐπάγει τινὰ ἡδονὴν δὲ πλάσεως προσώπῳ τῷ ἀντιλέγοντι. Ut ne fastidio sit oratio, semper eodem modo prolata, suiq; perpetuò similis: uoluptatis aliquid affert: cum personam inducit cōtradicentem. Κόρον ἔχει πάντα, καὶ ὑλαλά, καὶ ἡδονὴ καὶ, μόνον τὰ γ᾽ ἐν τῇ ταυτοτητι. ποικιλόμηναι δὲ μεταβολαῖς, ὥς ἂν ἐκαστὸν μὲν. Post enumerationem rerum à Philippo gestarum, sequitur ἡ ἀπόδοσις, accommoda-

tio ad rem præsentem: sed γενικὴ, generalis. Ergo, si Olynthij deserti & capti fuerint, non quiescet Philippus. Considerate ipsi uos, quis futurus sit exitus. Excuscat autem prius Athenienses ad hunc exitum animis prospiciendum. Simul occupatione sese excusat: cur illa nunc commemorauerit. Orator etiam hoc loco est διδασκτικὸς: docet populum suum. ἡμῖν.) qui antea nouimus. νῦν.) cum ista omnia præterierunt, nec reuocari queunt: est nobis μάταιος ὄχλος ὁ περὶ τούτων λόγος: ut est in orat. περὶ σεφάνου. ὅκτι γὰρ δ' ὕνατ' ὁ τελευτῶν ἐν ἀτυχῶν, inquit Phocylides.

Ἀμφοτέρω.) Εὐνοία εὐκρινής, quia διατυπῶσα τὰ μέλλοντα ῥηθίσεαι. Distinctè enim dicere, est res, de quibus dicendum est, numero proponere. Respondet hoc loco orator abiectiōni: & duas res contrarias docet ciues suos: ipsorum negligentiam, & Philippi alacritatem. Est πρόαινεσις uel προῶν ἢ ad similem diligentiam, facta κατ' αὐτίθεον. προίεαι.) significat, per negligentiam amittere. Ἀορίσως dicit: & προίεαι τὰ πράγματα, ὅτιν ἀλυσίτελές. Idē mox ὠρίσμως dicitur. Omnino in hoc loco semper orator in primis ponit τὰ γενικώτερα: quæ post εἰδικῶς expositurus est. καθέκασον.) Quotidiana desidia atq; pigritia, ut in uita priuata, ita etiam in publica re,
non

non affert earum rerum, quæ singulatim amittuntur, sensum continuo: sed, cum summa reipub. in periculo uersatur, tum demum occurrit. Videte Serrium & Doriscum. Hæc enim oppida initio post pacem neglecta: quæ fortasse multis uestrum ne nomine quidem nota sunt: tamen ea tum omissa atque contempta, Thraciam perdiderunt, amicumq; ac socium uestrum Cersobleptem. Vide Philip. 4. Vbi eadem sententia, quæ hîc, tractatur. Rectè igitur Phocylides: qui ΑΡΧΟΜΕΝΟΝ δὲ κακὸν κόπῃσι, ἔλκος τ' ἀκέσασθαι, præcipit. Et Ouid. principiis obsta. Verùm, omniū malorum, quæ Atheniensibus et Græcis acciderunt, causa fuit eorum inter ipsos discordia & inimicitia. Harum autores præcipuè fuerunt Thebani: qui post prælium secundum Leuctris factum: cum Lacedæmonios arcis induciarum tempore occupatæ, Phocenses Bœotia vexatæ, in communi Græciæ concilio accusassent: bello sacro, quod Aeschines decem annos durasse dicit: & in Phocicis Pausanias, Olymp. 105. anno quarto ortum describit: causam dederunt. Ita Philippus omnium libertati insidiatus: seruitutem subire coëgit: uictores iuxta ac uictos. Non enim Græciæ ciuitates, quid amitterent singulæ, nisi oppressæ, sentire. Vide in Iustino ac Diodoro. τὰ πρᾶγμα τῶν.) πρᾶγμα hoc loco sunt facultates reipub. Sæpe

Diffensiones
Græcorum.

etiam molestiam significant, ut *παρέχδμ πρᾶγμα* *Ἰα.* Qua in significatione ponitur etiam numero singulari, ut *Philip. 2.* *εἰ γὰρ μὴ παρεκρύθητε τὸδ' ὑμεῖς: ὁδὲν ἂν ᾤτη πόλιν πρᾶγμα.*

ἀλυσιτελές.) *liptote:* pro eo, quod est, *βλαβερόν, ὀλέθριον.* *φιλοπραγμοσύνη.*) *φιλοσιμία* τῶ ταῦτα διαπράτταδι: ἃ μὴδ' εἰς ἄλλῃ τῷ ποτε μακεδόνων βασιλεύς. *Olynth. 2.* *Philippus,* oculo eruto, iugulo fracto, manu ac pede mutilato, regnandi atq; imperandi gratia: insuper quoduis membrum corporis libenter fortunæ concessurus erat: ut cum honore gloriaq; reliquam vitam agere posset. *Orat. περὶ σεφάνου.*

συνζη.) sicut pro *Sex: Roscio Amerino:* in cæde ex cæde uiuere: omni tempore in præda ex sanguine uersari. *ὅλ' ἔσιν, ὅπως.*) id est, ἃδ' ὕνα τὸν ὁδὲν αὐτὸν ἡσυχάζειν. *Οὐδέποτε πάντας ἀνθρώπους ἃδ' ἰκῶν, καὶ πάντα ὑφ' ἑαυτοῦ ποιεῖν.* *Φίλιππος.* *Philip. 4.* ἃ γὰρ πᾶσας.) ἃ γὰρ πᾶν, σέργειν, ἃρέσκεσθαι, cum datiuo, contentum esse, boni consulere, equi boniq; facere. *Lucianus in Menippi ex Chironis dialogo:* ἃρέσκεσθαι καὶ ἃ γὰρ πᾶν τοῖς πρῶσι. *σέργειν* ἡναγκάζειν τοῖς, *orat. in Aristocraten.* Sententia hæc, quāuis est brevis: circumstantijs densa fuit, *ἔμειν.* Habet enim τὸ πρᾶγμα, τὸ τὴν δ' ἰαθεσιν

θεσιμτῆς ψυχῆς: est magna diligentia. τὸ πρό-
 σωπον: in Philippo aduersus omnes. τὸ ὑπερ-
 τὸ ὑποκείμενον: in regno augendo. τὸν χρόνον:
 perpetuò. τὸν ῥόπον: singula paulatim eripiente.
 δ' αἰτίου: propter dominandi libidinem. τὸ πρᾶ-
 χθης ὄμιλον: nec quiescet. Contraria sunt in A-
 theniensibus. Moribus autem Philippi populum,
 non uiribus, terret: quorum unum desperationi resi-
 stit: alterum ad imitationē exuscitat. Εἰδ' ὁ μὲν.)
 Vt proxima superior, ita hæc quoq; sententia, tria
 cōplectitur: studium Philippi, Atheniensium otium,
 euentum. Verum hæc dissolutè illic posita erant: hic
 uerò contorquentur καὶ συσροφίῳ: magisq; in
 quadrum ἐνθυμηματικῶς καὶ συγκριτικῶς,
 rediguntur. Est etiā ἀνασροφή τῆς τάξεως. An-
 tea primo loco posuit negligentiam Atheniensium:
 deinde euentum, uno uerbo ἀλυσιτελής: tum Phi-
 lippi uigilantiam: postremò iterum euentum. Hoc
 uerò loco primum locum industria Philippi: alte-
 rum, Atheniensium desidia: postremum, euentus oc-
 cupat. Ista pertinent etiam πρὸς δ' αἰχρόν: turpe
 est, industria esse inferiorem hoste. τὸ ὑπερ-
 χόντων.) τὸ πεπραγμένον. ἐγνωκῶς ἔ-
 σαε.) Discrimen est inter ista duo: γνώσεται, ἢ
 ἐγνωκῶς ἔσαε. Γνώσετ' enim tantum est tempo-
 ris futuri, statuet, deliberabit. ἐγνωκῶς uerò ἔ-
 σαε,

sœ, præteritum futuro coniunctum habet: non mo-
 dò statuit, sed etiam statuet: hoc est, statutum ac deli-
 beratum habebit. Philippus autem & in ea senten-
 tia mansit: & quæ senserat, etiam perfecit: ut cùm
 Euboeam faciens suam, eam Atticæ, ut murum, op-
 posuit: Orei Philistidem, Clitarchum Eretriæ præ-
 sectum constituit: Athenienses ad Chæronem fudit.
 &c. ἐξ ῥωμάνως.) ueniunt etiam à participijs
 aduerbia: non à præsentì tantùm, sed etiam præteri-
 to tempore: ut λέοντως, καταπεφρονήκο-
 τως, ἀπολελυμένως. σκοπέετε.) ἀνακοί-
 νωσις siue συγχώρησις. Ego non dicam, quis exi-
 tus sit futurus: uidete ipsi. τελευτήσας.) abso-
 lutè, id est, τελεθῆναι. Τελευτῶ, finio: morior,
 quod etiā τελευτᾶν τὸν βίον dicitur. Nondum
 exitum specificum posuit. πρὸς θεῶν.) θαυμασ-
 μὸς ἢ χετλιασμός γνῶσις ἀθετοῦ & ἐμψυ-
 χος: admiratio siue indignatio plena affectus atq;
 spiritus. Δεῖ δὲ τὰ παρὰ θεῶν μὴ προλέγειν: ἀλλ'
 ἀπὸ λῶς εἰς αὐτὰ ἐμπίπτειν: non utendum præ-
 monitione in affectibus mouendis: sed in eos subito
 incidendum. Hermog. ποδὶ ἀληθείας. Postquam
 exitum generalem proposuit: eumq; à uoluntate &
 factis Philippi probauit: hîc iam τὸ ἐκ βησόμενου
 εἰδικῶς ponit: scilicet in Atticam uenturum esse
 Philippon. ἀγροσί.) quasi dicat: nemo est tam
 simplex

simplex, qui id ignoret. Ερώτησις δὲ οὐκ εἰ μερικὴ
ἀντὶ τοῦ καθόλου ἀποφάνσεως. ἤξοντα.)
pro eo, quod est, πολεμὶς ἤξοντας. Αἱ τοιαῦται
ταὶ ἀλλαγαὶ τῶν λέξεων καὶ οὐ πρέπεια
τοῦ λόγου πᾶσι: tales immutationes novam
quandam orationi afferunt elegantiam. Vlpianus.

Αλλὰ μὲν εἰ.) Magis in speciem contrahit exitum.
Non solum bellum huc transferetur: sed periculum quoque erit, ne agro nostro priuemur. Hoc tractatur ἐπεξεργασίᾳ siue ἐποικοδόμῳ οἰκιστικῇ.
δὲ οἰκιστικῇ.) Difficilimum est, de rebus futuris aliquid affirmare certi. Ideo dicit ἡδίστως:
metuo, ne nobis hoc eveniat. Non autem hoc eventurum affirmat. μὴ τὰ αὐτὸν.) Similitudo egregia: cuius inter se partes ita comparantur.
Primum οἱ δὲ ἀπὸ ἀνέροισιν ἀνθρώποι, καὶ οἱ φίλοι
δόνονες. Ἀθηνᾶες: homines profusi, et Athenienses
voluptatis studiosi. Deinde τὸ δανείζειν, καὶ τὸ ῥαθυμῆναι:
mutuum sumere, et negligenter agere. Deinde τὸ δανείον,
καὶ ἡ ῥαθυμία: es alienum, et negligentia. Deinde οἱ δανείσαι,
καὶ ἡ ἡδονή: fœneratores, et voluptas. Deinde οἱ μεγάλοι τόκοι,
καὶ τὸ ἐπὶ πολλῷ: magnæ usuræ, et magnum malum.
Deinde τὸ μικρὸν ἐν πορφυροῦ χρόνον, καὶ τὸ
βραχύως καὶ ἡδονῆς ἀπολαύειν: breue tempus abundare,
breue item tempus voluptate frui.

Deinde

Deinde τὰ ἀρχαῖα, ἢ τὰ ἐν τῇ χώρᾳ: fors uel pi-
 gnora, ἢ agri facultates. Postremo τὸ ἀφισαύαι,
 καὶ τὸ μετὰ πολλῶν κακῶν κινδυνεύειν πρὸς
 τῆς χώρας: cedere possessionibus, ἢ cum multo-
 rum malorum perpeſſione de agro in periculum ue-
 nire. Δανείζομενοι.) δανείζειν, mutuum dare:
 δανείζεσθαι, mutuum sumere. τὰ ἀρχαῖα.) ἐν-
 εχύρων καὶ ὑποθήκων, pignorum. Debitores
 illi tandem paternis etiam bonis, quæ oppignerave-
 rant, euertuntur. Alij non exponunt de mutuum su-
 mentibus, sed de creditoribus: propterea quòd uer-
 ba passiua sæpe pro actiuis ab Atticis ponantur: ἢ
 ἀρχαῖα uocant τὰ κεφάλαια: ut sit sententia:
 creditores sæpenuero sortem ipsam, pecuniam cre-
 ditam, uel patrimonium amittere, non tantum usura-
 tas: debitoribus uidelicet, quum soluendo non sunt,
 domo aliò profugientibus. Vlpianus. Vtraq; senten-
 tia bona est. Οὕτω καὶ) Dixit antè, μή τ' αὖτ'
 ῥόπον: iā uerò, ὅτ' ω: quæ est ἐπαναλήψις ἐν
 κρινείας γνέκα, non eiusdẽ uerbi, sed uerbi ἰσοδυνα-
 μούντ' . Ημεῖς.) rursus τοῦ χηματισ-
 μῶς τοῦ πρώτου προσώπου se quoq; cū alijs con-
 sociat: ut, dum commune peccatum, ἢ calamitatem
 omnibus communem ostendit, minus populum offen-
 dat. Σύνηθον γὰρ τοῦ ῥήτορι, τὸ μὲν λυπη-
 ρῶν καὶ ἐαυτὸν μετέχοντα δεικνύσαι: τῶν
 δ'

δ' ἀγαθῶν τὴν πείραν, ὁλόκληρον ἀπονέ-
 μειν τῇ πόλει. Vlpianus. Hoc pertinet πρὸς τὸ
 ἡθῶ, καὶ τὴν ἐπίεικταν. ὡς πολλῶ.)
 Potest ista similitudinis ἀπόδοσις duobus modis
 exponi. Vno sic: ita ἔσθ' ἡμεῖς, ubi diu fuerimus negli-
 gentes: omniaq; ad uoluptatem referentes: tandem
 multa ἔσθ' ἡμεῖς grauia, quæ nollemus, subire cogamur:
 ἔσθ' ἡμεῖς de agro nostro periclitemur. Tunc particula αὖ
 erit ὑποθετικὴ ἢ uel χρονικὴ: pro ἔσθ', si, postquā:
 ἔσθ' participium ζήτουντες ad uerbum φανῶμεν
 referetur. Ita ἔσθ' ἡ πρότασις, ἔσθ' ἡ ἀπόδοσις,
 in hac ἀποδόσει τῆς ὁμοιώσεως, δίκωλον
 erit. Opponentur item tum inter se τὸ ῥαδί-
 ως, ἔσθ' ὡς πολλῶ. Altera uerò ratione in hanc
 sententiam. Ita etiam nos magno nostro damno ne-
 gligentes fuerimus: ἔσθ', quum omnia ad uoluptatem
 retulerimus: tandem multa quoq;, ἔσθ' grauia, quæ
 nollemus, subire cogamur: atq; etiam de agro nostro
 periclitemur. Nam uocabulum ὡς πολλῶ, Vlpia-
 nus exponit, ὡς τὸ κω: ἔσθ' Vuolfius, ὡς βλάβη. **Επὶ πολλῶ.**
 Et sic accipitur in orat. de Cherrhonesitanis. Εκ τῶν
 τούτων πολεμικῶν ἡμῶν μὲν ἡ χολή: καὶ τὸ
 μηδὲν ἡδὲ ποιῆν: ἀδύνατον, ὅπως μὴ
 ποδ' ἡγήσασθαι ὡς πολλῶ γεγενῆσθαι: τούτοις
 δὲ, αἱ χάριτες, καὶ ὁ μισθὸς ὁ τούτων. Hinc
 (cum improbi oratores uetant cum Philippo bel-
 lum

lum gerere) nobis quidem otium, et nullius iam rei
 susceptio sit reliqua: quæ metuo, ne quando magno
 nobis detrimento stetisse existimetis: istis autem gra-
 tia, et ob has res merces à Philippo. Et in orat. πε-
 ρὶ πρᾶξι πρεσβείας. τὴν εἰς τὴν δέδοικα, ᾧ
 αὐτὸς ἔδωκεν αἰῶσι, δέδοικα, μὴ λελήθαμεν,
 ᾧ αὖτε οἱ δανειζόμενοι, ὡς πολλῶν ἔργον ἴδω.
 Pacem metuo, Athenienses, metuo, ne per impruden-
 tiam, ut illi, qui pecunias mutuuntur, magno nostro
 malo colamus. Ita conferentur hoc loco inter se τὸ,
 ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, καὶ τὸ, ἐπὶ πολλῶν: et
 particula αὖ more suo addetur subiunctivo uerbo,
 uel abundans uel utique aut certè significans: atque
 participium ζήτηντες causam indicabit: et ad se-
 quens uerbum ἔλθωμεν pertinebit. Si enim ad φε-
 νώμεν referretur: ἐζητηκότες orator dixisset,
 ut ἐρῶ αὐτομακότες. Ita eadem sententia κατ' ἐπι-
 μονίῃ ter uerbis commutatis efficeretur: ut illud ἐκ-
 θεσόμενον sit τὸ, ἐπὶ πολλῶν ῥαθυμείῃ: πολλὰ
 δ' αὖ καλεπὰ ποιεῖν ἀναγκάζει: κινδυνεύ-
 ομεν πρὸς τῆς χώρας. φανώμεν.) ὅθεν
 λεγόμενον: nostra ignavia omnibus patefacta fue-
 rit. ἅπαντα πρὸς.) ἅπαντα τῇ ἑδ' ὀν κ με-
 πόντες: ut περὶ σεφάνου, τὴν εὐδαιμονίαν
 τῇ γαστρίᾳ τοῖς ἀρχαίοις μετρίῃ: felicitatem uen-
 tre, omniq; turpitudine metiri. Et Herodianus, τὸ
 εὐδαι-

εὐδαιμον γαστρί, καὶ τοῖς ἀρχαίοις μετρίῳ.
 πολλά, ὦρ.) πολλά τούτων τῶν λυπηρῶν,
 αὐτὸς. εἰς. κῶλον κομματικὸν κατὰ πρῶτον
 σὺν ἐπεμβεβλημένον: ut Hermogenes περὶ τοῦ
 καλλοῦ vocat. Metum orator ciuibus suis affert.
 τῶν αὐτῆς τῆς χώρας.) etiam περὶ τῆς πόλεως
 ὡς καὶ τῆς ἐλευθερίας. Sed grauiora ista reticet.
 Istud satis longum fuit πῶς οὐδὲν. Attamen uno
 spiritu à Demosthene pronuntiari potuit. Scribit
 enim Plutarchus: eum, quum spiritu esset imbecillo,
 decies mille drachmas, hoc est, mille coronatos, Neo
 ptolemo histrioni dedisse: ut integras circumductio-
 nes citra respirationem proferre ab eo disceret. Ha-
 denus igitur illud κεφάλαιον τοῦ ἐκβεβλήτου:
 in quo omne genus τῶν ἀριστοτελικῶν πρῶτων.
 Argumentum enim τοῦ λόγου: succurramus Olyn-
 thijs, ne Philippus huc ueniat, Hoc ad τὸ κατὰ γο-
 ρύμενον propositionis spectat. Eum habere uo-
 luntatem ueniendi, ex actibus eius superiorum
 temporum ostenditur. Ad perturbandum pertinet
 ὁ φόβος, metus: quem Atheniensibus inijcit. Ea au-
 tem sunt, ut Aristoteles libro secundo rhetoricorum
 docet, φοβερά: quæ magnos dolores aut damna im-
 portant: ut est patriæ ἢ libertatis amissio: item, uo-
 luntas improba ἢ iniqua, præsertim uiribus con-
 iuncta. Bonorum oratoris morū est: præferre sola-

licitum

licitudinem suam et studium erga patriam: excitare
 ciues ad hanc conseruandam: modestè, non petulan-
 ter, eos reprehendere. et c. Ita Demosthenes est ua-
 rius: modò προφητικός, modò γνώμηνματι-
 κός, modò πρᾶξιματικός et ἰσορικός, mo-
 δὸ διδακτικός, modò ἠθικός, modò ὑπὸ πλε-
 κτικός. Omnia uerò πρὸς τὴν τῆς πατρίδος
 εὐδαιμονίαν, ad salutem et otium ciuitatis, refe-
 runtur. τὸ μὲν δὲ. Quæ huc usq; fuerunt: om-
 nia pertinent ad partem illam τῆς σοφιστικῆς σά-
 σεως: quæ est τῆς βουλευτικῆς. Habet enim status
 negotialis quiddam cum coniectura cōmune. Debe-
 tis uelle Olynthios conseruare: quia Philippi com-
 moditates bellicæ ei nocent: quia Olynthij non deci-
 pient nos: quia inimicitia, quas semper uoluistis, in-
 ter Philippum et Olynthios iam sunt: quia non a-
 mittenda hæc occasio: quia de nostra incolumitate
 periculum est. Hæc enim fuerunt τὰ τῆς κατα-
 σκευῆς μέρη. Iam, quasi uelint Olynthijs subue-
 nire: nesciant autem, quomodo: ita hoc loco suam
 sententiam orator dicit: et duos exercitus mitten-
 dos censet. Potest hoc idem ad uoluntatē pertinere.
 Ita est hic διδακτικός et πρᾶξιματικός, Osten-
 dit enim τὸ τρόπον, modum auxiliij portandi. Et
 hic locus item, ut reliqui insequentes, ad postero-
 rem propositionis partem refertur: et πρὸς τὸ κε-
 φάλαιον

φῆλαιον τὸ δλωατὸ, itemq; τὸ χησίμου,
 φρετα: utile esse, binas copias multum: ita posse Philip-
 po noceri. Discrimen est, ut Vlpia. docet, inter hae-
 eria: συμβαλλῶ, προβοπλῶ καὶ πρὸ αἰνεσις. Sua
 sio enim est oratio: quid faciendū sit, subiiciens: in qua
 et utilitas, et modus agendi, dubia et cōtrouersa esse
 possunt. Adhortatio uerò oratio, res affirmatas et
 cōcessas suscipere iubens. Admonitio autem oratio,
 et res agendas subiiciens, et modum complectens.
 Antè igitur συμβαλλῶ, nunc πρὸ αἰνεσις.

Partes huius loci sunt quinque. Prima, transitio ad
 sententiae suae dictionem: Altera, promissio eiusdem.
 Tertia, propositio de duplici exercitu: Quarta, cō-
 firmatio: Postrema, conclusiuncula. ἐπιτιμῶν.)
 Verbum hoc aptè hīc positum. Significat enim re-
 prehendere aliquem ob honorem neglectum. Nam
 ἀτιμὴ dicitur. Demosthenes uerò hactenus Athe-
 nienses multum sanè reprehendit: quòd nihil susci-
 perent: sed omnes occasiones negligerēt: ideoq; par-
 uam ducerent honoris sui rationem. Hæc est ἡ μετα-
 τάξις: quæ et superiora concludit: et, quid
 deinceps expectandum sit, præmonet. Hactenus re-
 prehendi: nunc meam sententiam exponam. Sed tra-
 ctatur προληπτικῶς, occupatione: scio me uobis
 molestum esse, dum reprehendo: et consilium potius
 a me peti. Est quædam quasi ἀπαγόρευσις, de-
 o fine

sine reprehendere: ἔσ' ἀξίωσις, da consilium. Sed
 utrunq; alijs modis καὶ γενικῶς ponitur: ἔσ' ha-
 bet δ' ἰασηλῶ τῶν διαφερόντων: ἐκ τοῦ συγ-
 κριτικῶ, ἢ τοῦ πρὸς ἑτόρου ἰδίῳ. Distinguan-
 tur inter se res diuersae: eo priorū genere, quod
 in comparatione uersatur. Obiurgare cuiusuis ma-
 ledici est: consilium uerò dare, proprium orato-
 ris. ὑπὲρ τῶν.) πῶς τοῦ προτεθέντος
 πράγματος. ὑπὲρ saepe pro praepositum in-
 uenitur. ἀποφάνεσθαι.) disertè dicere, et asseue-
 rare: non γὰρ διστάζειν, dubitare, ἔσ' titubanter lo-
 qui. Εγὼ δέ.) ἢ ὑπόθεσις: dicam, quod sen-
 tio. Ea tractatur τῇ αὐτῇ σαγωγῇ: quam liceat
 mihi relationem nominare. Huius pars una, ἢ ὁμο-
 λογία καὶ πρόληψις, confessio facta occupatio-
 ne: habens quandam τραχύτητα, asperitatem, li-
 beram oratoris uocem, modicam tamen: scilicet, ta-
 met si scio, iram uestram ἔσ' iniquitatem non in au-
 tores malorum: sed in bonos uiros, qui res ab illis an-
 tea malè administratas, posterius reprehendant: et
 rumpere solere. Altera pars, ἢ ἀφάρεσις ἢ ἀν-
 τίθεσις, oppositio promissionis: tamen exponam
 sententiam meam. Accedit τὸ αἰτιον γνωμικόν
 καὶ θετικόν, ratio ex communi sententia sumpta:
 in patriæ salute non est priuata securitatis habenda
 ratio. Sed eam sententiam fecit ὑποθετικῶν: dum
 ad

ad suam personam accommodauit. Ita est μίξις τῆς
θεσεως συν τῇ ὑποθέσει: est νόημα, sententia
ad locum communem alludens: ἔστι δὲ αἰτίου mixtum
μετὰ τῆς ὑποθέσεως. Hic autem locus est ue-
lut nouum exordium ante sententiæ suæ expositio-
nem.

Sunt enim duo exordiorum genera: ut ex
Vlpiano intelligitur. Vnum γυνικόν, quod est ue-
stibulum totius orationis: seminaq; eorum, quæ in
oratione tota dicentur, cōtinet. Alterum εἰδικόν,
singularium partium ἔστι locorum: quod ea tantum,
quæ ei parti aut loco obstant, amolitur. Ad hūc mo-
dum in isto loco εὐνοϊκόν ποιεῖ τὸ ἀκροατῶν:
beneuolentiam auditoris captat: nō modò iram eius
à se amouet: dum significationem duarum egregia-
rum dat uirtutum, fortitudinis ἔστι iustitiæ: quibus
periculum in dicendo præ patriæ charitate contem-
nit. Ita est παρρησία quidem in hoc loco: sed παρρη-
σία δὲ εἰς τὸ ἐχθρὰ τοῦ ἰδίου προσώπου συν-
στασις: καὶ τῆς ὀργῆς εἰς εὐνοίαν μεταβολή.
Τῆς προδροχῆς, attentionis, est: quod periculi pri-
uati, ἔστι communis utilitatis mentionem facit.

αἰτίους.) Sententiæ istæ sunt διπλᾶ, duplica-
tæ. Primum autores malorum, ἔστι bonos uiros: de-
inde priuatum otium, ἔστι commune commodum in-
ter se opponit. Sunt res inter se contrariæ aut
differentes. Etiam sunt antecedentia hoc loco ἔστι

Duo exordio-
rum genera.

consequentia. Bonus est ciuis: ergo rei publicae salutem spectat. Est autor malorum: igitur suis utilitatibus studet. Tractantur autem ἀφαιρέσει καὶ θήσει. γὰρ ὁρῶν ποιείδει.) Sic Philip. 2. ὅτι εἰς τὰς αἰτίους, ἀλλ' εἰς τοὺς ὑπὸ χεῖρα μάλιστα τὴν ὁρῶν ἀφίειτε. ποιῶμαι τινὰ γὰρ ὁρῶν, id est, ἀφίημι εἰς τινὰ τὴν ὁρῶν: elegans formula: qualis scire illa libro primo Cyropædiæ Xenoph. Τὰ πλεῖστα ἄξια γὰρ ἀσφαλές ἄτω ποιείδει, preciosissimas res in loco tutissimo reponere. Et orat. περὶ σεφάνου, γὰρ αἰχὺνὴν ποιῶ τὴν πόλιν, dedecore afficio rempub. Sed ποιείδει ἑαυτὸν ἐπ' ὀφθαλμοῦ, opes ὅσας potentiam sibi comparare, Herodianus libro primo de Cæsaribus. Τὸς ὑσάτους.) τοὺς ὑπὸ χεῖρα, proximum quenq;. Magna iniquitas, innocentes pro fontibus plecti. Magna item cupiditas ὅσος cæcitas: ut quisq; recensissimè dixit: ita calumniæ et pœnis proximum esse. μετὰ γινώμην.) ἀλλὰ πρὸ γινώμην, Philip. 2. Ingrata ὅσος crudelis sæpe bellua, fortuna commutata, populus erga viros optimè meritos. Vnde Theognis: ἀκρόπολιν πύργον ἐὼν κενόφρονι δ' ἡμῶ, κύρην, ὀλίγης τιμῆς ἐμμορεν ἐδιδὼς αὐτῇ. Et Phocylides: ΛΑΩ ΜΗ ΠΙΣΕΥΕ: πολὺ τροπὸς ὅστις ὁμιλεῖ. λαὸς τοι, καὶ πῦρ, καὶ ὕδωρ, ἀκατάχιστα πάντα. Sic Olynthij

Απολλος

Apollonidem, populus Eretriensis libertatis propa-
 gnatores, eiecerunt in exilium: apud Oritanos, Eu-
 phraeus indignè à ciuibus suis tractatus, sua manu se
 interfecit. Philip. 3. ὃ μὲν.) Non semper
 particula μὲν respondet δὲ δέ: sed aliquando οὐ
 μὲν: uel, οὐ μὲν, ἀλλὰ. σκοπὸν θ'.) partici-
 pium causæ. ὑποσείλασθαι.) contrahi animo, de-
 mitti q̄, et ideo reticere. Μηδ' γὰρ ὑποσέλλεσθαι
 πρὸς ὕβριν, non uereri iniuriam facere. orat. in
 Midiam. Sumptum fortè à uelorum contractione:
 aut è cingendis uestibus. Nam à σέλλω est σολή, ue-
 stis: et σόλη, classis. φημί δὲ.) Pars tertia,
 ἡ δ' ἡμετέρας πρότασις, ποῦ τῆς διττῆς βο-
 θείας. Sententia habet aliquid splendoris: cum fiden-
 ter affirmat, quid sit faciendum. τῆς γὰρ λαμ-
 πρότερος, ἢ πεποιθέσσις. Cæterū non solū hæc
 pars, sed etiā totus iste locus de bipartitis auxilijs, de-
 stinctionem sententiarū dilucidā, atq; puritatem ha-
 bet. τῷ τε τὰς.) ἡ κατ' ἀθροισιν πρόσληψις:
 de qua Hermogenes γὰρ τῆς ποσειδωνίης. In ea
 primum ponitur totum, ut hoc loco, τὸ δὲ λιχὴ: dein-
 de partes subiiciuntur, τῷ τε τὰς. etc. Similis est
 τῇ τ' γεωμετρικῶν πρόσληψι. τὰς πό-
 λεις.) triginta duas ciuitates. κακῶς ποιεῖν.)
 κακῶς, λιχῶς, ἃ γὰρ καὶ φέρειν. Duplicis exer-
 citus mentionem orator facit: ut uel unum à populo

extorqueat: Et ut facilius ita theatralem pecuniam exprimat: illo scilicet metuente: ne, si binis copijs opus sit: neq; dimittere pecuniam theatralem uelit: de suo conferre cogatur. Quos enim scimus longo torpere otio: nec uelle officium facere: ijs duæ res proponendæ sunt: ut uel unam earum obtineamus: Et metus adferendus: ut, quod grauatè primò facerent, postea libentius concedant. Vide Vlpianum.

Εἰ δὲ.) Quarta pars, ἡ κατὰ σκευὴν, eaq; etiam bipartita. Confirmatur enim, Et Olynthum copias ducendas, et exercitu regnum Philippi infestandum esse. Hic primum est confirmatio ἀσφαλείης: in qua τὸ τῷ ἀρχήσαν κεφάλαιον: καὶ δ' ἐκβησόμενον γενικῶς τεθνή. Dicit enim, se uereri: ne, nisi ita fiat, uanum futurum sit negotium. Eam uanitatem iam exponet (ἄφως. θαττόν.) τὸ ἐτέρου. Ολιγωρήσιν τε.) ὀλιγορεῖν, paruum gerere curam. Cura enim libro primo Herodoti ὡρα dicitur. τὸ μὲν ἀρεπάζειν γυναικας, αὐδ' ἄνδ' ἀδελίκων ἔργον: τὸ δὲ ἀρεπαδίσειων παρδ' ἡμῶν ποιή(αδ) τιμωρεῖν, ἀνοήτων: τὸ δὲ μικρομίλῳ ὡρῶν ἔχειν ἀρεπαδίσειων, σωφρόνων. Δὴ λοιπὸν γὰρ δὴ: ὅτι, εἰ μὴ αὐτὰ ἐβουλεύατο, εἴη αὖ ἀρεπάζοντο. Vxores alienas rapere, iniquum est: raptores ulcisci studere, stultum: raptarum curam nullam habere, temperantia prudens.

Nisi

Nisi enim uoluissent ipse, raptæ non fuissent. Con-
 trarium est πολυωρεῖν, multum curare. Diodorus
 lib. 18. οἱ δὲ ἀθλῶν αἰοὶ πεπολυωρηκότ' οὖν οὐ
 βίς ἐμπροσθεν χρόνους τῆς Ολυμπιάδας. etc.
 Plurimi fecerant Olympiadem. Οκνῶ.) Vereri
 se dicit, non affirmat. Εἴτε γάρ.) ἢ ὥςισ μὲν
 καὶ εἰς τοποῖντος κατασλευνῖ: cuius ἀνάλυ-
 σις potest fieri talis. Vel unus exercitus mittendus,
 vel duo. Non autē unus. Mittendi igitur duo. συλ-
 λογισμὸς δὲ ζευκτικὸς ἐκ διαερέσεως: ha-
 bens unius ἀφ' αὐτοῦ, alterius ὅσιν. Confirma-
 tur propositio secunda διλημματικῶς, comple-
 xione. Si unus exercitus mittendus: aut is in Philip-
 pi agrum, aut Olynthum traducendus. Si ducetur in
 agrum Philippi: primū ille id patietur: deinde in-
 terim Olynthum expugnabit: tum, hoc negotio con-
 fecto, domi succurret. Sin Olynthum: primū in
 regno eius erit pax et otium: deinde ipse omnes suas
 vires in illa urbe capiendā periclitabitur: postremo
 ea potietur. Ita erit τὸ αὐτὸ ἐπὶ τὸ μὲν: utroq; mo-
 do Olynthus amittetur. Ergo non unus tantum ex-
 ercitus mittendus. παραστήσετ'.) ὑποχέρι-
 ον ἢ ἐν πείθῃ ποιήσετ': in potestatem suam redi-
 get, aut sibi conciliabit: ut ea urbs sibi quasi ad ma-
 num sit: et adiumento ad res alias maiores geren-
 das: sicut cap. 23. actorum dicitur, κατὰ τὴν πρᾶσιν

Dilemma.

πρᾶσιν αὐτῶν.

σας, iumenta ad seruitium præbere: ut uerbum hoc à mobilibus rebus ad urbem trāsferatur: facilitasq; qua Philippus astutijs suis eam facere suam possit, significetur. Sic Agathocles libro 20. Diodori φιλανθρωπῶν εἰς παγγελίαις στρατιώτας πρᾶσσῃς ἔσθ' ἔσθ' dicitur: hoc est, milites, quos, Ophella interfecto, reliquos ceperat, conciliasse sibi atq; adiunxisse. Ita πρᾶσσῃς ἔσθ' ἔσθ' est efficere: ut præsto sit et paratus aliquis ad aliquid: quocunq; id modo fiat, uel ui, uel persuasione. ἀμυνεῖται.) iniuriam propulsabit. Εἰς οἶκον ὅς ἔστις, ἀμύνεσθ' πρὸς τὰς ἐχθρας, inquit Hector Homericus. Optimis auspicijs ea geruntur: quæ pro patriæ salute fiunt.

Βοηθησάντων.) Participium conditionem et fictionem significans: pro eo, quod esset: ἔσθ' Βοηθήσονται μόνον ὑμεῖς εἰς Ὀλυμπον. Sic prius δὲ, κακῶς ποιεῖν των. Iste enim duæ comprehensiones: ex rebus compositæ differentibus: conformatione uerborum, et serè quoq; membrorum magnitudine, inter se pares sunt. Opponuntur enim inter se primum, τὴν ἐκείνου: et, εἰς Ὀλυμπον. Deinde κακῶς ποιεῖν των: et, Βοηθησάντων. Deinde ὑπομείνας ἑσθ' ἔσθ', ἀκινδύνως ὁρῶν ἔχοντα τὰ οἶκοι. Deinde Ὀλυμπον πρᾶσσῃς ἔσθ' ἔσθ', et, προσκαθελεῖται, ἔσθ' προσεδέυσθ' εἰς πρᾶγμασι. Deinde ῥᾶδίως, πρὸς τὴν οἰκίαν ἐλθὼν, ἀμυνεῖται.

οὐτῶς, ποιεῖσαι τῷ χρόνῳ τὴν πολιορκυμίαν
 οὐκ. Eiusmodi concinnitas orationem ornat: est
 index diligentiae. Dicimus non solū Bonθείμ τινε
 ἀνθρώπῳ: sed etiam Bonθείμ εἰς τινὰ τόπον:
 quod etiam Bonθείαμ ποιεῖν dicitur. ὁρῶν.)
 Participium causae. Verbum ὁράω, ut et alia, quae
 ad sensum aliquem, aut cognitionem pertinent, et
 quaedam alia uerba: adhuc ferē semper, si bene memi-
 ni, cum participijs, non cum infinitiuis, constructa
 inueni. Ea autem participia multis uerbis in casu
 nominatiuo adiunguntur: si scilicet et uerbum, et
 participium, ad eandem referatur personā. Quod
 si ad diuersam personam transitio fiat: participium
 in accusatiuo ponitur. Patebunt haec ex ijs, quae ad-
 feram, exemplis: ὁρῶ, Philip. 2. τοὺς ὑπὲρ ἡ-
 μῶν λόγους καὶ δικαίους ἐφιλανθρώπους
 ὁρῶ φαινομένους. Et ποδὶς ἐφάνυ, ἀγαπακτῶ
 ἔτι τῶν ἐωρεῶν. φαίνομαι, ibidem: ὁρῶν
 ἐφάνυ ἐγνωκότῳ. ὀπίσκει, ibidem: θρα-
 σὺς ὡς ὑφ' ἀπάντων ὤψαι. Πευθαίνομαι, au-
 dio, in orat. ποδὶ πῶρα πρεσβείας: ἐπνύθετο αὐτῷ
 τεθνεῶτα. Etiam Ἀλέω, ibidem: ἐπειδ' αὐτὸς ἄ-
 κέσῃ λέγοντας. Εὐρίσκω, περισεφάνυ: εἰ δὲ
 ὅτι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία θιαύτης:
 σαύτῳ μὲν εὐρήσετε πάντες γνῶντες κοινοῖς
 δευταζομένῳ ὑπὲρ ὑμῶν ἄε. ὁδε λέγω,

Verba αἰδοῦ
 δικὰ ἐγνω-
 σικά.

Philip. 2. ὅσῳ τις αὐτὸν μάλλον καὶ φανερώτερον
 ἐξέλεγχῃ φίλιππον, καὶ τὴν πρὸς ὑμᾶς
 ἐρίων πρᾶξάνοντα: εἰς. Et περὶ σεφάνου,
 μηδὲ πώποτε δ' ἐξέλεγχθῆις ἀδικῶν. εἰς.
 Γαῖομαι, ibidem: παύσαι λοιδοροῦμεν.
 Apud Plutarchum tamen in libello περὶ πάσι
 ἀγωγῆς: ὁ δετταλὸς ἐρωτηθεὶς: τίνας εἰσὶν
 οἱ ἐπιώτατοι δετταλῶν; ἔφη, οἱ παυόμενοι
 πολεμεῖν. Μνημονεύω, Plato epist. 3. μνημο-
 νέω κελενώω σέ. Et Demosth. πρὸς Αφρο-
 δειτομαρτυριῶν: ὅσον ἐμνημόνευεν ἀκρι-
 βῶς μαρτυρήσαντα. Αἰχνοῖμαι, Plato epist.
 7. αἰχνετο φανερός γιγνώμενός τ' ἔστιν ἀλ-
 κῶς. Λαμβάνομαι, Demosthenes in Timocra-
 tem: ὁ σὺ νῦν εἰληψαι ποιεῖς. Δείκνυμι, πε-
 ρὶ σεφάνου: παρ' ἐμοὶ τὰ δίκην ἂν εἰ-
 κνυδῶ. Et ibidem: καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς, ὅτι
 πρὸ πάντων δὲ ἂν πλείονη φυλακῇ, παῖδας καὶ
 γυναῖκας, ἐφ' ὧν ποίησαντες: σωφροσύ-
 νης τίς περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἐδείξαν. Et
 περὶ πρᾶξεως: συλλογίσασθαι δὲ βύλο-
 μαί τὰ λατρηγορικὰ ἀπ' ἀρχῆς: ἵνα, ὅσα
 ὑμῖν ὑπεχόμενα ἀρχόμενα τὸ λόγος, δεί-
 ξω πεποικῶς. Επισείκνυμι, orat. in Aphro-
 ditum 1. ἐπισείξω ὑμῖν ἔχοντας. Φωρᾶω, in Ste-
 phanum falsi testimonij orat. 1. ὅτι δὲ φωρᾶται

τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότες. Γινώσκω, πρὶ
 ρὶ παραπρεσβ. ἔγνω τὴν τιμὴν ἔχῃ τοῦ
 εἶω τῶν πραγμάτων διεστωκώς. Εἶδω, ibidem:
 τὰυτὶ εἶναι τὸτ' ἄρ' ἐποίησε φίλιπαθ:
 εἴτινα τὸτ' εἶδε δέλω διδόντα. Plato 7.
 epist. οἶδ' ἐν δ' ἐργασμῶν. Et Lucianus in ma-
 rino quodā dialogo: ἔπ' οἶδ' ἄγε καλλίω παῖ
 δαῖδ' ὧν. Συμῆμι, idem in dialogo ἔρωτ' ὁ
 δ' ἰός: ὅδ' ἐσυνῆκα ἡδ' ὕς γυναικὶ δικάσε γε-
 γενημένος. Μανθανώ, in dialogo ἡρας καὶ λη-
 τῶς: ἔμαθεν ὁφθῆσα ὑπὸ τοῦ Ακταίωνος.
 Νομίζω, Xenophon libro sexto ἀναβάσεως:
 νόμιζε δ' ἐὰν ἐμὲ νῦν ἀποκτείνης δ' ἂν δὲ
 δειλόν τε καὶ πονηρόν, ἀγαθὸν ἀποκτενών.
 Καταμανθάνω, idem libro quinto ἀναβάσ. Εμ-
 γάρ τοι ἰχυρῶ χειρὶ καὶ αὐτὸς ποιεῖ ἀνα-
 μώνων τινὰς συσκευαζομένους: καθεζόμε-
 νος συχνὸν χρόνον, κατέμαθον ἀσάς μόγης,
 ἢ τὰ σκέλη μόγης ἐκτείνας. Sic Αἰδοόμαι
 ποιῶν τι: εὖ αἰδοόμαι σε ποιῶντά τι.
 Quid enim plura necesse est adferre? Satis hæc erunt
 admonendi causa ijs: quibus à Græco sermone ani-
 mus non abhorret. Apponam tamen hoc quoq; ad-
 ditamenti loco: quædam etiam nomina, quæ notitiæ
 sunt, cum participijs construi: ut est καταφανής,
 δῆλος, γνῶκλθ, φανερός. In oratione ποδὶ
 σεφά

εφάνη. ὃ σὺ πεποιηκὼς εἶ φανερός. Et ποῦ
 παραπρεσβείας: μετὰ ταῦτα δ' ἡλός δ' εἶναι
 εἰς τὴν περ ἐκφυγῆναι, καθ' ἑμῶν ὑπάρξεω
 ἐκείνῳ. Et in Midiam: γνῶσθαι τοί τινες ἡσάμ αἱ
 χθόμωσι. Et orat. 1. in Onetorem: ὡς καταφασ-
 σὴς εὐθύς αὖδ' ἐκρύμνῃ. ἀκινδύνως ἔχον-
 τα.) Id est, ἀκίνδυνα ὄντα. Sic enim Græci no-
 men est uerbum substantiuū circumscribunt. ἐννοῖ
 πῶς πρὸς τινὰ ἔχω, id est, ἐννοῖκός τινι εἰμί.
 Similia sunt illa Ciceronis: apud aliquem rectè esse:
 aliquem belle se habere: id est, τὰς τινος καλῶς ἔχ-
 ει. τινὶ καλῶς ἔχει τὸ σῶμα. προσκαθεδίσαι
 τῷ.) futurum. 2. medium, ἀ προσκαθέζομαι.
 προσεδρεύει.) ab ἑδρᾷ, sedes. Vtrunq; uerbum
 à sessione sumptum: est ad moram diuturnitatemq;
 obsidionis translatum. ποδίσαι.) περὶ με-
 πρᾶτω, supero. Nam ποδὶ apud poëtas, est in com-
 positione, ὅς οὐχ ὡς significat. πολιορκῶ μὲν.)
 πολιορκῶ, obsideo urbem: ἀ πόλις est ἔρκος.
 Δεῖ δ' ἢ πολλῶ.) Postremo loco ponitur τὸ
 συμπρασμάτιον: in quo nihil est, nisi simplex
 est breuissima propositionis huius loci repetitio: et
 additio ὅτι ποσότητος. Vult enim non tantum
 duos, sed duos magnos confici exercitus. In 1. Philip-
 pica quoq; binas comparari copias uult: sed alteras
 in urbe remanere: alteras facere excursiones in Ma-
 cedoniam

eedoniam. Verum de eo multo ibi copiosius, quam
hic, disputatur. Καὶ ποῦ μὲν.) Postquam sen-
tentiam suam dixit de ope bipartito ferenda: uenit
iā πρὸς τὸ δ' ὡς αὐτὸ κεφάλαιον: ad partem
eā status negotialis, quæ est facultatis. Probat enim,
posse milites ali. Nam esse pecuniam: si theatralis
ad militarem usum transferatur. Hic locus rectè su-
perioribus subiungitur. Posteaquam enim Atheni-
ensibus et uoluntatem huius belli gerendi attulit: et
rationem, quemadmodum geri deberet, explicauit:
proximum erat ostendere, posse sustentari eas, quæ
opus essent, copias. Et hoc est præceptum apud Her-
mogenem τακτικόν: τὸ παρακλητικώτερον
τοῦ ἐξ ἧς κεφαλῆς, τελευταῖον τίθεναι: ita
partes ponere, ut una ex alia nata apta q̃ uideatur.
Est autem propositio huius loci. Militi stipendium
suppetit. Vnde? si ei theatralis pecunia detur. Cur
danda sit, duæ præcipuè ponuntur causæ. Vna ἐκ
τῶν ἀντιώρων ἐπομείων, ex consequentibus con-
trarijs. Si hæc pecunia militibus dabitur: non opus
erit alia: si non dabitur: conferre opus erit. Altera
item ex consequenti. Fruimini theatriali pecunia?
Suscipite igitur etiam labores. Turpe, cum nihil la-
borare uelit, illam accipere. τὸ πόνον δὲ δεινὸν ἢ ὠ-
φέλεια ἰδίῳ ἐπόμενον, ὅτῃς ἀεγυίας. Senten-
tiæ huius loci sunt fortè decem: quas iis locis anno-
tabo.

Præceptum
collocationis.

tabo. Καὶ πρὸς μὲν.) Prima sententia est μετὰ
 βατικῇ. Concludit superiorem de bipartita ope di
 sputationem: et ad caput facultatis transit. γιν
 γνώσκω.) Verbum consultationis, uerbum senato
 rium: ut et superius φημί. Dixit etiam ἡ γῶμαε.
 Sed γιγνώσκω et φανῶα sunt uerba ἀποφαν
 τικὰ καὶ ἀξιωματικὰ: disertè quidpiam et cum
 dignitate affirmant. ἡ γῶμαε autem est ὑπόδοιας
 καὶ ἀπορητικὸν: habet dubitationem hæsita
 tionemq;. χρημάτων πρόρου.) significat facul
 tatem pecuniariā: quam Aristoteles lib. primo rhe
 toricorum τὰς πόρους nominat: eamq; primo loco
 inter ea, de quibus homines deliberant, ponit. Om
 nino enim quinq; de rebus omnem consultationē in
 stitui tradit: de pecunijs, de bello et pace, de agricu
 stodia, de rebus exportādis, et importādis: de legūq;
 latione. De bello gerēdo Demosthenes multa dixit: q̄
 id utile sit et necessariū: et quomodo administrandū.
 Differit igitur iam de facultate rei pecuniariæ: qua
 nisi esset, oratio omnis superior uana fuisset. Tolli
 tur enim deliberatio, si res aut prorsus non potest,
 aut difficulter fieri. Εἰ μὲν αὖ δ' εἰς Ἀθηναίους.)
 Altera sententia, quæ continet τὸ κεφάλαιον τοῦ
 δ' υἱατοῦ: habetis pecuniam pro militibus. Vnde
 uerò illam habeant, non dicit: primū ne nominan
 da ea pecunia, offendat aures populi, quem inuitissi

mun sciebat illam dimittere: deinde nemo tam impe-
 ritus erat: quin, qua de pecunia orator loqueretur,
 intelligeret. Oportet oratorem, ut docet Aristot-
 eles, scire, quas habeat respub. pecunias: ut, si quid
 desit, addatur. Item reipub. sumptus, ut si quis su-
 peruacaneus, dematur. Εσις) Επαναληψις ὡς
 ἄθως βεβαιώσει: de qua Hermog. in methodo δ' ε-
 νότιστος. Est resumptio uerbi, facta ideo, ut orator
 suam prudentiam, & amorem in patriam asseueret
 atq; commendet. Vos habetis pecuniam militarem:
 ego scio, negare non potestis: hanc, communi utilita-
 ti ut seruiat, debetis concedere. ὅσα.) πρόσλη-
 ψις τοῦ πηλίκου καὶ σύγκρισιν: magnitudi-
 nem pecunie comparatiuncula indicat. στρατιω-
 τικῇ.) occupationis causa positum, ne dicant. Ha-
 bemus quidem pecunias, sed ipsis ea nobis necessariæ
 sunt: nec exercitui dare possumus. Imò, inquit ora-
 tor, pecunias habetis ad militem alendum. Tria igitur
 in hoc loco sunt: δ' γενικὸν πρᾶγμα, est uobis
 pecunia: ἢ ποσότης, plurima: τὸ εἰδικὸν πρᾶ-
 γμα τικῶς, eaq; militaris. ταῦτα δ'.) tertia,
 ἢ ὡς τὶ μὴ σις, reprehensio uitiosæ consuetudinis.
 Hanc autem uos ad libidinem uestram accipitis.

ὡς βύλεαι) ἄνευ πραγμάτων, εἰς τὰς
 ἰδέας. ὡς ὡς πᾶσι, rem ingratam lenit.

λαμβάνετε.) δ' ἰανέμεται, διασώζετε,
 αὐτά.

ἀναλίσκεται. Εἰ μὲν δὲ.) Quarta, ἡ ἀξίω-
 σις, ἢ προφορὰ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος ὅτι ἐπα-
 νείστον. Restituite eam militibus. Addita est ratio ex
 contrarijs consequentibus: ita nulla opus erit alia pe-
 cunia. Si non restituetis, opus erit. Verum ipse una
 comprehensione utrunq; complexus est, ἔρ postula-
 tionem, ἔρ rationem: idῆ; ὑποθετικῶς ῥήματα,
 forma conditionali. Τοῖς στρατευομένοις.) ur-
 banum militem significat. Si enim dixisset, τοῖς στρα-
 τιώταις: τοὺς μισθοφόρους, ut historici: τὰ ξέ-
 νια ἢ τοὺς ξένους, ut Demosthenes vocat: signi-
 ficasset. ἀποδώσετε.) Ergo tenebant id, quod
 suum non erat. ἀποδίδομεν enim id, quod non
 ὀνομασθέν. ὄνομα.) ὄνομα, quod iuris est possessionis
 nostrae. Hinc Demosthenes volebat: ut Philippus in-
 sulam Halonesum Atheniensibus ἀποδοίκοιεν,
 non δίδοιεν. Eam enim non Philippi, sed Atheni-
 ensium esse: ideo debere eos eam ἀπαίτειν ἢ ἀπο-
 λαμβάνειν, non αἰτεῖν ἢ λαμβάνειν. Hoc e-
 nim donationis ἔρ munificentiae: illud antiqui iuris
 atq; possessionis. Ἄλλου.) ἐπ' αὐτοῖς τοῖς
 ῥήματι. Facile apparet idea huius loci. Omnia
 sunt brevia, simplicia, aperta, ἔρ uerborum quoti-
 dianorum. Est tamen etiam hic acumen ἔρ subtili-
 tas Attica: ut in ista uerborum distinctione, προσ-
 δίδω, ἔρ ὑποδίδω. Deinde in alijs duobus uerbis, γρά-
 φειν,

φειρ, εἰ ἢ γὰρ μαί. Et illa superior uerbi resumptio grauitatem habet. γινώσκεις.) γινώσκεις significat, prorsus non habere: προσδέεσθαι, habere partē, sed adhuc alia quapiam ad perfectionem indigere. Hoc γινώσκεις, προσδέεσθαι γινώσκεις, τὰ ἀριστοῦ in methodo δεινότητος & appellatur, id est, τὰ ἀριστεύουσιν: cum idem uerbum alia syllaba assumpta, aliud etiam significat. τί δὲ.) Quinta, ἢ προκἀταλκῆς, occupatio. Quia enim in disputationem inuidiosam, periculosamq; orator descenderat: propterea quod capite sancitum esset: si quis quicquam hic nouare studeret: tempore sese recipit, ne nimium progrediatur: & duorum uerborum distinctione euadit. Non, inquit, ea de re legem ferri uolo: sed tantum, quid mihi uideatur, dico. Proponitur autem ἢ ὑποφωρὰ ἐρωτήσας. Fers ergo legem? μὲν δὲ,) ἢ γινώσκεις καὶ ἀρνεῖσθαι: non fero legem. Sed ὁρκῶ conformatur: de quo γινώσκεις τὴν ἀφελείαν καὶ τὴν μεθόδον καὶ δεινότητον. ἐγὼ μὲν γάρ) ἢ λύσις καὶ δεινότης. Videtur hic esse ἀφελεία, simplicitas: cum tamen sit summa δεινότης, calliditas. Ea fit præcipue collocazione. Non enim dicit: ego dico hac pecunia militem alendum esse. Necesse enim est militem hoc tempore habere: decet, qui pecuniam accipiunt, ut ijdem labores subeant: alioqui opus erit conferre. Non sic. Hoc enim esset ἀγῶ

ὁρίζεσθαι, contendere. Sed primum dubitanter affirmat: deinde primum ponit unam rationem: deinde propositionem interponit: postremo duas rationes subiungit. Milite opus esse puto: et hanc pecuniā ei dandam esse: et qui frui pecunia uelint, etiam pericula subire debere, quod uos iam nō facitis: ideo conferre oportebit. Ita propositionem inter rationes abscondit: easq; sine ullis particulis causam significatibus proferens: καὶ προσύναψιν καὶ ὡς σύναψιν cum propositione confundit: nisi quod postrema, de pecuniæ collatione, seorsim καὶ χωρισμὸν, cum particula συλλογιστικῇ, δη, collocat. στρατιώτας.) prima ratio, τὸ ἀνάγκαιον. καὶ ταῦτ' εἶν.) ἡ πρότασις. καὶ μίαρ.) altera ratio, ex pari consequenti. Particula etiam καὶ hoc loco facit remissam orationem. σύνταξις.) id est, μίαρ χωρὰν, ἢ γγῶ, μίαρ συζυγίαν: utrunq; , et accipere, et laborare, eodem loco, et cōiugata esse debere. Extat oratio Demosthenis περὶ σωτηρίας: de ueteri disciplina reuocanda: de cōstituenda republica: de pecunia theatrāli in locum antiquum restituenda: de officijs à singulis ciuib; praestandis. Ibi orator dicit: Hortor, ut uos consideretis: et cum uestris animis reputetis: istam pecuniā, de qua deliberationem institulistis, paruam esse: consuetudinem uerò, quæ inde in rempub. introdu-
 citur,

citur magnam. Si igitur etiam officium uestrum fa-
 cere, non solum pecuniam accipere, decernetis : non
 modò non nocebitis, sed maximè etiam iurabitis &
 tempus. & uosmetipsos. &c. ὑμεῖς δὲ.) Sexta
 sententia, ἐπ' ἀνάληψις καὶ τοῦναντίου, καὶ
 ἀποσοφῶν, τῆς ὑπὸ τιμῆσεως: quæ hîc etiam,
 ut antea, modesta est. ὅτω πως.) μόριον δει-
 κτικὸν τῆς ἀργίας: particula, qua pigritia quasi
 manibus monstratur. Aut significat prorsus, omni-
 no, planè. Homerus dicit αὐτως. φαῖης κεν ἄ-
 ποτόν τινά ἐμμεναι, ἀφρονά δ' αὐτως. Ulys-
 ses, cum ad dicendū surgit: principiò, oculis demis-
 sis, tacitus, atq; immotus stat: ita ut diceret eum ira-
 cundum hominem, & desipientem prorsus. Postea
 instar hybernæ niuis uerba fundit. αὖτις πραγ-
 μάτωρ.) ὧρ δει, ποιῶντες. εἰς τὰς ἐορτάς.)
 Apertius dicit, quæ sit illa pecunia, quæ militibus de-
 beatur. Chares dux Atheniensium uoluptatibus de-
 ditus, piger, in exercitu psaltrias & mimas circum-
 ducens: pecuniarum, quibus bellum gerendum erat,
 partim in illum luxum insumebat: partim Athenis
 psephismatum scriptoribus & oratoribus dabat.
 Neq; id populus unquam agrè tulit: quippe qui to-
 tus similem degeret uitam: plusq; in comessatio-
 nes & epulas publicas, quàm pro communi salute,
 expenderet. Vide Athenæum in Dipnosophist. li-

ὅτω πως.

Chares]

bro duodecimo. *Εστὶ δὲ.*) Septima, scilicet ἐκ
 πληξίς ἐκ τοῦ φόβου ἀνάγκης. Non re ue
 ra uult tributum pendere: sed maiore metu proposito,
 postulat suum de theatri pecunia obtinere. Et
 hæc est tertia causa: quam obrem eam concedere de
 beant militibus. *Οἶμαι.*) Temperat tamen
 illam necessitatem conferendi, ἐπιγινώσκεις τὸ ἀπο
 ρητικὸν ῥήματι, *οἶμαι.* *Δεῖ δὲ.*) Octava,
 συμπερασμᾶτιον δὲ γνώμης τὸ ἀναγκάζει
 οὐ σημαίνουσας. Agite, ut libet: certè tamen opus
 est pecunia. *ἀνευ τούτων.*) Τὰ ῥήματα δὲ
 πάντων τῶν πρακτέων ἂν τῶν συνεργούντων
 δὲ λίγα μὲν ἐν δὲ πράττειν ἀξιόλογον δὲ
 τὸν. *λέγουσι.*) Nona, πρόληψις ἠθικὴ. Si
 qua facilius pecuniæ faciendæ ratio ab alijs monstra
 ri potest: non ueto, quin ea utamini. *Καὶ ἔως.*)
 Postrema sententia, προφορὴ ὡς φωνηματικὴ.
 Quicquid agere uultis, ita agite: ut modò reipub.
 consulatur: dum est tempus opportunum. Ita iste lo
 cus breuiter absolutus est. Non enim uideri uult ora
 tor Eubulo aduersari: sed necessitate rerum urgeri.
Ἀξίον δὲ γινώσκουσιν.) Transit iam ab Athe
 niensium facultate pecuniaria, ad Philippi poten
 tiam diminuendam, κατ' ἀντίθετον. Non enim
 tantum, quid nos possimus, in suadendo bello uiden
 dum: sed hostiles etiam uires, quantæ sint, conside
 randæ.

pandæ. Quæ causa est, cur hic locus rectè superiori
 attexatur. Diceret igitur aduersarius: ne laceſſamus
 Philippum. Est enim $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\Theta$. Refert ora
 tor $\kappa\alpha\tau'\ \gamma\acute{\iota}\varsigma\alpha\sigma\iota\upsilon$: non est $\delta\upsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\chi\eta\tau\Theta$. Vis
 dendæ igitur ſententiæ huius loci: & quomodo Phi
 lippipotentiâ deſtruatur. Tantùm enim ſerè hoc lo
 co orator eſt $\delta\iota\delta\alpha\kappa\tau\iota\kappa\acute{o}\varsigma$. Quanquam motus eti
 am hîc eſt: quum Philippus in contemptiõem addu
 citur. In Olynth. 2. iſta copioſius. Αξιοῦ.) Εὐ
 νοία μετὰβαίνουσα πρὸς τὸ πλὴν τοῦ φιλίππου
 ἰχὺν καθελεῖν. Eſt πρότασις γενικὴ: uideamus
 res Philippi. Nondum enim ibi dicit, eas malo
 loco eſſe: ſed iam dicturus eſt. ὅτε γάρ.) ἢ εἰδο
 ποίντος πρότασις ἀρνητικὴ, ἢ πρόληψις.
 Et ſi uidetur potentiſſimus eſſe: tamen non ita potens
 eſt Philippus. ἀκριβῶς.) accuratè, ὡς τὸ ἀ
 πρὸς βαίνων. ὅδ' ὡς αὖ καλέμεθα.) Negatio
 aliquando par eſt affirmatiõni: nōnunquam minus
 aut magis ſignificans. Par, cū nolumus idem uer
 bum iterare: ut, omnibus alijs hæc res nota, nec mihi
 obſcura. Minus ſignificans, cū aliquid affirmare
 uerentes, tūc loqui uolumus: ut, amice, non uideris
 mihi uir malus, nec ſtultus. Adimo ei ſtultitiā &
 malitiā: ſed bonitatem & prudentiā, quoniam
 eum hominem non noui, non tribuo. Magis ſignifi
 cans, cū rem ſignificatione morali augemus: ut, mi

Απόφασις.

nimè lætatus est hostis aspectu: id est, ualde est territus.
 Non optimè sese Philippi res habent: id est, admodum malè sese habent. Consolatur orator ciues suos. Vide Hermogenem in methodo διάνοιτος.
 Hoc loco est traiectionis particula αὐ. Coniungenda enim cum uerbo ἔχοι. Οὐτ' αὖρ δὲ ἤνεγκε.)
 Primum αἰτιον κωλυτικὸν potentiae Philippi, ἐκ τοῦ παρὰ προσδοκίαν ἐκβαίνεσθαι: scilicet, spes Philippi decepta, inopinata obsidionis huius mora. Totus hic locus est σοχαστικὸς, nititur coniecturis: et rationes ex loco coniunctorum depromptas habet. Itaque prima ista est fortuna: et κατ' ἐπισυνάψιν, particula ὅτε, cum ipsa propositione coniungitur. Tractatur ἀντιθέτω: sperauit, se imparatos posse Olynthios subito bello perfundere: fefellit eum opinio sua. Εἰσάμαμαι ἢ ἐπιφέρω πόλεμον, suscipio aut infero bellum. ὡς ἔβη.) Philippi consilium fictè ab oratore expositum. πολέμειν.) Id est, μεκύνεσθαι τὸ πολεμεῖν, τὸν πόλεμον μέλλειν, bellum hoc ductum iri, diuturnum fore. ὡς ὤντων,) δὲ ὤν θέσεως, δὲ ὤν φερέας, δὲ ἐφόδου, ut Diodorus loqueretur: id est, subito impetu et irruptione. Ita contraria uerba sunt hoc loco πολέμειν et ὤν εἶναι: et ad temporis interuallum referuntur. ἔλπιζε.) ὁνειροπολῶν τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν ἀνδρα-

αὐτοῖς ἀποδοῖσμον τῷ οὐκ ἐπιθυμῶν ἐν τῇ γνώμῃ·
 καὶ τοῖς πεπραγμένοις ἐπικρῖναι. *Philip. 1.* αὐαρήσεως.) ἡ ἀνὰ ἄρεσις celeritatem, ἢ universam rerum eversionem significat. *Aptè* τῷ ἐπιγνώσει subiungitur. Vtrunq; enim festinationis, impetus, et violentiæ est. *Διέψευδς.*) ἡ πόδι πέττα, cōtrarius exitus. Repugnātia sunt, magna sperare, ἢ spe falli. Significatur Olynthiorum potentia, ἢ constantes inimiciæ cum Philippo: qui ei fortiter ἢ constanter resistant: ita ut opus sit Philippum προσκαθεζεσθαι προσεδρεύειν. *ἔσθ.*) *Δ' ἐπόλυσον.* Sunt enim tria hic ordine posita. 1. ἡ εὐελπία. 2. ἡ πόδι πέττα. 3. *Δ' ἄλο* λουθῶν, tristitia consecuta. *πρῶτον.*) Omnia ista sunt simplicia, dilucida, pura, atq; distincta. Particulæ enim ordinis, ἢ eiusmodi distributiones, ad methodum τῆς ἐνκρινέας pertinent. *γεγο-* *νός.*) Participium causæ efficientis. *πρῶτος.*) *εἰς* μεγάλῳ αὐτὸν λύπῳ ἐμβάλλει: *πε-* *ρίλυπον* αὐτὸν καθίσκισιν. *Εἰτατά.*) Altera causa φθαρτικὴ, perfidia Thessalorum: hi non iuvabunt amplius Philippum. Hoc tripliciter probat. 1. ἀπὸ τῆς φύσεως. 2. σημεῖω γενικῷ. 3. σημεῖοις ἐιδικοῖς. Omnia sunt σοχαστικά καὶ πιθανά. *ταῦτα γάρ.*) Hominū voluntates sunt variæ: ἢ ut variæ sunt: ita non semper levitate de-

lectantur: sed sæpe in constantia rerum susceptarum permanent: sicut Thessalos etiam perpetuò sui studiosos Philippus habuit: nec ab eo, ut Demosthenes fore hîc opinatur, defecerunt. Hoc igitur loco, cùm Thessalos à Philippo defecturos demonstrare uult: rationem eius affert non τὴν βέλκην, sed τὴν φύσιν. Minimè uerò sæpe cōmutabile αἰτίον ποικιλικόν natura, sicut uoluntas. Neq; solùm in hominibus, sed in ipsis etiam rebus, in ipso solo, & omnibus ijs, quæ Thessalorum sunt, perfidiam innatam & infixam pulchro χηματισμῷ ostendit. Dicit enim, τὰ τῶν Θετταλῶν: non simpliciter, οἱ Θετταλοί. Ita rebus tribuens, quod hominum est, uehementer, etsi breuiter, τὴν φύσιν proponit.

ἀπιστία.) perfidiosa, actiue. Aliquando passiue, ut πρᾶγμα ἀπιστον, res incredibilis. ὁ ἄπικτος.) Nimirum, sine dubio. Particula, cuius usus est: cùm res ita in promptu est, ut disputatione nō egeat: cùm quasi testata dicimus. Καὶ ἅσι.) Signum generale, confirmans illam naturalem perfidiam: omnes mortales perpetuæ eorum perfidiæ testes sunt. Εἰς τὸ ἀόριστον αἰτία, effectus infinitè positus.

ὡς.) Quia Iason Thessalus Medeam deseruit: & Thessali bello Peloponnesiaco ab Atheniensibus ad Lacedæmonios defecerunt, ut est in Thucydide. Hæc fuerunt probationis causa assumpta: fuit

πρόσλαβε

πρόσληψις τῆς φύσεως, τοῖ αἰτιατοῖ, τοῖ
 χρόνῳ, ὅχ ὅτω πῶς βολῆς, ὡς πῶς εὖς ὅνεκα.
 Si enim natura sunt fallaces: & semper aduersus o=
 mnes dolosè egerunt: uerisimile est, tales quoq; in
 Philippum fore. κομισθῆ.) ἡ πρότασις εἰδῆ=
 κη: alienis animis à Philippo sunt Thessali. Hoc tri=
 bus probabit signis aut effectis. 1. Pagasas uolunt re=
 petere. 2. Magnesium muniri prohibuerunt. 3. pri=
 uaturi sunt eum fructu ex portubus & emporijs.
 κομισθῆ admodum aut omnino significat: ut κομῆ=
 θῆ νῆ &, admodum iuuenis, apud Herodianum li=
 bro primo ab initio. ὥσπερ ὡ.) Naturam ex=
 pellas furca, tamen usq; recurret. Vide de Thessalis
 etiam in Olynth. 2. Παγασαῖς.) Ex posteris
 Herculis fuit Aleuas: qui & ipse, & eius posteri, re=
 gnum in Thessalis obtinuerunt. Quos cūm Philip=
 pus eiecisset: Thessali Pagasas & illa uectigalia ei
 concesserunt. Vlpianus. Μαγνησίαν.) Magne=
 siam, & regionem & ciuitatem Thessaliæ: cūm à
 Thessalis defecisset: eis Philippus restituit: et cūm in
 ea castellum ædificare instituisset: uerbo quidem, ne
 rursum deficeret: re autem uera contra Thessalos:
 animaduertentes hoc illi, uetuerunt. Idem. ἡκχ=
 ορ.) Ἀναφορὰ δὲ ἅσφαλταρ. ut ne temerè affir=
 mare, aut mendaciū dicere uideatur: ab alijs hoc ita
 dici ait: et ad rumores aliorum hominum, quos non

nominat, refert. καρπῶδες.) καρπῶμααι τὸς
 λιμῶνας, fructū ex portubus percipio. τὰ γὰρ.)
 Ratio, ὃ τὸ θετῶν λογισμός. Οὐ φίλιπ-
 πον.) αὐθροπον δ' ἢ αὐθῖς προσήκοντα, ἐπέ-
 βουλον, ἢ πλεονέκτω. Αὐ δὲ.) Ἡ ἐκβασις.
 Repetitio propositionis, et cōclusiuncula rei finitæ:
 angustè suppetet ei stipendiū. Est ὥρις μόνου δ' υ-
 χεῖσθμα, incōmodū singulare. Τὰ τῆς.) Id est, ἡ
 φρονη ἡ τοῖς ξένοις χορηγητέα. Αλλὰ μὲν.) δ'
 φίτον αἰτίον ἐμποδισικόν τῆς τῶ φιλίππου
 δουλείας, σοχασικόν ἢ αὐτό. Barbari ut credi-
 bile est, inuiti ei seruiunt. Coniecturas duas affert. 1.
 δ' αἰ φιλελεύθερον, ἢ μῖσος δι' δουλείας: ὃ
 φυσικῶς τέτοις ὑπάρχει τοῖς ἔθνεσι. 2. τὸ
 φιλίππου ὑβριν καὶ ὑπερηφανίαν: quam pro-
 bat σοχασικῶς ex antecedentibus et consequenti-
 bus. Utitur secundo fortunæ flatu Philippus: ergo
 magni sine dubio in eo spiritus: et multa in suos in-
 solentia atq; stultitia. Vnde conficitur uerisimiliter,
 eum esse regnum habiturū non diuturnum. Sed pro-
 batio illa Philippicæ arrogantiae δετικῶς, senten-
 tia generalī, proponitur. Ita sunt tria, in quibus est
 ordo naturalis: fortuna prospera, superbia, defectio
 populorum, siue regni amissio. ἀπολῶς.) κα-
 θόλου. παύονα, καὶ.) De quibus in Diodoro.
 ἡ γὰρ αἰτία.) Id est, uerisimile est. Verbis ipsis
 indicatur,

indicatur, genus horum argumentorum esse conie-
cturale. ἀνέθες το.) insueti, insolentes, insoliti
seruitutis: apud Ciceronem & Salustium. κατὰ
ἀκέρει.) πρὸς τὸ ἑαυτὶ ἀξίαν τινὶ ὑπάλειψεν.
Vnde aliquoties arma contra Philippum ceperunt,
ut apud historicos est. ἀνέρωπ.) ὁ φίλιπ-
πος. Odiosè species loco individui ponitur, omis-
so etiam articulo ὁ. ὑβρις καὶ.) ebrius flagitio-
sus, bonorum fortiumq; uirorum contemptor, tur-
pissimorum latronum & adulatorum comitatu se-
ptus. Vide Olynth. 2. ὡς φασί.) μαρτυρία ἀό-
ριστος, & iterum ἀναφορὰ εἰς τὰς ἄλλας, de
qua paulò antea. ὦ μα.) βεβαίωσις διὰ πίσιν,
fidei faciendæ causa cōfirmatio. Vtebantur enim, au-
tore Hermogene, ueteres duplici quadā uia ac ratio-
ne in narrando: relatione atq; cōfirmatione. Vtrāq;
uides hoc loco. εὐπρόσπ.) εὐτυχεῖν, sicut
Philippus utitur fortuna secunda. Olynth. 2.

πρὸς τὸ ἀξίαν.) Quemadmodum Philippus
fuit obses apud Thebanos: & nō modò non est Græ-
cus: neq; ulla ei cognatio cum Græcis intercedit: sed
ne quidem est ex ea parte barbariæ, quæ honestè no-
minari possit: uerùm perditus Macedo. Philip. 3.

ἀφορμή.) occasio, causa, incitamentum, irrita-
mentum. Vt in illo: effodiuntur opes, irritamenta
malorū: id est, ἐκ γῆς ἀφορσίων τὰ χεῖματα
ὁρῶνται

ὁρῶντες τ' ἀφορμὴν. κακῶς φρονεῖν) Quod
 propter ambitionem, dum omnem rerum gestarum
 gloriam sibi tribuit, fortissimos viros repel-
 lit: quod homines iustos & temperantes despicit:
 quod sceleratissimorum familiaritate delectatur.
 Olynth. 2. τοῖς ἀνοήτοις.) Stulto Philippo,
 qui fortunam secundā minimē fert moderatē: quem
 non pudet iactare, se in Atticam inuasurum, cum id
 tamen nondum possit: qui suos assiduis expeditioni-
 bus debilitans, propriæ tantummodò ambitioni ser-
 uit: qui magnitudine rerum gestarum ebrius, nihil
 non, uelut per somnium, sibi promittere audet. Res
 secundæ, ut inquit Salustius, sapientum animos fati-
 gant: nedum ille corruptis moribus moderatum se
 præberet. γίνετ.) Hanc dicit Hermogenes πε-
 ρὶ οὐλοῦ δίκωλον γνώμην esse, libro quarto,
 de inuentione. Διόπερ.) Non minor est uirtus,
 quàm quærere, parta tueri. Huic sententiæ illa in
 2. Olynth. contraria uidetur. πολὺ ῥᾶρον, ἔχον-
 τας φυλάττειν, ἢ κτ' ἄλλ' ὅσα, πάντα πεφυκε.
 Sed contraria non est. Natura enim facilius, quod
 iam in manu est, tenetur: quàm illud sumitur, quod
 in ea nondum est. Et uiris bonis, ac diligentibus, dif-
 ficilior est comparatio rerum, q̃ conseruatio. Vnde
 Salustius imperium facilè his artibus, quibus initio
 partū est, retineri dicit. Improbi autem, sceleratiq;
 honesti

Parta tueri.

homines: ut malis artibus, et contrà, quàm oportebat, rem inuenerunt: ita malis moribus, quemadmodum par est, plerunq; rursus amittunt. Sunt enim alijs odio: fortunaq; prospera stultitiã, insolentiam, profusionem, et similia uitia, in eis parit: quibus rebus aut alios magis offendunt: aut sua bona abliguriunt: aut in rebus suis nullam cautionem adhibent: atq; ita felicitate sua euertuntur. Ita fit, ut uideantur facilius bona sua fuisse consecuti, quàm conseruare potuisse: non ob naturam rei: sed propter eorum animi impotentiam, moresq; corruptos atq; uitiosos. Hac de causa Demosthenes in 2. Olynth. argumentatur, Philippi opes, quòd dolis partæ sint, non fore stabiles, neq; diuturnas. Huc etiam pertinent illa Theognidis. Εἰ δὲ θεὸς κακῶ ἀνδρὶ βίῃσιν καὶ πολλοῦτον ὀπάσσει: Αφρᾶντων κακίῳ δὲ δύνανται κατέχειν. Ὑβριμ, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὥπασεν ἀνδρὶ: δὲ μέλλει χῶρῳ μὴ δὲ μίαν θέμεναι. Sæpè uitiosi homines facile distescunt: quia deus id permittit: et quasi manu sua eis opes dat. Sed eas retinere non possunt. Cùm enim beneficium hoc deo acceptum non ferunt: sed sua industria partum existimant: stultè et insolenter agere incipiunt: quod malum eis diuinitus immittitur. Quo fit, ut mox in pœnis diuinis hæreant: quas ut præcaueant, nec possunt, nec uolunt, operam dare: ideoq;

Demosthenes
Philosophatus.

ideoque sæpenumero paruo momento, & leui causa,
ex summa beatitudine in extremas miserias incidunt.
Exemplo esse unus Dionysius minor potest: qui, cum
in regnum, ut pater eius dicebat, adamante uinctum
successisset: ob ignauiam & furores suos eiectus est:
Corinthique literas docēs reliquā aetate priuatus con-
sumpsit. Φυλάξαι.) Fraude deceptionibusque singu-
lorum Græcorum Philippus creuit, et id facile. Singuli
enim ei confidebant: non ita perfidum putabant:
utilitatum Græciæ studiosum existimabant. Patefa-
cta uerò eius improbitate, & priuatae utilitatis stu-
dio: difficilius regnum suum retinebit, quàm adeptus
est: nemine uidelicet amplius ei fidem habente. Olyn.
2. κτήσασθαι.) ποιεῖν, λαβεῖν, ποιεῖν πο-
τεῖν: comparare, acquirere, adipisci. Pulchra fuit
hæc sententia moralis. Fuit enim Demosthenes etiam
Philosophorum disciplina eruditus. Vnde Lucia-
nus de eo scribit: quod Philosophiæ amor uirtutisque
studium ciuile, non ad Phrynes: sed ad Aristotelis,
Theophrasti, Platonis fores, ipsum duxerit. Cuius
etiam ex epistolis, teste Cicerone, intelligi licet:
quàm frequens fuerit Platonis auditor. Δε τοῖς
νυν.) Συμπέρασμα προεπιτικόν, ἐκ τῶν
προγενομένων ἐπενεχθὲν: conclusio, habens ad-
hortationem, ex superioribus nata. Εἰς τὸ ἐπ' αὐτοῖς
ὁ δὲ πρὸς τὸ προκείμενον, καὶ ἀποσοφὴ
πρὸς

πρὸς τὸς ἀκροαμένους: reditus ad rem proposi-
tam, oratione ad auditores conuersa. Habet autem
παραβολὴν ἑλ' μεσότητα γνώσεως: est adhorta-
tio sententijs plena, atq; circumducta. Vna enim sen-
tentia, est res ipsa, propositio infinita: debetis reip.
defensionem suscipere. Altera, ἐπ' ἀνάληψις τοῦ
διωατοῦ κατ' αὐτίθεσιν συγκριτικὴ: Phi-
lippi enim res malo loco sunt: Vobis autem est iam
magna opportunitas. Tertia continet τὸν ῥόπον,
rationes reipub. benè gerendæ tres: legationem, ur-
banam expeditionem, cæterorum Græcorum excita-
tionem. Quarta, τὸ ἐκ βεσόμενον κατ' αὐτίθε-
σιν ἑλ' πλάσιν: πλὴν τοῦ φιλίππου βέλυσιν
πολεμίαν. Si Philippo hæc occasio, quæ nobis,
daretur: quàm cupidè nobis noceret? Proponit Phi-
lippi cogitationem hostilem: idq; quod euenturum
esset, fictione Atheniensium cunctationi opponit.

πλὴν ἀκακείαν.) Idem tempus prodest, idem
tempus nocet. Hæc non pugnant inter se: Fiunt enim
κατ' ἄλλο ἑλ' ἄλλο, diuersarum rerum considera-
tione. prodest Atheniensibus, sed nocet Philippo.
Quomodo enim aliter ἢ ἀκακεία esset κακός.
Ideo hanc obscuritatē, pronom. uocabula distin-
guens, orator ipse tollit. Κακὸν.) id est, ἡμῶν
χρησίμω εἶν' τὸ ἐκείνου ἀκακείαν. Sed elegan-
ter τῇ ἀκακείᾳ τὸ κακὸν opponit ut maneat in
quadam

quadam $\pi\eta\chi\eta\sigma\epsilon\iota$, assonantia. De occasione sua præ satis multa dixit: eam hîc repetit. $\sigma\omega\alpha\rho\alpha\omega\delta\iota\tau\alpha\ \pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$.) Atticismus: pro eo, quod est: $\sigma\omega\alpha\rho\alpha\omega\delta\iota\tau\iota\varsigma\ \pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\sigma\iota$. Res et occasio uos ad sese adiuuandũ hortamur: ergo sitis eis auxilio: et unà cum ipsis rempub. capeßite. $\pi\rho\epsilon\sigma\beta\epsilon\upsilon\omicron\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$.) Cum ad Olynthios confirmandos: tum ad cæteros Græcos contra Philippum excitandos: præsertim Thessalos: qui certiores reddendi, uos Olynthijs opem laturos. Cũ enim illi Pagasas repetere decreuerint: deq; Magnesia uerba facere: facile à Philippi amicitia societateq; abduci poterunt. Olynth. 2. $\sigma\rho\alpha\tau\epsilon\upsilon\omicron\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$.) $\delta\zeta\epsilon\rho\chi\omicron\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma\ \acute{\alpha}\xi\acute{\iota}\omega\varsigma\ \tau\eta\varsigma\ \pi\acute{o}\lambda\epsilon\omega\varsigma$, ibidem Debetis pro gloria maiorum uestrorum, et pro urbis maiestate, ipsi militare: non alieno et collectitio milite auxilium ferre.

$\pi\rho\phi\acute{\upsilon}\nu\omicron\nu\tau\alpha\varsigma$.) Verũ non uerba tantũ eis nuntiare debent legati uestri: sed rem etiam posse ostendere: uobis scilicet conferendo, exeundo, omnia administrando, seriò in hoc bellum incumbentibus.

$\epsilon\iota\ \phi\acute{\iota}\lambda\iota\pi\pi\omicron\varsigma$.) Odium Philippo, ut Atheniensium urbi infestissimo hosti, conflatur. Est aliqua $\pi\acute{\alpha}\theta\omicron\upsilon\varsigma$ significatio hoc loco. $\tau\omicron\iota\delta\epsilon\upsilon\ \kappa\alpha\epsilon\rho\omicron\nu$.) $\kappa\alpha\epsilon\rho\omicron\nu\ \epsilon\upsilon\kappa\alpha\iota\rho\omicron\nu$ uocat Herodianus. $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma\ \tau\epsilon\chi\acute{\omega}\rho\alpha$.) prope nostrum agrum, uel in nostro agro: sicut iam in Thracia. $\pi\acute{\omega}\varsigma$.) $\theta\alpha\upsilon\mu\alpha\sigma\mu\acute{o}\varsigma\ \alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$

$\xi\acute{\iota}\sigma\epsilon\omega\varsigma$

Ζήσεως ἐνεκα: si per occasionem posset, quanta
 cum uoluptate in nostram ditionem impressionem
 faceret? Non est magnus motus in hoc loco: est tamen
 aliquis: sed breuis et atticus. Maior is est in 3. et 4.
 Philip. ubi hostem reipub. Atheniensi infensissi-
 mum Philippum ostendit. Εἰτ' ὁκ.) Εὐθύμεια
 μα παθητικόν, uehemens et acere: quod habet com-
 parationem Philippi et Atheniensium: illius tem-
 poris alieni, et horum occasionis: illius uoluntatis
 odio ardentis, et horum negligentiae. Sunt contra-
 ria, μὴ δύνασθαι, et καὶ ὁρὸν ἔχειν: ποιεῖν, et
 πάχειν. ἀλλότρια autem, repugnantia: habere ho-
 stem acerrimum: et nolle de eo supplicium sumere:
 habere facultatem rei gerendae: sed ea non uti. Com-
 paratio uero τὸ ἴσον est, à pari: cuius pars prior
 habet ὑπόθεσιν, καὶ πλάσιν τὸ ἐκβητομὸν.
 Fingit, quid futurum esset, si Philippus posset. Alte-
 ra uero ὡς τήμῃσι βραχέειν, asperam obiurga-
 tionem timiditatis, aut dubitationis, siue desidia. Il-
 le, si posset, non parceret nobis: ergo nec nos, qui
 possumus, ei parcere conuenit. Est sententia δεινὴ:
 quae fit uehementior ὅτι κατ' ἐρώτησιν ἐλεγε-
 κτικῶν: quia interrogatione conformata est ista in-
 crepatio: quod est χῆμα τῆς βραχύτης. Est
 item δ κατὰ σφροφλὴν χῆμα: figura rotunda,
 et circumacta, qualis est uortex aquarum. Ideo est

hīc etiam ἡ δεινότης, καὶ ἡ γοργότης, calliditas
 atq; celeritas. Hermogenes ambitus huius lib. 4. de
 inuentione mentionem facit: ubi περιόδιον ὡς τι-
 μητικῶν, ὅ μόνον ὁλοῦν ὅς ὑπερβατοχοί-
 νοτεν ἢ esse dicit. Sunt tamē certē duo membra: quo-
 rum unum est, εἴτ' ὅκ ἀγχύνεσθε, εἰ μηδὲ τῶν
 ταπεινῶν, καὶ ὅν ἔχοντες, τολμήσετε:
 alterum, ἢ παθῆτ' αὖ, εἰ δύναται ἐκείνῳ;
 quorum illud χοινοτενὲς, oblongum: hoc uerò
 paulò maius inciso. Hæc sententia pertinet πρὸς τὸ
 τὸ ἀδ' ὅξθ' ἢ ἀγχεῖ κεφάλαιον. Turpe enim, ne-
 gligere occasionem rei bene gerendæ: turpe item, ho-
 stem inultum relinquere: ad eiusq; libidinem uexari
 si se pati: atque esse quodammodo, ut in prouerbio
 est, Mysorum prædam. Ideo dicit, ὅκ ἀγχύνεσθε:
 παθεῖτ' αὖ.) παγχεῖ hīc pati, affligi, malum
 aut damnum accipere, significat: quod etiam πα-
 γχει κακῶς in Philip. 1. ὅ κακοπαθεῖν, atque
 κακῶν περιεῖναι, in orat. πρὸς σεφάνου dici-
 tur. Sæpe rei bonæ tribuitur, ut εὖ παγχεῖ benefi-
 cium accipere. ὅ μὲν εὖ παθόντα δὲ μεμνηῖς
 ὅς ὅ πάντα χρόνον: ὅ δὲ ποιήσαντα εὐθὺς
 ἐπιλαθέσθαι: εἰ δὲ ὅ μὲν χρεῖς, ὅ δὲ μὴ μὴ
 κροφύχτ' ποιεῖν ἔργον ἀνθρώπου. Beneficij
 accepti meminisse semper decet: dati obliuisci conti-
 nuò. Illud enim uiri boni: hoc hominis non angustij
 animi.

παγχεῖ.

animi. Sic ποῦ πρᾶπρεσ: θαυμάσια ἡλίκα
 πάχειν ἐγάθα, maximis beneficijs affici. Habet
 item significationem rei turpis: unde Demosthenes
 ποῦ σεφάνδ matrem Aeschinis Empusam ait no-
 minatā fuisse, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάχειν.
 Sic pro Milone: facere enim probus adolescens peri-
 culosè, quàm perpeti turpiter, maluit. Et pro πο-
 εἶν accipitur, ut in illo Luciani de Timone. τί γὰρ
 ἄρ καὶ πάθοι τίς: ὁ πόταν οἱ θεοὶ βιάζονται;
 Quid facerè, cū me dii cogāt? Et ποιοῦντινα γίγνε-
 σθαι, διατίθεσθαι πὼς τὴν ψυχὴν: animo cōmo-
 veri, affectu aliquo cōcitari. ut in orat. ποῦ πρᾶ-
 πρεσθείας, cū Satyrus histrio filias ueteris hospitis
 et amici sui Apollophanis, quæ in captiuis Olyn-
 thijs erāt, à Philippo sibi donari peteret: ut uirgines
 nobiles honestè in matrimoniū collocaret: tanta eo-
 rum, qui aderant, eius facti approbatio et plausus con-
 secutus est: ὥς ἐ τὸ Φίλιππον παθεῖν τι, καὶ δὲ
 να: ut Philippus misericordia, aut affectu laudabi-
 li, cōmotus, eas daret. ΕΤΙ ΤΟΙΟΥΤΟΥ.) Postquam
 superiorem locum de Philippi incommotis acriter
 conclusit: quæ cōclusio pertinuit etiā ad cæteras par-
 tes superiores: et postquàm de Philippi uoluntate
 aduersus Athenienses hostili dixit: ordine et rectè
 subiungit istud, quod insequitur: scilicet eum, ubi O-
 lynthum ceperit, bellum in Atticam moturum. Est

autem hic locus partim κατασκευασικός, partim ἀνασκευασικός. Confirmatio μονομερής est, unius partis, sed ex contrario. Si Olynthus defensa erit: bellum in Macedoniam transferetur. Si philippus illam expugnarit, in Atticam ueniet. Refutatio uero τριμερής, obiectionum trium: quarum una est, quæ secundo loco est posita: non cupiet in Atticam inuadere. Alia, quæ primo loco: etiamsi cupierit, tamen non poterit. impediatur enim ab alijs Græcis. Tertia, quæ postremo: etiamsi cupierit, & nemine obstante uenerit: tamen sine magno maleficio et damno nostri agri hîc bellum sustinebimus. Sed uideamus locis suis partes singulas.

ΕΤΙ ΤΟΙΝΥΝ.) ἑπ' ἀνάληψις illius capitis, quod antea fuit tractatum: de periculo, quod Atticæ immineat, si Olynthus amittatur. Est resumptio τοῦ ἐκ βητομὲν κακῶ. Hæc enim sunt τοῦ χρησίμου, ἢ τοῦ ἀναγκαίου: bona, quæ habemus, conseruare: & mala, quæ nondum adsunt, uitare. Damnum autem & detrimenti: bona præsentia amittere: malisq; quæ adhuc absunt, implicari. Eorum tractatio fit τοῦ ἐκ βητομὲν: capite eo, quod est rerum futurarum: bonarum, si negotium suscipiatur: malarum, si negligatur. Nam δ' ἐκ βητομὲν proponitur καὶ ὑπόθεσις ἐφ' ἑκάτερά τ' ἀποβαίνοντων: fictione siue conditione in utranq; partem

tem. αἰρεσίς δ' αὖτε.) Hæc sententia habet διτ-
 τὸν δ' ἐκβησόμενον, κατ' ἑκαστίωσιν ἢ αὐτὸν
 μεταβολῶν: duos contrarios euentus, contrario-
 rum cōmutatione propositos: uos illic, ille hīc. Am-
 bo uerò uno loco sunt coniuncti, σωεῖς ἐν γυμνάσι-
 ον ἀορίσως, infinitè, propositi. Nondum enim di-
 cit, quomodo futurum sit: ut uel ipsi illic, uel ille hīc,
 bellum gesturi sint. Iam autem utrunq; explicatè, se-
 paratimq; dicet. Figura habet συγχώρησιν ἢ ὑπὸ
 τροπῶν, permissiōnem: utrunq; uobis propositum
 est: eligite, utrum uultis. Ita neminem, nisi semetip-
 sos, accusare poterunt: si non id, quod melius est, ele-
 gerint. καὶ,) Non significat τὸ ἀναγκάσιον hoc
 loco, sed τὸ μέλλον. Iam uobis optio est, utrum uos
 illic, an ille hīc belligeraturus sit. Ἐάν μιν.) Iam
 τὰ ὠρίσμενα ἐκβησόμενα, ἢ ἡ χωρισμός. Eorum est hæc pars prior. αὐτέχει.) ἔχεις,
 studiosè ad rem aliquam incumbere: ut ἔχεις τῶν
 πραγμάτων. Αὐτέχεις, tueri, defendere: ut αὐ-
 τέχεις τῶν πραγμάτων. Αὐτέχεις uerò, dura-
 re, persistere: ὅς absolutè ponitur. Vtrunq; posteri-
 us aliò refertur. Ο μὲν Φίλιππος ἔχει τῆς
 τῶν Ὀλυθίων πολιορκίας: οἱ δὲ Ὀλυθιοὶ αὐ-
 τέχονται τῆς αὐτῶν σωτηρίας: τὰ δ' αὐτῶν
 πράγματα αὐτέχει. πολεμήσετε.) τὸ
 ἐκβησόμενον. τὴν ἐκείνου.) Duæ utilitates:

hostilem agrum depopulari, domi pace frui: Quorum hæc est præsentis boni conseruatio: illa absentis boni cōsecutio. Vide Hermogenem de statu negotiali. κακῶς ποιήσετε.) κακῶς ποιῶ, affligo, uexo. κακῶς πράττω, infelix sum. Contraria eis sunt, εὖ ποιῶ: εὖ πράττω. πλὴν ὑπάρχου(αυ.) hoc εἶ ad præcedentia, εἶ ad sequentia referri potest. Differentia sunt, ἢ ἐκείνου χώρα, ἢ οἰκεία: κακῶς ποιῶν, καὶ ἀδελῶς καρπῶς δῶ. Αὐτὸ ἐκείνα.) pars altera εἶ contraria.

ἐκείνα.) τὰ λβ. τὸ οὐκ ὀλιγὸν πολίσματα, ἢ αὐτὴν ἢ τὴν οὐκ ὀλιγον. τίς.) ὁ δόξας. Vehemens interrogatio pro uniuersali negatione. Hic tantum τὸ ἐκβεβηκότων ponitur: mala uerò, quæ superioribus bonis opponenda erant, omittuntur: sed εἶ supra de ijs dixit: εἶ mox postea dicet.

Κωλύσει.) τίς αὐτὸν ἔτι τὸ δεινὸν μετὰ δ' αὐτῶς ἐμβάλλει, ἢ τὴν χώραν παραβῆναι ἐφ' ἑξῆς; ut historici loquuntur. Hactenus illa confirmatio, de eo, quod euenturum sit. Quam partem, etsi antea tractarat, tamen repetijt: quòd nemo tam bonorum comparandorum spe ad agendum exciteatur: quàm periculo amittendarum rerum commoueat. Vitio autem pigritiæ uel maximè laborabant Athenienses: eaq; de causa subinde Demosthenes eos cōiungat: desiderantq; ubiq; expellere conantur.

tur. Iam ipsa refutatio: quæ superiorem euentum
magis cōfirmat: illamq; ἐκπλαξίῃ, territationem,
facit uehementiorem. Est enim locus hic non modò
διδακτικὸς, sed etiam παθητικὸς: in quo me-
tum ciuibus suis formidinemq; adferre conatur. φε-
βερὸς uerò hostis & potens, et nocere uolens: quod
in Philippo utrunq; esse, & idcirco eum in Atticam
uenturum, probat. Repetam igitur docendi causa
ordinem sententiarum huius loci: qui ordo talis es-
set. ἢ πρότασις, succurrendum est Olynthijs. ἢ
ἀντιορ τοῦ ἐκβηθῆναι: alioqui Philippus nos in-
uadet. Hæc iam habuimus: sequuntur reliqua, quæ
sunt προληπτικὰ & ἀνασκευαστικὰ: occupa-
tiones & refutationes eorum, quæ ab aduersarijs re-
ferri possunt. Obijcerentur. n. hæc. Primum ἢ ὕψα-
σις, negatio: Philippus non cupiet nos aggredi. De-
inde ἢ ἀντιπρότασις, quā nominē relationē: etiā si
cupiuerit, propter cæteros Græcos nō poterit. Tum
altera ἀντιπρότασις, nata ex priorum duarum
rerum concessione: etiamsi & huc uenire uoluerit,
& uenire tutò potuerit: tamen in nostris finibus bel-
lum gerere sine magno incommodo poterimus. Vnde
de efficeretur, non esse necesse, opem Olynthijs fer-
re. Hic esset, ut dixi, partium huius loci ordo habens
quandam gradationem. Sed orator τὴν ὕψασιν
inter utranq; ἀντιπρότασιν interiecit, & à prio-

re ἀντιπρῶτος ἄσσει initium fecit: idq; propter uerbum unum, κωλύσει. Si enim dixisset, δ' εὖρο βασιλεὺς: subiunxisset τὴν γνῶσιν, ὅχι βουλήσεσθαι. Quia uerò dixit, κωλύσει: τῇ ἀντιπρῶτος ἄσσει locum dedit. Solet aliquando γνῶσις priore loco poni, aliquādo ἡ ἀντιπρῶτος ἄσσει, pro natura causae, et negotij utilitate. Sed hoc loco τὴν γνῶσιν utrinq; ἀντιπρῶτος ἄσσει firmavit. Potest tamen etiam primum illud de facultate pro γνῶσις ἄσσει haberi: alterū de uoluntate, pro ἀντιπρῶτος ἄσσει. Ita unam γνῶσιν duas sequentur ἀντιπρῶτος ἄσσεις.

τίς αὐτῶν.) Hoc ἐκ βεβήλου est ratio: cur Philippus in Atticam sit uenturus: scilicet ideo, quia poterit: et idcirco poterit, quia nemo obstabit. Nam in huius ἀντιπρῶτος ἄσσει refutatione confirmatur ἡ δύναμις, Philippum posse uenire. Αὐτῇ πρῶτος ἄσσει fuit, non poterit: ei κατ' γνῶσιν ὀρπνιτῶν, poterit, quia non impeditur. Quomodo non impeditur? Quoniam neq; Thebani, neq; Phocenses, neq; quisquā alius officiet. Est κατασκευὴ ἐπαγωγικὴ, ἐκ τῆς τῶν μερῶν ἀφαιρέσεως: cuius priores duae partes sunt ὁρισμὸς καὶ κατασκευασμὸς, singularium gentium, et probatae: tertia uerò ἀόριστος καὶ ἀκατασκευάστος.

Θαβῶν;) Una pars remotionis, καὶ τὸ ἀντίθετον, inuersione. Thebani adiuvabunt eum: tan

tū

tum abest, ut sint impedituri. Totus locus est ἀγώνισικὸς, asper, impeditus, salebrosus: nō habens διὰ τοῦτο, expositionem æquabilem. Id fit propter interrogatiunculas ἔρ' responsiunculas, quibus interrumpitur. Μὴ λίσαν.) προθεραπεία, præmunitio in re odiosa, aut fortè incredibili: qua lenit τὴν τραχύτητα τοῦ τολμήματος, asperitatem sententiæ audacter proferendæ. πικρὸν εἰπεῖν.) Latine per supinum posterius, acerbum dictu.

συμβεβαλῶσιν.) propter veteres similitudines ἔρ' offensiones ob agri uicinitatem: id est, ὅτι καὶ τὸ διὰ τὴν γειτνίασιν ἀψιμαχιῶν, καὶ διὰ φόρων πολεμικῶν, ἐκασοτε τῶν πόλεων πρὸς ἀλλήλας ἀναξαινομένων, ut Plutarchus ait. Erant item hanc ob causam inter Thebanos ἔρ' Athenienses inimicitia: quod illi bellum cum Phocensibus, Philippo adiuvante, gerebant: hi eosdem adiuvabant, saluosq; esse cupiebant. Φωκείς.) Alterius partis ἀφαιρέσεις, ex repugnātib. ipsi aliorum ope egent: quomodo igitur Philippo resisterent? In Phocide erant viginti duæ ciuitates, orat: πᾶσι προπρεσβείας. τὴν οἰκίαν.) Aegrè sese tutantur ipsi, tot prælijs fracti, ducibusq; tribus Philomelo, Onomarcho, Phayllo, amissis: quarto, qui superest, Phalæco, contra Philippum et Thebanos non multum proficiente. Vide Diodorum,

itemq; Pausaniam in Phocide. Οἱ οἱ τε ὄντες.)
 οἷός τε, id est, ὁ δ' ὡς αὐτός, ὁ δ' ὡς αὐτός. ὑμεῖς.)
 Athenienses etiam sacrilegio delphico sese pollue-
 runt, ope Phocensibus ferenda: ut Iustinus et Diodo-
 rus scribunt. Delphi autem erat una ex ciuitatibus
 Phocidis. ἢ ἄλλῃ.) Tertia remotio, num quis
 alius? infinita, nec probata. Non enim probatione
 opus erat: propterea quod duabus potentioribus gen-
 tibus reiectis: in cæteris infirmioribus non multum
 erat præsidij. Peloponnesiacæ porro gentes non ita
 propinquæ: sed et ipsæ bellis intestinis in plures par-
 tes distractæ. Quæ res facilem Philippo ad poten-
 tiam aditum præbuit. Possunt tamen hæc uerba, ἢ
 ἄλλῃ τῇς, cum Phocensibus cōiungi: qui suo mar-
 te se defendere nō possint: nisi aut ab Atheniensibus,
 aut ab alio quopiam, ut à Lacedæmonijs, adiuuen-
 tur. Αλλ', ὡς τὰν.) Post facultatis probationem
 sequitur de uoluntate Philippi. Fuerat γνῶσις ad-
 uersarij, ut antea dixi: Philippum non cupere in
 Atticā uenire. Orator uerò hic cōtrὰ ostendit, eum
 ualde cupere. Atq; τὴν Βῆλησιν probat à signo,
 uel dicto Philippi: iactat se uenturum, ergo etiam fa-
 ciet. ἄλλ', ὡς τὰν.) ἢ γνῶντία γνῶσις, δ' ἐγὼ
 τῆς ὥς εἰρωνικῆς: contrarij asseueratio per ironi-
 cam interrogationem: nempe, ὅτι Βῆλησεται.
 Ἐπὶς, æqualis, socius, ciuis, ἀπὸ τοῦ ἔθους: in causa
 uocandi,

πεσανδρί, ὃ ἔτα: pro quo ἀττικῶς ὡ ταν: προσ-
 φωνήσας εἰρωνικῆ, ut εἰ δ', ὃ οὐτ', in Timoa-
 ne Luciani. Sed ὡ γὰρ ἐ in bonam εἰ malam para-
 tem, ibidem. Cūm Demosthenes procul à finibus Ae-
 ticæ prælium conferendum cum Philippo suaderet:
 Phocio, ὡ ταν, ἔφη, μὴ πῶδ' μαχώμεθα, σκοπῶ
 μιν: ἀλλὰ, πῶς νικήσωμεν. ὅτ' ὡ γὰρ ἔσαι μα-
 κρὰν ὁ πόλεμος. τῶν ἀτοπωτάτων.)
 Refutatio ἀπὸ σημείων, habens σύγκρισιν τοῦ
 ἡττοῦ καὶ τοῦ μάλλον. Si, cūm non potest, hoc ia-
 ctat: quantò magis, cūm poterit, faciet? Est autem ex
 loco repugnantium: quod ipse etiam orator indicat:
 cūm dicit, τῶν ἀτοπωτάτων. ἀλλότριαι enim εἰ
 ἀτοπᾶ sunt: aliquid iactare, quando id nondum po-
 tes efficere: idem q; cūm facultas data sit, nolle susci-
 pere. Sic inuentio huius argumētī est τοῦ ἀλλοτρίου:
 tractatio uerò συγκριτική. ἀνοικαὶν ὀφλισκάν-
 ων.) id est, μὴ δυνάμεθα: consequens loco an-
 tecedentis. Pulchra περίοδος ἀντικειμένη, ut
 Aristoteles uocat, ex contrarijs rebus composita.
 contraria sunt, δύνανται, μὴ δύνανται: ut contra-
 ria, siue differentia, ἐκλαλεῖν, πράττειν. Ανοικ-
 αὶν ὀφλισκάνειν, stultè aliquid facere, stultitiæ
 damnari. Sic Philip. 1. ἀεχύνω, ἀνανδρείαν,
 πάντα τὰ ἀέχιστα ὀφληνέστα εἶν: turpitudi-
 nis, ignavia, omnis dedecoris condemnatum esse. con-
 trariam

Ανοικαὶν ὀφ-
 λισκάνω.

trarium est, καλῶς ποιῶν: quo utimur, cum honorificam alicuius mentionem facimus: cum eius instituta laudamus: cum ea deum fortunare precamur: ut mox, de diuitibus loquēs hominibus, faciet Demosthenes. Vtraq; autem formula κατ' ἐπεμβολῶν serè solet ὑποκριτικῶς interponi: hoc est, quando orator aliqua de re, uel laudandi, uel uituperandi causa, suum fert iudicium. In duabus istis refutatationibus: quæ asperitate διαλογικῇ constiterunt: habemus exemplum Hermogeneæ γοργότης, uelocitatis: quæ tamen ex alijs etiam ideis aliquid habet. Sententiæ non prorsus ἀφελείς simplices: sed, ut in uera idea, γνῶσις ἀθεῖ, motu incitata: εὐσφοδραῖ, uehementes: quia ἐλεγκτικαί, καὶ τῶν αὐτιλεγόντων ἐπιτιμητικαί: quibus aduersarij reprehenduntur et conuincuntur. Cætera serè γοργαῖ. Methodus enim uelocis ideæ, τὸ ταῖς ἀπαντήσεσι ταχείαις καὶ βραχείαις χηῖσαι, ταῖς περὶ αὐτιθέτεσι μὲν ὡς αὐτως: uti breuibus objectionibus atq; responsionibus. Figura ἐρωτηματικῇ, habens interrogationes et responsiones: item κατ' ἀποστροφῶν, ut ὦ ταῦ: et καὶ συστροφῶν, de qua antea. Tractatur etiam τῇ εἰρωνείᾳ: quæ est τῆς ἀληθείας καὶ βαρύντητος, itemq; τῆς ἀκμῆς: pertinet ad uerum, graue, neruosum dicendi genus. Verba et membra, ut in celeritate, breuia. In

compō

γοργότης.

compositione pauci uocalium hiatus. Rhythmi in ueloci forma ferè trochaici: sed ut nihil est unius generis in Demosthene: ita hic quoq; alios inuenias pedes. Clausula natura sua in eo genere trochæo constat, ut in ἄλλ' ὅτις: sed ferè hoc loco spondei sunt. ἐκλαλεῖ.) iacetat, effutit. uerbum odiosum. Philip- pus est ἀμετροπὴς καὶ ὑψαγόρης, immoderati et superbi sermonis, ut loquitur Homerus.

Ἀλλὰ μὲν.) Tertia ἀφάρεσις, refutatio: qua probatur, bellum in Atticam admittere, detrimentosum esse atq; turpe. Argumentum sumitur ex comparatione rei minoris. Non possumus sine magna iactura bellum extra nostrum agrum gerere. Quantò igitur maiora damna sentiemus: cū id in nostro territorio gerendum fuerit? Habet autem huius αὐτὶ πρὸς ἀσέως ἀνάσκειν ἡ partes quatuor: atq; tractatur δι' ἐξοδικῶς, non amplius διαλογικῶς. Ἀλλὰ μὲν.) Prima pars, ἀόριστος πρότασις duarum rerum differentium: multū interest, hīc an illic bellum geratur. Finita propositio fuisset: malum est, huc transferri bellum: aut, praestat foris, quàm domi, belligerare. Ἀλλὰ μὲν, hic est particula μεταβατικὴ, transitionis ad rem aliam, κατ' αὐξήσιν τοῦ λόγου. ὧν ἑκάστω) in Attica. ἐκεί.) in Macedonia aut Thracia. Οὐδὲ λόγου.) πεποιθήσις, fiducia in re aperta: et longioris

gioris probationis ἀποδείξεις. Οὐκ ἐν δὲ διαφύκῃ
 πῆρ' οὐ γὰρ τὰ ἐμολογούμενα κατασκευάζει
 ἔμ' : non immorandum in rebus manifestis proban-
 dis. Εἰ γάρ.) Altera pars, ἡ πρότασις τῆς
 συγκρίσεως, καὶ πάλαισι : quæ habet πόδας
 ἄλλω καὶ αὐξήσιν ἐκ τῶν πόδας ἄσεων. Hic enim
 est τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ αἶτιον : si uos oportet
 ret. Deinde ὁ χρόνος, tantum triginta dies. Deinde
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ τόπος : foris bellum gerere.
 Deinde ὁ ὅπος, siue τὸ δυνάμεν : com meatu ex
 uestro agro. Deinde ἡ ποσότης : eo tantum, qui sa-
 tis exercitui esset. Deinde iterum τὸ πρόσωπον,
 nullo inibi hoste uersante. Deinde ἡ ἐκβάσις τῶν
 κακῶν καὶ συγκρίσιν ἀόριστον : plus noceretur
 aratoribus uestris : quam uos omni superiore bello
 cōsumpsistis. Loquitur de bello Amphipolitano : in
 quod 1200. talenta Athenienses insumpserunt.

ὑμᾶς.) qui parceretis agro uestro. δὲ ἡ σεί-
 ερ.) At hostis ultrò ueniet. τριάκοντα.) hostis
 tamdiu in nostro agro erit, quandiu poterit, Εἴω.)
 In Thracia aut Macedonia : non in Attica. ὅτι
 ἀνὰ γὰρ.) At hostis non necessaria solum accipe-
 ret : sed prorsus nihil reliqui nobis faceret. ὅσα.)
 scilicet λαμβάνειν. τῶν ἐκ.) λαμβάνω τὰ
 ἐκ τῶν χώρας, potest significare, omnia accipere. Sed
 λαμβάνω τῶν ἐκ τῶν χώρας, partem accipio. Μὴ
 δὲ τοῦ

Αενὸς ὄντ' Θ.) participium exceptionis. Etiam si nullus adesset hostis. ποδβολὴ ἀπὸ τοῦ μέζονος.

λέγω.) Si uera est lectio: uerbum λέγω maioris rei addendæ, et uehementiæ causa interpositum est. Id est, inquam, addo. οἶμαε.) Verbo opinionationis utitur. Difficile enim homini, certam magnitudinem sumptuum bellicorum affirmare: præsertim cum, ut Crobylus apud Plutarchum ait, ἔσι-
τεῖτ' τεταγμένη ὁ πόλεμος. πρὸ τοῦ.) πρὸ τούτου, scilicet χρόνου. διεδ' ἀπαύηκε.) ἀ-
νηλώκατε, impendistis, insumpsisistis. Εἰ δὲ δ' ὅ.)
Tertia pars, ἢ ὅτι συγκρίσεως ἀπὸ δύοσιν.

ἡξεί.) πολέμιοι ἡξέσιν, ὑπαλλαγή. χρη-
νομίσαι.) νομισέον. Ζημιώθηκεσιν.) τὸς ὑ-
μῶν γεωργίαι. Ὡς ἐκβασίμηνον, scilicet agro-
rum depopulatio, aut amissio bonorum. πρόσδε-
σι.) Pars quarta, aliorum duorum euentuum ἐπι-
σύναψις, extra comparisonem. ὕβρις.) ὁ τοῦ
σώματος αἰκισμός, αἰσχρολογία, ἢ εἰς τὴν
δουλείαν ἀπαγωγή: uexatio corporis, uerbe-
ra, abreptio in seruitutem. Sc. Phil. 4. αἰχύν-
ον,) Turpe enim, cum prohibere possis, εὖ pati rem
redigi: ut et bona diripiantur: et liberi homines in
seruitutem abducantur: iidemque cogantur omnes in
dignitates contumeliasque perferre. Tria magna ma-
λα, ἢ ὅτι χόρας πόρευσιν, ἢ τοῦ σώματος ὕ-
βρις

βρις, ἢ αἰχρὺν ἐκ τῶν λακῶς διωκθῆντῶν
πραγμάτων: quæ maximè quoduis hominum ge-
nus moueant: si eorum contrarijs minus ijdem se pa-
tiantur moueri. ὁ δὲ μιᾶς.) Sophocles in Ele-
stra: Ζῆν αἰχρὸν αἰχρῶς τοῖς καλῶς πεφυ-
κόσι: benè institutis turpe, uiuere turpiter.

Τοῖς γε.) Particula γε διαφωτίζει τὸ
πρᾶγμα, διασέλλει καὶ εἰς τοιαύτην: rem decla-
rat, distinguit ab alijs, et certam speciem constituit.
Τοῖς γε σώφροσι: non autem τοῖς ἀνοήτοις, καὶ τοῖς
δούλοις, οἷς αἰὲν πλεονάζει μόνον φοβερά.

σώφροσι.) prudentibus hominibus quales nu-
merabantur Athenienses. Σώφρων prudens, ἀπὸ
τοῦ σώζειν τὴν φρενῆα: et pro temperante, unde
ἢ σωφροσύνη. Propositio huius comparationis co-
piosior fuit, quàm redditio: sed breuitatem reddi-
tionis orator τῇ κατὰ χωρισμὸν προδήκῃ τῇ
ἐκ βελονῶν compensauit. πάντα δὲ ταῦτα

Peroratio.

τα.) Absoluta tota confirmatione: sequitur ea pars,
quæ in quaq; oratione extrema esse consuevit, ipsa
peroratio: quæ eiusdem ferè magnitudinis cum exor-
dio est. Quia enim cætera omnia breuia fuerunt: id-
circo nec principium, nec ipsius causæ terminum,
longiora esse conueniebat. Vt autem tota causa sua-
sionem rei suscipiendæ continet: ita etiam epilogus
iste est προτεπικός. Eius partes sunt quatuor:

una,

una, propositionis repetitio: altera, cohortatio generum hominum: tertia, causa finalis: postrema, optatio. *πάντα δὲ ταῦτα.*) Olynthios constanter Philippo repugnatu-
 ros: bello hoc nostram libertatem & salutem agi: nunc esse occasionem Philippum uindicandi, & otium decusq; recuperandi: eum non esse inuictum. &c. Loco huius enumerationis utitur *ὅτι γενικῶς μογίω*, hæc omnia. Rarò enim suaseri ἢ ἀπαριθμήσε-
 ις necessaria: propterea quòd eius causæ non ita sint, ut in iudicijs sit, multiplices atq; impeditæ. *συνιδόντας.*) animaduertentes, perpendentes, cum animo suo uolentes, ut Salustius loquitur. Iubet eos diligenter ista considerare, atq; salutem communi providere. *προνοίας* enim, ut Sophocles ait, *ὅδ' ἐν ἀνθρώποις ἐφύ κέρδι' ὅλα βεῖν ἄμενον*, ὅδ' ἐν δὲ βροτῶν. Oportet in tantis rebus νοῆσαι ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω, ut Homerus loquitur. *βοηθεῖν.*) τοῖς Ὀλυθηίοις. Sed non nominat eos, ut nec à principio: ne magis eorum incolumitati, quàm salutem publicam, consulere uideatur. *ἀπωθεῖν.*) detrudere, uel quouis modo. Translatum à corporibus, & fortè à luctantibus. *Ἐξελάαμεν γὰρ γινώσκοντες κύνες κήρεσι φορέμενοι.* Homerus. *ἐκείσε.*) in Thraciam & Macedoniam. Repetit unum præcipuum *ὡς φάλαγον*, scilicet utilitatis: ut patria sit in quiete
 r atq;

atq; pace. Epilogus enim semper ἐκ τῶν ἰσχυρῶν
 συνεκτικῶν sumendus: id est, ex rationibus firmis,
 et causæ continentibus. Hæc fuit ἡ διὰ προτάσεως
 ἐπαναλήψις καὶ πρόοπιν. τὸς μὲν ἐν-
 πόρους.) Ο μερισμὸς τῶν προσώπων: ὅτι τὰ
 ἑκάστοις τοῖν τε δὴ λῶσις. Ponit distributio-
 nem trium generū ciuium: singulisq; officium suum
 attribuit. Simul etiam τὰ τελικὰ αἵτια κατ' αἰ-
 πόλοσιν ἑκάστω, redditionem causæ finalis singu-
 lorum, adiungit. Pertinent hæc ad locum rerum dif-
 ferentium et propriarum: est διασολὴ τῶν δια-
 φόρων πραγμάτων, ἥ τὴν τὸ ἑκάστου ἰδιότητι
 γενομένη. ἐν πόροις.) πολυσίους, τὸς τὰς
 δόξας ἔχοντας. Philip. 4. ὑπὲρ τῶν πολλῶν.)
 δύο κακῶν προκειμένων, αἰρετέον τὸ ἥττορ.
 In duobus malis cum fugiendū maius sit, Leuius est
 eligendum. Cicero epist. ad Octauium. ὧν.) pro
 α. Vt enim apud Latinos aliquando antecedens po-
 nitur in eodem cum relatiuo casu: ut, urbem quam
 statuo, uestra est: ita sæpenumero apud græcos rela-
 tiuum imitatur casum antecedentis: ut, ὑπὲρ πολ-
 λῶν, ὧν ἔχω, μικρὰ ἀναλίσκω: ἄνωμα, οἷς
 ἔχω, βιβλίοις. Neq; enim cum genitiuo, neq; cum
 datiuo, uerbum ἔχω per se constringitur, sed cum ac-
 cusatiuo. Quòd uerò cum alijs nōnunquam casibus,
 uel ipsum, uel alia uerba, inueniuntur: καὶ συμβε-
 βηκός

ἀντίπρωσις

Βικὸς fit, ob consociationem scilicet aliorum ca-
 suum. καλῶς ποιοῦντες.) De hoc antea di-
 ctum est. Bonum ἄνθρωπος oratoris: non inuidet locu-
 pletibus, nec eos insectatur: sed laudat, et benè eve-
 nire illis diuitias honestè comparatas precatur. Ideo
 hoc occupationis causa interiectum. Eadem formu-
 la est in Philip. 4. ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα πολ-
 λὰ πεποίηκε τὰ λοιπὰ: fortuna, cui equidem
 gratia habenda, facultates reipub. auxit. Et ibidem
 etiam separatim posita: οἱ γὰρ εὐποροὶ πάντες
 ἔρχονται μετέξοντες τούτου, καλῶς ποιοῦ-
 σι: diuites omnes eius rei participes fiunt, et rectè.
 Cicero solet dicere: quem honoris causa nomino: sed
 de absente. Μικρὰ ἀναλίσκοντες.) In singu-
 lis sunt tria: τὸ πρόσωπον, τὸ πρᾶκτέον, τὸ τέ-
 λος. Hoc loco οἱ πλάσιοι, τὸ εἰσφέρειν, ἢ ἀσθενεῖς
 τὰ λοιπὰ ἀπόλαυσις. Τὰ λοιπὰ.) Τὰ κεφάλαια,
 τὰ ἀρχαῖα, πολλὰ ὄντα. Τὸς δ' ἐν.) Hic
 etiā tria: οἱ νέοι, ἡ στρατεία, ἡ οὖν χώρας φυλα-
 κή. Οἱ γὰρ ἡλικία, sunt iuvenes robusti, alacres, ad
 militiā apti. Ηλικία enim dicitur εἰς αἰετῶς ὡς ὡ-
 νέων, ut Vlpianus ait. Nam in iuventute possumus
 omnia facere. Ἔργα νέων, βουλὰὶ δὲ μέσων, εὐ-
 χαὶ δὲ γερόντων: id est, uis iuuenum, ratioq; ui-
 rium, pietasq; senectæ. Et apud Homerum iliad. 13.
 εἶπεν ἄνθρωπος, ὅτε κρείττος εἴη μέγιστον. ἢ βίω νο-

cai τὴν ἡλικίαν. ὅν τῃ τῷ.) ὅκ ὅν τῃ οἰκείῃ
 Sic olim Germani faciebant: qui publicè maximam
 putabant esse laudem: quàm latissimè à suis finibus
 uacare agros: ut scribit Cæsar lib. 4. de bello Gal-
 lico. φοβεροί.) φόβον ἐμποιοῦντες τοῖς πο-
 λεμίοις, terrorem hostibus inferentes. φύλα-
 κες.) ὑπερασπισαί. ἀκεραία.) ἀπορρήτῃ,
 καὶ οἶον εἰ μὴ λειρομυθίας, ut opinor: uel ἀνέν-
 τῆς κερδὸς ὅσῃς, quæ p. ste aut morte careat: uel
 μὴ κερδαίνομυθίας: quod uerbum poetis excinde-
 re significat. ἀκεραία, id est, ἕως ὅστις ἀπέραι-
 ῃ παρῖς. Τὸς δὲ λέγοντας.) Et hīc tria: οἱ
 ῥήτορες, τὰ πολιτεύματα, αἱ εὐθύναι ῥα-
 ῖαι. τὸς λέγοντας uocat κατ' ὄχλῳ τὸς
 συμβουλευόντας. Nam οἱ ἐγκωμιάζοντες,
 καὶ οἱ κατ' ἐγογγύζοντες ἢ ἀπολογυμνοί, non
 ita possunt, etiam si peccent, reip. nocere, ut οἱ συμ-
 βουλευόντες. Hi enim in publicis, illi uerò in pri-
 uatis rebus uersantur. τὴν πεπολιτευμένω.)
 τῶν κοινῆ πεπραγμένω καὶ διακεχειρι-
 σμένω. εὐθύναι.) sunt rationes, rerum in re-
 pub. gestarum reddendæ: contra eos, qui aut remp.
 malè gessisse, aut legationem non fideliter obiisse pu-
 tantur: quas ab unoquoq; licebat institui apud quæ-
 stores ærarios, qui λογιστὰὶ nominabantur. Erant
 itē εὐθύναι, ut Suidas scribit, magistratus Athenis
 uirorum

Εὐθύναι.

uirorum decem: ad quos, qui aliquam rem publicè curassent, rationes referebant. ὥς ὁποῖ' ἄτ' αὖ.) ἐκπληξίς. Terret improbos & mercenarios Philippi oratores: cuiusmodi fuerunt Aeschines, Philocrates, & alij nonnulli. πόδισι.) Si benè res ceciderit, bona eorum consilia: sin malè, improba fuisse existimabitis. Atqui optimum sæpe bonus uir dat consilium: id tamen non bonum habet exitum. Et ipse orator in oratione de corona se salutariter suasisse: quantum humano consilio prouideri potuerit, affirmat: sed fortunam sibi aduersatam fuisse. Ideo iniquum est, oratorum consilia ex euentu uelle ponderare. Verùm Demosthenes proditorum, & nummariorum oratorum teratandorum causa, in hoc loco ita loquitur.

Τοιῶτοι.) ὡς κείς ἢ πικροί. πεπραγμένων.) πεπολιτευμένων. Eadem personarum diuisio est etiam apud Plutarchum. Interrogatus enim ab Hyperide Phocio: quando bellum suscipiendum Atheniensibus existimaret: cùm, inquit, iuuenes uidero seruare uelle ordines, diuites cōferre, oratores à peculatu abstinere. Similis est illa duodec. Iliad. Aiakis utriusque ad milites adhortatio.

ὦ φίλοι Αργείων, ὅς τ' ἔφοχθ', ὅς τε μεσῆς,
ὅς τε χερσὶ τόπος: ἐπεὶ ὅπω πάντες ὅμοιοι

r

z

ἀνέρες

αὐτοὶ ἐς γὰρ πολέμῳ: νῦν ἔπλετο ἔργου ἅπασιν

Id est,

Argui, seu quis princeps est, siue secundus,
Siue quis inferior: quia non gradus omnibus idem,
Qui sunt in bello: nunc est labor omnibus æquè.

Χρησά.) Votum. παντὸς ἐνεκα.) pro-
pter diuites, iuvenes, oratores,
atq; totam rempu-
blicam.

EPI

EPITOME EX DIO-
doro Siculo de statu Græciæ tem-
poribus Demosthenis, con-
fecta à Martino Cru-
sio M. F.

AMYN-
TAS Macedonia rex ab
Illyrijs victus, uectigalisq; factus,
eis filium suum minimum natu Phi-
lippum dedit obsidem. Eum illi
tradiderunt Thebanis: à quibus ad

Philippus obses
Thebis.

patrem Epaminondæ educandus erudiendusq; dedu-
ctus fuit. Cum autem Epaminondas magistro quo-
dam Pythagoreo Philosopho uteretur: Philippus
unà cū Epaminonda multum in illa disciplina ope-
re studijq; posuit. Quare factum est: cum uterq; in
genio bono, multoq; labore esset: ut utriusq; uirtus
existeret præclara. Itaq; ut Epaminondas magnis
periculis ac prælijs patriam præter expectationem
effecit Græciæ principem: ita Philippus similiter
ex paruis principijs gloriam est consecutus Epami-
nondæ laude non minorem. Nam Alexander filio-
rum Amyntæ natu maximus, post patris mortem in
regnum successit. Hunc Ptolemæus Alorita interfi-
ciens, ipse id occupauit. Quo item sublato, rex fa-

Etus est Perdiccas: qui magno prælio ab Illyrijs superatus occiditur. Ibi Philippus frater ex Thebana ciuitate elapsus, regnum patrum recuperat. Olympias ea erat centesima quinta: prætor Athenis Callimedes: consules Romæ C. Genutius Auentinensis, L. Aemilius Mamercus II. annus à condita urbe Roma trecentessimus nonagesimus secundus: ante Christi diem natalem trecentessimus quinquagesimus circiter nonus. Tum igitur Philippus rediit in regnum, & quidem afflictum. In superiore enim pugna ceciderant amplius quatuor millia Macedonum: ceteri omnes animis erant perculsi. Macedoniam vexabant Pæones vicini: manus Illyrij cogeant. Quidā porro Pausanias ex regia familia, ope regis Thraciae regnum recipere conabatur. Athenienses à Philippo alieni, regem constituere uolebant Argæum duce Mantia: qui habebat exercitum trium armorum millium, classēq; haud contemnendam. Contra Macedones cum ob illam cladem, tum propter ingruentium periculorum multitudinem, magno in metu erant. Sed eos cōtinuis concionibus Philippus confirmauit: militarem disciplinam restituit ac correxuit: arma militi suppeditauit: eum in perpetua continuit exercitatione: primusq; Macedonicæ phalangis fuit inuentor. Quibus rebus, comitate etiam, præmijs, & pollicitationibus, maximam populi gratiam

Regnum patri
um recuperat.

Industria
Philippi.

gratiam conciliauit. Periculis item prudenter occurrit. Amphipolin enim, in qua recipienda omnes neruos contendeant Athenienses, ultrò dimisit liberam. Cum Pæonibus pacem fecit: muneribus partim dandis, partim promittendis. Reditum Pausaniæ, corrumpeus eum pecunijs, à quo reducendus erat, impediu. Mantias uerò nauigans Methonen, ibi substitit: Argæum cum mercenario milite Aegas misit. **Argæus.** Eum, cum ab oppidanis, ut intromitteretur, obtinere non potuisset: Methonen reuertentem improuiso adortus Philippus: magnum eius militum numerum concidit: cæteros in collem quendam compulsos, in deditionem accepit, ac dimisit: receptis, qui ad eos confugerant, exulibus. Ex hac prima pugna non parum animi Macedonibus ad insequentia prælia accessit. Quo etiam tempore Thasij Crenidas ædificauerunt: quas postea numero ciuium Philippus auxit: atq; de nomine suo Philippos appellauit.

PRAETOR ATHENIS EVCHARISTUS, Coss. Romæ Q. Seruilius Hala. II. L. Genutius Auentinensis. II. annus ab V.C. 393. ante Christum. 358.

LEgatos Athenas misit Philippus: per quos populo persuasit, ut pacem faceret: se non amplius sibi **Pax cum Atheniensibus.**

us sibi uendicare Amphipolin. Hoc bello liberatus, cū audiret Agin regem Pæonū mortuū esse: eos aggressus, uictos Macedonib. parēre cogit. Deinde in Illyriam copias ducit peditū non minus decē milliū, & sexcentorum equitum. Bardyllis Illyriorum rex missis legatis, pacem facere cupiebat: sed ea cōditione, ut quibus urbibus utriq; tum imperarent, eas retinerēt. Philippus pacem se uelle ostendebat: sed ita, si omnibus Macedonicis ciuitatibus Illyrij excederent. Legati re infecta redierunt. Bardyllis enim superioribus uictorijs elatus: uirtutiq; suorum confusus: cum decem millibus peditum delectorum, & equitibus circiter quingentis, occurrit. Cōmisso praelio, uincuntur Illyrij, casis suorum amplius septem millibus. Itaq; per legatos pacem à Philippo ea gens impetrat: excedēdo omnibus Macedonicis ciuitatib.

PRAETOR ATHENIS CEPHISODOTUS, Coss. Romæ C. Sulpitius Peticus II. C. Licinius Stolo Caluus. II. annus ab

V. C. 394. ante Christum 357.

Euboica
seditio.

Euboenses dissensionibus intestinis laborabant. Eorum pars Boeotorum, alteri Atheniensium opem implorabant. Multis igitur uelitationibus factis: modò Thebani, modò Athenienses superiores erant:

erant: ceterum ad praelium non uenerunt. Insula ciuili bello perdita, multisq; utrinq; caesis: uix tandem incolae damnis suis eruditi, pacem fecerunt. Boeotidomum reuersi, quiescebant. Ab Atheniensibus cum Chij, Rhodij, Coi, Byzantij defecissent: bellum ortum est, quod sociale nominatum fuit: idq; annos durauit tres. Missi igitur ab Atheniensibus Chares et Chabrias cum exercitu in Chium: cum auxilia à Byzantijs, Rhodijs, Cois, et Cariae principe Mausolo ei insulae missa essent: urbem terra mariq; oppugnabant. Chares ex continenti pugnabat: Chabrias classe hostes aggressus, succumbebat. Ibi ceterae naues temporis cedentes euaserunt: ipse pro ea, in qua erat, propugnans: mortem gloriosam turpi fugae anteposuit. Sub idem tempus, post Illyrios uictos: omnesq; qui usq; ad Lychnitidem paludem habitabant, in potestatem redactos: in Macedoniam Philippus reuertitur: pace gloriosa cum Illyrijs facta: laudeq; ob fortitudinem illustri apud Macedones parata. Post haec contra Amphipolitanos, à quibus multum laceffebatur, proficiscitur: ad motisq; tormentis, et continenter oppugnans, muri partem arietibus deiicit. Qua parte introrumpens: magno eorum, qui defendebant, numero occiso: urbe potitus est. Eos igitur, qui suis rationibus aduersabantur, exterminauit: in ceteros humanum sese praebuit. Quae urbs,

Bellū sociale.

Chabriae mors.

Amphipolis.

Olynthij.

urbs, quò l opportuno loco aduersus Thraciam, uicinaq; loca, sita esset: multum Philippo ad incrementum regni sui conferebat. Celeriter enim Pydnam fecit suam: & cum Olynthijs societatem fecit: quibus se Potideam, de qua ciuitate ualde illi laborabant, traditurum promisit. De Olyntho enim, quòd urbs opibus ualens esset: multitudineq; ciuium magno ad bellum gerendum usui: certabant ij, qui dominari cupiebant. Quocirca & Atheniensibus & Philippo in studio erat, adiungere sibi Olynthiorum societatem. Verum Philippus Potideam expugnat: praesidiumq; Atheniense educit: & humaniter Athenas remittit. Admodum enim uerebatur dignitatem et potentiam eius urbis. Pydnam uerò in seruitutem redactam, Olynthijs dedit: agrum item eius utendū fruendum illis concessit. Deinde uenit Crenidas, quas Philippos nominauit: numeroq; ciuium adauxit. Auri uerò metalla, cum iacerent, ita auxit, ut quotannis ex ijs fructum amplius mille talentorum perciperet. Quare celeriter magna pecunia facta, regnum Macedonicum uehementer amplificauit. Monetam enim cudens, quæ de nomine eius Philipica dicebatur: magnum exterorum militum numerum conduxit: multosq; in Græcia proditores patriæ effecit. Eo tempore in Sicilia Dio Hipparini filius: quem Dionysius minor, ut utrum patriæ liber-

tatis

tatis studiosum, interficere conabatur: Corinthum confugit: copiasq; ad patriam seruitute liberandam colligit.

PRAETOR ATHENIS AGA-

thocles, Cos. Romæ M. Fabius Ambustus,

C. Petilius Balbus, annus ab V.C.

395. ante Christum 356.

Dio Syracusas, Dionysio in arcem compulso, occupat: easq; in libertatem restituere conatur. In Græcia Alexander Pheræorum princeps, ab uxore sua Thebe, fratribusq; eius Lycophrone & Tisiphono dolose interficitur. His principio, ut tyranni percussoribus, magni honores habiti. Postea mercenarijs militibus pecunia corruptis, in tyranni locum succedunt: multos aduersantium interficiunt: manuq; facta, ui dominantur. Aleuada igitur, quorum apud Thessalos nomen nobile & clarum erat: tyrannis inimici, cum per se non satis ualerent: Philippum Macedonem sibi adiungunt. Is illos deuicit: libertateq; ciuitatibus restituta, beneuolentiâ Thessalorum in posterum semper non sibi modò, sed etiam filio Alexandro, conciliatam habuit. Ab hoc tempo-

Alexander
Pheræus.

re scriptores quidam, belli sacri, orti ab
occupatione Delphici templi,
initium faciunt.

Olym

OLYMPIAS 100. PRAETOR Athenis Elpinus, Coss. Romæ M. Popilius Lenas, Cn. Manlius Capitolinus imperiosus, annus ab V.C. 396. ante Christum. 355.

Res in bello sociali gestæ.

Bello sociali, Atheniensium, & eorum, qui ab eis defecerant, populorum, apparatus erat magni: constituebantque rem ad nauale deducere prælium. Athenienses igitur, qui Charetem antea cum sexaginta nauibus miserant: alteras sexaginta, ducibus Iphicrate & Timotheo nobilissimis ciuibus, ad illum miserunt. Contra aduersarij, comparatis centum nauibus, insulas Atheniensium Imbrum & Lemnum populabantur. Samum progressi, agrum uastabant: ciuitatem ipsam terra marique oppugnabant. Multis item alijs insulis, quæ in ditione Atheniensium erant, uexatis: pecunias ad bellum cogebant. Atheniensium ducibus, cum conuenissent, primo in animo erat obsidere Byzantium. Cum autem Chij cum socijs Sami oppugnationem relinquerent: & Byzantijs succurrerent: omnes classes circa Hellespontum conuenerunt. Pugnare uolentibus, magnus uentus obstitit. Chares tamen nihilominus decertare cupiebat. Id cum cæteri duces non permitterent propter magnitudinem tempestatis: ille milites obtestatus, collegas prodicionis insimulauit: literisque Athenas

Chares.

nas missis, eos de industria occasione pugnandi omisis-
se significavit. Athenienses, iudicio de Iphicrate &
Timotheo habito, multis talentis mulctarunt: impe-
riūq; eis abrogarunt. Chares itaq; solus iā classis to-
tius imperator: cupiēs sumptu liberare Atheniēses:
rem periculosam suscipit. Nam cum Artabazus ab
rege Persarum defecisset: et cum paucis aduersus Sa-
trapas, qui septuaginta millia militum habebant, di-
micaturus esset: Chares ad eum sese contulit: atq; in
toto regio apparatu superando adiutor fuit. Eius
beneficij non immemor Artabazus, Chareti stipen-
dij satis ad totum exercitum alendum dedit. Res ea
primò apud Athenienses laudata. Postea uerò, cū
rex in literis de Charete quereretur, sententiam mu-
tarunt. Sparsus enim fuerat rumor: regem Persa-
rum promississe hostibus Atheniensium contra eos au-
xilium trecentarum nauium. Hoc metu populus ter-
ritus: decreuit cum ijs, qui defecerant, in gratiam re-
dire. Qui cū ipsi quoq; pacem cuperent: bello so-
ciali finis factus est. Illo tempore tres reges, quibus
suspecta erant Philippi incrementa, aduersus eum
conspirarunt: rex Thraciæ, Pæonum, Illyriorum.
Singuli enim per se parum poterant: præsertim ob
superiora detrimenta. Coniunctos autem se illi offi-
cere posse sperabant. Verū dum illi copias cogunt:
Philippus der repente adortus, ac percellens, cū Ma-
cedonis

Artabazus
potius, quam
Pharnabazus.

cedonibus eos sentire cogit. Hoc item anno Dio, ex arce Syracusana Dionysio in Italiam proficiscente, urbem Syracusas in libertatem vindicat.

PRAETOR ATHENIS CAL-
listratus, Coss. Romæ C. Fabius Ambustus, Cn. Plau-
tius Proculus, annus ab V. C. 397.

ante Christum

354.

Bellum sacrū.

HOc tempore bellum sacrum, quod nouem an-
nos durauit, excitatur à Philomelo Phocensi,
homine improbo & audaci. Nam cum Lacedæmo-
nij à Boeotis Leuctrico prælio superati essent: The-
bani ab eis, quod Cadmeam occupassent, in Amphic-
tynico concilio condemnatis, grandem pecuniam
petiuerunt. Fuerunt item Phocenses ab iisdem iudi-
cibus damnati multis talentis: quod partem magnam
agri sacri Cirrhæi ararent. Quam pecuniam cum
non soluerent: nomen eorum religionum antistites
ad Amphictyonicum conciliū detulerunt: agrumq;
ipsorum postularunt, nisi iudicatum soluissent, deo
consecrari. Poscebant item, ut cæteri, quæ deberent,
dissoluerent: in quorum numero erant Lacedæmo-
nij. Quod si non facerent: communi Græciæ uoce sce-
leratos & hostes iudicandos esse. Decreta itaq; Am-
phictyonum Græcis approbantibus: cum religione
Phocens

Phocensis ager iam obstringendus esset: Philomelus, Philomelus.
 qui autoritate apud suos maximè præstabat: pro
 concione docet, tantam pecuniam exolui non posse.
 Pati uerò agrum fieri sacrum: non solum magnæ
 ignaviæ esse: sed etiam ad euersionem fortunarum
 omnium spectare. Conabatur omnibus modis rem
 iudicatam rescindere: propterea quòd cùm paruu-
 lum quiddam de agro aratum fuisset: multa irroga-
 ta esset maxima. Summi etiam uetustissimiq; poetæ
 Homeri testimonio probabat: principatum Delphi
 ci templi antiquitus fuisse penes Phocenses. Home-
 rum enim dicere.

Homerus.

Phocenses Schedius duxêre, & Epistrophus acer:

Qui Cyparisson, & horrentem Pythona colebant.

Quapropter de iure oraculi, ut à maioribus tra-
 dito, contendendū dicebat. Quòd si ad sese belli sum-
 ma deferretur: se hoc institutum ad felicem exitum
 perducturum. Phocenses igitur metu multa petitæ
 eum summum constituerunt imperatorem: ipse stu-
 diosè, quæ receperat, exequiebatur. Primum omni-
 um Spartam proficiscebatur: secretò cum Lacedæ-
 moniorum rege Archidamo de his rebus communi-
 cabat: utrisque in hoc communiter elaborandum es-
 se docebat: ut irrita fieret Amphictyonum senten-
 tia. Nam Lacedæmonios quoq; iniquo iudicio ab il-
 lis oppressos esse. Se igitur Delphos occupaturum:

Templi Del-
phici occupa-
tio.

ac, si ad se dominatū redegisset, decreta Amphicty-
onum antiquaturum. Probat hoc institutum Archi-
damus: uerū palām se modō auxiliaturum recu-
sat: clām in nulla re defuturum, nec pecunia, nec mi-
lite mercenario, pollicetur. Philomelus itaq; cū
ab eo quindecim accepisset talenta, alterum tantum
addit: militem conscribit exterum: ex Phocensibus
mille deligit, quos peltastas nominat. Cum his tem-
plum occupat: Delphos Thracidas, qui nominaban-
tur, resistentes interficit: eorum bona publicat. Cete-
ros metu perculsos confirmat: non malē eis fore.
Quibus rebus mox diuulgatis, Locri confestim Phi-
lomelum aggrediuntur: qui praelio uicti, domum re-
uertuntur. Ea ille uictoria inflatus, decreta Amphi-
ctyonum in columnis scripta excidit: libellos, in quē-
bus nomina condemnatorum erant, perdit: rumo-
rem spargit, se neq; templum spoliare statuisse: neq;
quicquam contra ius fasq; facere. De iure à maiorib;
tradito se contendere: iniquis Amphictyonum
decretis intercedere: leges ueteres Phocensium sala-
uas esse uelle. Boeoti in concione constituunt reli-
gionis defensionem suscipere: militesq; continuo e-
mittunt. Philomelus muro templum circundat: ex-
ercitum cogit: stipendium dat sesquiple: ex Phocen-
sibus fortissimū quēq; deligit: millia circiter quinque
militum conficit. Formidolosus admodum erat iam
aduers-

aduersarijs. Deinde in Locridem inuadit: eam depopulatur: castellum quoddam cum frustra oppugnet: in quadā cum Locris pugna uiginti milites amittit. Quos cum ad sepulturam per caduceatorem peteret: respondebatur, legem esse in Græcia, sacrilegos insepultos abijci. Iterum igitur præliatur: magnāq; diligentia adhibita, aliquot hostilibus potitur cadaueribus: ita suos reddi sibi cogit. Impunè autem passim uagatus: multaq; loca populatus: Delphos milite locupletato redit. Quibus rebus gestis: oraculum audire de belli huius exitu uolens: Pythiam ascendere tripodem, et uaticinari cogit. Hoc loco fortè non absurdum fuerit: ueterem de tripode Delphico historiam recensere. Dicitur oraculum hoc olim à capris inuentum esse. Quæ causa est, quòd Delphi oraculum petituri, maximè utantur capris. Nam cum in illo loco, in quo nunc est ea templi pars, quæ adytum dicitur, hiatus esset: eòdemq; capræ, nòdum condita Delphorum urbe, uenissent: unamquamq; earum, quæ accessisset, in hiatusq; despexisset, miro quodam modo saltasse: diuersamq; à priore uocem emisisse. Pastorem rei admiratione motum, accessisse: eiq;, postquam hiatus uidisset, idem, quod capris, accidisse. ut enim hæ imitatæ essent eos, qui numine quodam afflati sunt: ita illum futura prædixisse. Hac re patefacta, complures ex accolis ad eum lo-

Tripus Delphicus.

cum adijsse: eosq; , quos rei nouitas propius accedere hortata esset, quodam diuino furore fuisse cōcitatos. Hac de causa locum in admiratione habitum: & estimatum, ipsius terræ esse id oraculum. Itaq; ad tempus eos, qui uaticinari uoluissent, ad hiatum accessisse: aliosq; alijs inter se res futuras aperuisse. Tandem, ubi multi furore in eum hiatum defilijsent, omnesq; euanuissent: uisum incolis, ut ne quis periclitaretur: uatem constituere aliquam fœminam: quæ deinceps petentibus oraculum ederet. Ei quandam machinam extructam esse: in quam ascendens, tutò uaticinaretur. Illam autem habere bases tres: à quibus ei nomen tripodis positum. Ad huius formā plerosq; , qui iam cōficiuntur, aneos tripodes fieri solere. Vaticinari porrò fertur solitas antiquitus uirgines: cum ob naturæ integritatem: tum ob coniunctionem cum Diana. Maximè enim eas oracula & res arcanas reticere posse. Recentioribus post temporibus quendam Echecraten Thessalum, cum eò uenisset, uatemq; uirginem uidisset, pulchritudine eius captum, abreptam secum asportasse. Delphos ea de causa tulisse legem: ne qua amplius uirgo oraculo præponeretur: sed mulier annos nata amplius quinquaginta: quæ, ut quodammodo ueterem repræsentaret consuetudinem, habitu ornatuq; esset uirginali. Hæc de oraculi huius inuentione. Eo Philomelus potitus:

potitus: mandabat Pythiæ, ut ritu patrio ex tripode responderet. Cum illa ei declararet patrium morem: minis eam coëgit in tripodem ascendere. Respondit illa ad uoluntatem eius, qui cogebat: ei licere, quicquid liberet, facere. Eo responso ille acquiescens: id in libellis scriptum publicè proposuit: ut perspicuum esset omnibus: ipsi, quod uellet, agendi potestatem à deo factam. Itaque conciones habet: multitudinem ex illo oraculo confirmat: bellum gerere constituit. Accidit ei quoddam in templo Apollinis augurium. Aquila enim supra id uolans: in terram delapsa, columbas, quæ in templo alebantur, aucupabatur: quarum aliquas abripuit ab aris. Respondebant augures, Phocenses & Philomelū rerum apud Delphos potituros: id illo augurio portendi. Quibus rebus ille elatus: Legatos Athenas, Spartam, & Thebas mittit: itemque ad cæteras nobiliores urbes Græciæ. Iis sese purgabat: ideo à se templum occupatum: quòd de eius imperio contenderet: non ut sacras pecunias diriperet. Iure enim uetusto huius dominos et principes esse Phocenses. Se de pecunia, & de pondere numeroque ornamentorum, quicumque posceret, rationes redditurum. Petebat item, si quis Phocensibus inimicus esset, maximè ut is socius fieret: sin minus, quiesceret. Quod cum legati nuntiassent: Athenienses, Lacedæmonij, & alij nonnulli, Philomelo

auxilia promiserunt. At Locri, & quidam alij, bellum pro religione contra Phocenses pararunt.

PRAETOR ATHENIS DIOTIMUS, Coss. Romæ C. Martius Rutilius, Cn. Manilius Capitolinus imperiosus II. annus ab V.C. 398. ante Christum 353.

Philomeli
res gestæ.

Philomelus, providens magnitudinem futuri belli: multos & ex Phocide, & ex alijs locis milites conscribit. Cum pecunia egeret: ab ornamentis sacris abstinuit: ditissimis uerò Delphorum tantum imperavit: quantum satis ad stipendium esset. Exercitu educto, Locros occurrentes ad Phædriadas petras superat. Ea uictoria Phocensibus animus accessit, Locris decessit. Qui cū à Boeotis auxiliū petijissent: hi cū propter religionem deorū: tum, quòd sua permultū interesset, Amphictyonū decreta rata haberi: Thessalos, cæterosq; Amphictyones cōtra Phocenses per legatos excitant. Qui ut auxilia decreuerunt: magna dissensio, & turbatio Græciam incessit. Quidam enim pro religione pugnandum arbitrabantur: alij ad Phocensium societatem inclinabant. A templo Apollinis stabant Boeoti, Locri, Thessali, Perrhæbi, Dores, Dolopes, Athamane, Achei, Phthiotæ, Mignesi, Aenianes, nonnulliq; alij.

alii. Phocensibus studebant Athenienses, Lacedæmonij, alijq; in Peloponneso populi. In primis uerò Lacedæmonij, & quidam alij, cupidè iuuabant his de causis. Leuctrico prælio Thebani uictores, cum Lacedæmonij fracti essent: dicam apud Amphictyones scripserunt Spartanis: quòd Phœbidas Spartanus Cadmeam occupasset: litemq; illis æstimarunt talentis quingentis. Cum autem Lacedæmonij iudicatum ad diem in legibus præstitutum non soluissent: iterum eis Thebani dicam impegerunt: ita ut multa fuerit duplicata. Iam lite mille talentis æstimata: Lacedæmonij propter multæ magnitudinem similiter, ut Phocenses, se iniquo iudicio iudicarunt ab Amphictyonibus circumuentos. Bellum igitur soli mouere metuebant: honestius uerò per Phocensium nomen se rem iudicatam rescindere posse existimabant. Itaq; studiosissimi eorum adiutores erant. Cum iam constaret, Boeotos etiam cum magno exercitu in Phocidem uenturos: Philomelus, sesquialtero stipendio promisso, celeriter maximum numerum flagitiosorum hominum, quos compendium in fraudem nefariam illiciebat, confecit. Bonus enim ad eum se nemo conferebat. Necesse iam erat eum sacris pecunijs manus asferre. Profectus autē in Locridem cum peditatu equitatuq; uirorum amplius decem millium: Locros & Boeotos equestri pugna uincit. Dein

de ad sex millia Thessalorum & uicinorum sociorum in Locride ad collem Argolā superat. Superueniunt Boeoti cum tredecim millibus: Phocensibus Achæi Peloponnesiaci mille quingentos milites auxilio mittunt. Vtrique exercitus in uno loco cōsident. Boeoti aliquot ex mercenarijs Phocensiū, quos inter pabulandum ceperant, iaculis conficiunt. Eodem supplicio Philomelus hostes afficiebat, si quos caperet uiuos. Ea res illos lenius agere in posterum docuit. Post hæc, cum castris motis, per loca aspera, arboribusque plena, utrique proficiscerentur: inter se repente concurrunt. Incepta igitur pugna, Boeoti numero superiores, uicerunt: cumque fuga esset per iniqua loca: magnum Phocensium, mercenariorumque militum, numerum interfecerunt. Ibi fortiter dimicans Philomelus, multis uulneribus acceptis, in locum arduum & præruptum compulsus, desperata salute, cruciatumque metuens, inde se præcipitat, atque interit. Huic collega Onomarchus succedens, cum reliquijs discedit: eosque, qui è fuga reuertebantur, colligit. Cum hæc ageretur: Philippus Macedo Methonen cepit, & diruit: Pagas item in potestatem suam redegit. In Sicilia uero Dio insidijs suorum interfectus est.

Philomeli
interitus.

PRAE

PRAETOR ATHENIS EVDE-
mus, Coss. Romæ M. Fabius Ambustus II.

M. Popilius Lenas II. annus ab V.

C. 399. ante Christum

352.

BOeoti, quòd putarent interitu Philomeli: què
deo hominibusq; poenas dedisset: Phocenses finè
amentiae facturos: domum redeunt. Illi uerò Del-
phos reuersi: in concione cum socijs de bello delibe-
rant. Boni pacem: improbi uerò, audaces, auariq;
bellum suadebant: quorum sententiam Onomarchus
oratione meditata approbat: non quòd publicam
spectaret utilitatem: sed quia grandi pecunia ipse
quoq; ab Amphictyonibus damnatus, nondum sol-
uerat. Meritò igitur pacis hostis, acta Philomeli de-
fendebat. Imperator factus, militem externũ cogit:
supplementum conscribit: omnia ad bellum necessa-
ria comparat. Spem ei magni incrementi & gloriæ
fecerat quoddam somnium. Videbatur enim sibi se-
cundum quietem colossus aeneum, quem in templo
Apollinis Amphictyones dedicarant, suis manibus
altiore facere, multoq; maiorem. Id uerò non ei
amplificationem aut nomen magnum præsignifica-
bat: sed quòd mulctam ab Amphictyonibus ob uio-
latam religionem dictam Phocensibus, grauiorem
ipse effecturus esset. Ex ære igitur & ferro arma: ex

Onomarchus.

§

§

argento

argento & auro monetam conficiebat: quam socijs dabit, maximeq; ea principes illorum sibi deuinciebat. Multos item ex aduersarijs aut ad societatem perducebat: aut ad pacem agendam adducebat. Id propter hominum auaritiam facile assequebatur. Itaq; Thessalis quoq; qui dignitate ceteros praecedebant, persuasit, ut quiescerent. Phocenses sibi obstantes interficiebat: bona eorum proscribebat. Deinde in hostium agrum profectus, Thronium capit: Amphissanos, terrore illato, sibi parere cogit: Doricas ciuitates uastat, agrumq; igne populatur: in Boeotia Orchomenum expugnat. Cheroneam obsidere uolens, à Thebanis uincitur, domumq; redit.

Pammenes.

Eodem tempore Thebani Pammenem ducem cum quinque millibus Artabazo auxilio mittunt: qui cum Persicis satrapis bellum gerebat: in quo eum antea Chares adiuuerat. Is Pammenes bis satrapas magnis praelijs uincit: quae res & ipsi, & patriae gloriosa fuit. Mirabile enim uidebatur: Boeotos, qui à Thessalis deserti, bello Phocensi impliciti essent: tamen in Asiam auxilia mittere. Dum haec geruntur: Lacedaemonij uincunt Argiuos ad ciuitatem Orneas: quae etiam expugnata, Spartam redeunt. Atheniensium dux Chares in Hellespontum nauigans, Sestum oppidum capit, iuniores interficit, ceteris seruitutem intungit. Cum Cersobleptes Cotys filius, tum ob

Philipo

Philippi odium, tum ob Atheniensium amicitiam, eis Cherrhonesi ciuitates tradidisset, præter Cardiam: populus colonos in illas misit. Methonen, quod ea ciuitas hostibus receptaculum esset, Philippus oppugnat: ac post aliquam obsidionis moram illa potitur. Ciuibus potestatem discedendi cum singulis uestimentis dedit: ipsam ciuitatem destruxit: agrum diuisit Macedonibus. In huius obsidione alterum oculorum sagitta percussus amisit. Postea Thessalorū accersitu in eorum agrum copias ducit: & contra Lycophronem Pheræorum tyrannum iuuat. Huic septem millia auxilio ab Onomarcho, duce Phayllo fratre, mittuntur: quos omnes Philippus uictos & Thessalia fugat. Celeriter omnibus copiis Onomarchus, spe totius Thessaliæ occupandæ, Lycophroni subsidio uenit: Philippum duobus præliis fundit: magnum numerum Macedonum concidit. Rex in maximo periculo à multis suorum desertus: uix oratione reliquis retentis, in Macedoniam redit. Deinde Onomarchus in Boeotiam accedit, Boeotos superat, Coroneā capit. Redit Philippus in Thessaliā aduersus Lycophronem. Qui per se infirmus, auxilium Phocensium accersit: pollicens se eis in subiicienda Thessalia fore adiutorem. Venit itaq; Onomarchus cum uiginti millibus peditum, & equitibus quingentis. Philippus, ad communem belli societatem

Methone.

Philippus in Thessalia.

**Onomarchi
interitus.**

tem Thessalis adductis: peditatum conducit amplius
viginti millium, trium millium equitatu. Acre com=
mittitur praelium: in quo Thessalorum equitum nu=
mero & uirtute Philippus uictor existit. Victi ad
mare fugiebant. Casu enim praeternauigabat Chares
Atheniensium dux. Magna Phocensium caedes. Qui
fugiebant, armis abiectis, ad triremes adnatabant:
in quibus & Onomarchus. Intersectorum Phocen=
sium numerus fuit amplius sex millium: inter quos
ipse etiam dux: capta non minus tria millia. Rex O=
nomarchum suspendit: caeteros, ut sacrilegos, in ma=
ri suffocauit. Succedit in locum interfecti ducis fra=
ter Phayllus: qui damnum acceptum sarcit, mercena=
rios conscribit, stipendium duplicat, auxilia a socijs
accersit, arma fabricat, numisma aureum & argen=
teu cudit. Eodem hoc anno moritur Cariae princeps
Mausolus, uigesimo quarto anno administrationis
suae: cui succedit soror, eademq; uxor, Artemisia,
quae biennium ei prouinciae praest.

OLYMPIAS 107. PRAETOR
Athenis Aristodemus, Coss. Romae C. Sulpitius Pe=
ticius III. M. Valerius Publicola, annus
ab V. C. 400. ante
Christu 351.

Phayllus.

Phayllus igitur Phocensium fortunam assil. Etam
erigit:

erigit: pecuniasq; dilargiens, non solum magnum exercitum conficit: sed potentissimarum etiam urbium societatem sibi conciliat. Lacedæmonij ei mille milites mittūt, Achæi duo millia: Athenienses quinque millia peditū, equites quadringentos, duce Nau- sicle. Pheræorum tyranni Lycophron et Pitholaus, morte Onomarchi societate destituti, Pheras Philip- po tradūt: ipsi, pactione facta, dimissi, mercenarios suos conducunt numero bis mille: cum quibus se ad Phaylli ductum applicāt. Nec pauca etiam oppida, ob stipendij magnitudinem, cum Phocensibus mere- bantur. Phayllus, copijs in Boeotiam ductis, ter uic- titur: semel ad Orchomenum, iterum ad flumen Ce- phisum, tertio ad Coroneam. Philippus, Thessaliæ rebus compositis, Thermopylas contra Phocenses progreditur. Quarū aditu ab Atheniensibus occu- pato: in regnum suum redit, clarus rebus gestis, & pietate aduersus deos. Phayllus in Locros Epicnemi- dios profectus: ceteris oppidis omnibus potitus: cū Arycam etiam nocturna proditione cepisset: inde rursus eiectus est, amissis suorum multis. Cū ca- stra circum Abas posuisset: Boeoti nocturno impetu non paucos interfecerūt. Inde in Phocensem agrum inuadentes: magna eius parte uastata, prædas ege- runt. Postea ciuitati Arycæ obsessæ suppetias ueni- unt. Verū eos Phayllus fugans, illā uicā capit, diri-

Mors Phaylli.

pit,

Phalæcus.

Bellum Peloponnesiacum.

pit, ac destruit. Nō multò post in phthisin incidēs,
 diuturno morbo miserē, sceleribusq; suis dignē, con-
 fectus interit. Relinquit pro se ducem Phalæcum, fi-
 lium Onomarchi, adulta iam ætate puerum: cui tu-
 torem Mnaseam quendam suum amicum præficit.
 Is quadam nocte improvīsō cum ducentis militibus
 à Boeotis opprimitur. Nec multò post equestri pu-
 gna Phalæcus ad Chæroneam victus, non paucos de
 suis amittit. Circiter hoc tempus etiam in Pelopon-
 neso ortæ perturbationes. Lacedæmonijs cum Me-
 galopolitanis controuersia erant: ideo duce Archi-
 damo eorum ditionem vastabant. Megalopolitani
 iniurijs irritati, cū soli hostem ulcisci non possent,
 à socijs auxilium petiuerunt. Confestim eis ab Ar-
 giuis, Sicyonijs, & Messenijs succurritur. Thebani
 quatuor millia peditum, quingentos equites mise-
 runt, duce Cephisone. Eductis itaq; copijs, ad fon-
 tem Alphei fluminis castra fecerunt. Lacedæmonios
 tribus millibus peditum Phocenses: centum quin-
 quaginta equitibus Lycophron & Pitholaus, qui
 Pheris eiekti fuerant, iuuerunt. Conflatis igitur co-
 pijs non paruis, circa Mantineam confederunt. In-
 de ad Orneas ciuitatem Argiuorum, quæ cum Me-
 galopolitanis societate cōiuncta erat, castris motis:
 ante hostium accessum eam expugnarunt. Argiuo-
 rum, item plures ducentis interfecerunt. Veniunt
 Thebani

Thebani cum copijs duplo maioribus, sed minus bene instructis: cumq; ancipiti praelio diu & acriter certatum esset: Argiui cum socijs in sua sese oppida retulerunt. Lacedaemonij, postquam Elissuntem Arcadiae ciuitatem uicessent & diripuissent, Spartam reuersi sunt. Paulò post Thebani auxilio sociorum circa Telphusam magnũ hostium numerũ concidunt: Anaxander dux in potestatem eorum uiuus cum uiris amplius sexaginta peruenit. Breui tempore post alijs duabus pugnis multos hostes interficiunt. Ad extremum, magno praelio cum uicissent Lacedaemonij: amborum exercitus in suas ciuitates se recipiunt. Factis deinceps inducijs inter Lacedaemonios & Megalopolitanos: Thebani redeunt in Boeotiã. Quibus in locis commoratus Phalæcus, Charoneam capit: ex eaq; rursum à Thebanis eijcitur. Boeoti deinde magno exercitu Phocidem maxima ex parte depopulati, nonnullis oppidis captis, cum præda domum reuertuntur.

PRAETOR ATHENIS THES-

salus, Coss. Romæ M. Fabius Ambustus III. T.

Quintius Capitolinus, annus ab V.C.

401. ante Christum.

350.

Thebanis bello Phocensi defatigatis, pecuniaq;
destitutis,

destitutis, Rex persarum Artaxerxes, à quo pecuni-
 am petierant, trecenta dat talenta. Inter Boeotos
 & Phocenses aliquot excursiones & uelitares pug-
 nae: paucae uerò res memoria dignae in hoc anno.

Artaxerxes.

Defecerat ab Artaxerxe Aegyptus, Phoenicia, Cy-
 prus. Phoeniciae urbs maxima est, et summae ampli-
 tudinis, Tripolis, diuisa in ciuitates tres: quarum
 una Aradiorum est, alia Tyrriorum, Sidoniorum
 tertia: singulae inter se spatium unius stadij distant.
 Cum autem Satrapae regijq; duces, qui Sidone com-
 morabantur, superbè & iniustè agerent: Sidonij
 unà cum cæteris Phoenicibus se cum Nectanebo re-
 ge Aegypti coniunxerunt. Hic eis Mentorem Rho-
 dium cum quatuor millibus Graecorum subsidio mit-
 tit. Quorum auxilio, et ciuium suorum ope, Tennes
 Rex Sidoniorum Regios praefectos bellum inferen-
 tes uincit, & Phoenicia expellit. Cypri urbes erant
 nouem: quibus singulis aliquot parebant oppida.
 Harum unaquaq; regulum suum habebat, qui Pers-
 sis seruiebat: ij omnes defecerunt. Gariëus itaq; nu-
 per Cariae praefectus, copias iussu Artaxerxis misit
 pedestres & nauales: quarum duces erant Phocio
 Atheniensis, & Euagoras, qui olim in illa insula re-
 gnū cōtinuerat. Hi amplissimā inter cæteras urbem
 Salaminem obsident. Artaxerxes copias in Phoeni-
 ciam maximas ducit: Mentori, qui se ei Sidonem tra-
 diturum,

Fortè Idrieus.

diturum, & Aegyptum recuperaturum promittebat, ignoscit: Græcos auxilia in Aegyptū postulat. Athenienses & Lacedæmonij amicitiam se seruaturus pollicentur: cæterum ad hanc rem adiutores se negant. Thebani cum Lacrate, Argiui cum Nicostrato, auxilia mittunt. Idem faciebant Græci, qui Asiæ oram maritimam incolebant. Verum ante horum aduentum Rex Sidonem proditione Tennæ, qui re cum Mentore intus remanente cōmunicata, urbe ad regē specie pacificatoris egressus fuit, recipit: viros nobilissimos, dolose à Tenne eductos, sibiq; traditos, ut autores defectionis supplicio afficit: urbe potitus, ipsum etiam proditorem Tennen interficit. Ciues in domos suas sese cum uxoribus et liberis includentes, eas incenderunt: hominum conflagraverunt millia amplius quadraginta: cæteræ ciuitates timore perterritæ, ultrò in deditionem uenerunt. Hoc tempore moritur Artemisia in Caria: cui frater succedit Idrieus, regnans annos septem.

PRAETOR ATHENIS APOLL
 lodorus, Coss. Romæ C. Sulpitius Peticus IIII.
 M. Valerius Publicola II. annus ab
 V.C. 402. ante Chri-

stum 349.

Cypri ciuitates omnes sese Persis dedunt: Salaminem,

minem, quam Protagoras defendebat, recuperare
 Euagoras, ut patrium regnum, per Artaxerxen co-
 natur. Post in inuidiam apud regem, qui Protagoræ
 causam uolebat, uocatus: reditu in regnum despera-
 to: cum sese de criminibus purgasset: prouinciæ in
 Asia præfectus est maiori. In qua cum malè se gessis-
 set: in Cyprum redijt: ubi cōprehensus, pœnas luit:
 Protagoras, dicto Persarum audiens, regnum Sala-
 minium obtinuit. Artaxerxes, recepta Sidone, in
 Aegyptum proficiscitur. Occurrit ei Nectanebos
 ipse. Is, cum antea rem præclarè gessisset per fortissi-
 mos & prudentissimos duces Diophantum Atheni-
 ensem, & Lamium Spartanum: tunc exercitus im-
 perator ipse, imperitia sua, & arrogantia propter
 uictorias antè partas, omnia subuertit. Artaxerxes
 enim uirtute Græcorum ducum, Nicostrati, Lacra-
 tæ, Mentoris, primùm nobiliores urbes, deinde to-
 tam Aegyptum recipit: Nectanebos in Aethiopi-
 am profugit: Rex magnis rebus gestis, cum maxima
 præda, postquam Pherendaten Aegypti satrapam
 constituisset, in regnum suum redit:

Græcos præmijs affectos

domum dimit-

tit.

PRÆ-

PRAETOR ATHENIS CAL-

limachus, Coss. Romæ P. Valerius Publicola,

C. Martius Rutilus I I. annus ab

V. C. 403. ante Chri-

stum 348.

HOC anno Artaxerxes maximis honoribus
Mentorem afficit: eiusq; rogatu Artabazo et
Memnoni, qui inimici Persico nomini fuerant, et ex
Asia ad Philippum confugerant, ignoscit: Mentor
illi in regno augendo egregiè nauat operam. In
Europa Philippus macedo contra Chalcidica op-
pida uenit: Girani castellum expugnatum diruit:
nōnulla alia oppida in potestatem redigit. In Thes-
saliā profectus, Pitholaū principē Pheris eijcit.

OLYMPIAS 108. PRAETOR

Athenis Theophilus, Coss. Romæ C. Sulpitius Pe-

ticus V. T. Quintius Pœnus, annus

ab V. C. 404. ante Chri-

stum 347.

PHilippus maturans ciuitates Helleſponti sibi
subijcere: Micubernam & Toronam proditio-
ne absque periculo occupat. Inde contra maximam
in illis locis urbem Olynthum cum magno exercitu
uenit: Olynthios duobus prælijs uictos in urbē com-
pellit, eamq; obsidet. Continuis autem oppugnationi-

Olynthus
capta.

t 2 nibus

nibus urgens, multos ex suis amittit. Ad extremum principibus pecunia corruptis, Euthycrate et Laesthene: horum scelere Olynthum capit: eam diripit: homines subire seruitutem cogit: sectionem eius urbis uendit. Hoc modo magna pecuniæ ui cumulatus: terrorem reliquis, quæ aduersabantur, ciuitatibus inferebat. Præmia fortissimo cuique militum propter uirtutem dans: ijsque, qui in quaque ciuitate plurimum poterant, magnas largitiones faciens: multos, qui patriam proderent, habuit. Fatebatur etiam ipse, auro se plus, quàm armis, regnum amplificasse. Athenienses, quibus suspecta eius potentia erat: singulis, qui ab illo oppugnabantur, subsidio uenire: per legatos ad libertatem defendendam, proditoresque plectendos, hortari: auxilium omnibus polliceri. Nec ipsi inimicos se Philippo esse obscure ferebant. Maximè uerò eos ad Græciam tuendam excitabat eloquentissimus ac prudentissimus illorum temporum orator Demosthenes. Nec tamen respublica luxuriam proditoris in ciuibz suis ulla ratione coercere potuit: tanta tunc in Græcia ubertas erat hominum perditorum. Itaque Philippum aiunt, cum munitionissimum quoddam castellum oppugnaret: ac quidam ex incolis ei diceret, ui capi non posse: interrogasse, an ne quidem aurum trans murum in illud posset ascendere. Res enim ipsa eum docuerat: quæ arma

Demosthenes.

**Auri sacra
fames.**

mis non possent, ea facile auro debellari. Passim igitur per ciuitates largitionibus proditores comparabat: quos appellabat hospites et amicos. Post Olympiæ expugnationem Olympia dijs ob uictoriam adeptam celebrans: et sacrificia, ludosque magnificos faciens: multos, qui aderant, hospites ad epulas inuitauit. Ibi multa comiter dicens, multos poculis inuitans, non paucis munera dans, omnibus magna promittens, multos amicitiae suae cupidos effecit. Cum in cōuiuio Satyrum histrionem uideret subtristem: quærebat, cur ille solus nihil peteret ab regia libertate. Peterem equidem, inquit ille, munus: nisi metuerem, ne frustra peterem. Rex hilari uultu, quicquid peteret, se facturum cōfirmauit. Duæ sunt, inquit Satyrus, in captiuis puellæ uirgines, filiae cuiusdam mei hospitis, nubiles ambæ: has mihi concede. Non eas quæstui habebō: dotem dabo, et utranque nuptum collocabo: ne quid ista ætate indignum eis accidat. Rex, probata illius petitione, libenter eas dedit. Aliam item multam sementem munerum et beneficiorum faciens: multis partibus uberiores demetendo fructum percepit. Multi enim spe remunerationis in fraudem illecti: certatim et

Satyrus.

sese, et patrias in manus
Philippo trade
bant.

t

s

P R A E

PRAETOR ATHENIS THEMI
stocles, Coss. Romæ M. Popilius Lenas III. L. Cor
nelius Scipio Aruina, annus ab V.C.

405. ante Christum

346.

Boeoti magnam partem Phocidis populantur.
Et ad Hyampolin in quadam uelitatione circi-
ter septuaginta ex hostibus interficiunt: ipsorum po-
stea complures circa Coroneam à Phocensibus cæ-
duntur. Cum autem hî multa oppida in Boeotia te-
nerent: Boeoti in Phocidem profecti, frumentū cor-
rumpunt: Et in redeundo uincuntur. Eo tempore
Phalæcus accusatus, quòd multum de sacra pecunia
interuertisset, imperium deponere cogitur: cuius in
locum substituti Dinocrates, Callias, Et Sophanes.
His ducibus inquisitio de sacris pecunijs instituta est.
Ibi Philo, cum rationes reddere non posset: Et ipse
supplicio sacrilegorum affectus est: Et cæteri, quo-
rum ille scelera patefecerat in quæstionibus. Omnis
tamen antè, quæ ex sacrilegio reliqua erat, pecunia
reddita. Philomelus pecunia sacra abstinerat: de ea
frater eius Onomarchus permultum consumpsit:
Phayllus, Onomarchi frater, nō pauca uasa, à Croe-
so Lydio alijsq; deo dicata, in stipendium militum
conflauit. Summa omnis auri Et ornamentorum,
cōcisorum fuit amplius decem millium talentorum.

Sacrilegium in
Delphicum.

Ad

Ad hæc quoque Phalæci duces sub templo circa fœ-
cū & tripodē fodere cœperāt: quòd quidam dixisset,
ibi grande esse auri argentiq; pondus: idq; uetustissi-
mi et clarissimi poëtæ Homeri testimonio probasset.
Nec bona, quanta tegit uel uatis Apollinis intus
Limen marmoreum, Pythūs in sede petrosa.

Cum autem milites circum tripodem foderent:
magnis terræmotibus ab incepto deterriti fuerant.
Huius impietatis dux Philomox deo pœnas persol-
uit, ut demonstratum est. Sacrilegium porrò totum
Phocensibus assignatum: quorū tamen partes etiam
Athenienses secuti: quippe quibus fatale fuerit per
id tempus deos uiolare. Nam paulò superiore me-
moriam Iphicrates: qui classe circa Corcyram uersa-
batur: signa aurea & eburnea, à Dionysio Syracu-
sarum rege Delphos et Olympiā missa, interceptit:
atque per nuntium ex populo quæsiuit: quid his fa-
ciendum esset. Qui respondit, non religionem spe-
ctandam, sed comineatum exercitui prouidendum
esse. Iphicrates uoci patriæ paruit: Dionysius lite-
ras Athenas misit.

Athenienses
sacrilegi.

Dionysius senatui populoq; Atheniensi.

Salutem adscribere non cōuenit: quandoquidem
deos & in mari & in terra spoliatis: signaq; à no-
bis missa, ut dijs dedicarentur, erepta concidistis: &
impij extitistis in summos deos, Apollinem Delphi-

t 4 cum,

**Pœna sacri-
legij.**

cum, & Iouem Olympium. Hæc faciebant Athe-
nienses: qui tamen Apollinem pro patrio deo, & ge-
neris sui principe, uendicabant. Lacedæmonij uerò,
qui præclarissimam illam reipub. formam ex Del-
phico oraculo consecuti fuerant: & de maximis re-
bus identidem Apollinem consulebant: ausi fuerunt
Phocensium societate eiusmodi scelus in sese admit-
tere. Cæterum Phocenses ex tribus ciuitatibus, quas
in Boeotia tenebant, Orchomeno, Coronea, Corsijs,
Boeotis bellum faciebant: agrum rapinis & incen-
dijs uastabant: in plerisq; conflictibus uictores e-
rant. Humiles igitur Boeoti redacti, multis homini-
bus amissis, pecunia destituti: Philippi opem per le-
gatos implorarunt. Qui spiritus eorum Leuctrica
uictoria sumptos coangustari lætatus: multos mili-
tes eis auxilio mittit: in eam rem unicè dans operã:
ut omnia pietatis & religionis causa facere uideretur.
Cum autem Phocenses ad Abas, ubi fanum est
Apollini consecratum, castellum facerent: à Boeotis
superuenientibus dissipati cæteri sunt: quingenti ue-
rò circiter, qui in id fanum confugerant: circa quod
multum stupæ erat: quæ diuinitus igne, qui in fugi-
entium tabernaculis relictus erat, exarsit: omnes
unà cum ipso fano, ut sacrilegos oportebat, uiui combusti
fuerunt.

P R A E.

PRAETOR ATHENIS ARCHI

as, Cos. Romæ L. Furius Camillus, Ap. Clau-
dius Crassus, annus ab V. C. 406.

ante Christum, 345.

Cum belli diuturnitate utriq; debilitati, auxi-
lium peterent: Phocensibus rex Spartanorum
Archidamus cum mille armatis subuenit: Boeotos
Philippus, cum Thessalis in Locridem ueniens, uali-
do exercitu iuuuit. Phalæcus, qui Nicææ cum merce-
narijs militibus commorabatur: diffusus rebus suis,
de compositione ad regem legatos misit. Ea ita con-
stituta, ut, quocunque uellst, abiret: cum merce-
narijs, qui numero erant octo millium, in Pelopon-
nesum discedit. Phocenses, omni spe depulsi, Philip-
po sese tradunt. Ita præter spem sine prælio finis
bello Phocensi factus est. Rex de Boeotorum &
Thessalorum sententia concilium Amphictyonia-
cum conuocat: cui totius causæ cognitionem permit-
tit. Ibi decretum est, ornari Philippum & posteros
eius Amphictyonica dignitate: & duo suffragia,
quæ Phocensium fuerant, habere. Trium in Pho-
cide urbium mœnia diruenda esse: excludendos
oraculo Amphictyonicoque concilio Phocenses.
Non licere eis equos aut arma parare: priusquam
omnem sacram pecuniam restituisent. Eos, qui ex
Phocensibus, cæterisq; sacrilegis profugissent, pro-

Finis belli
sacri.

t s scribi.

scribi: & omni ex loco abripi & acciri licere. Omnes ciuitates Phocidis, moenibus dirutis, in uicos redigendas: in quibus essent quinquagena non amplius domus. Phocenses agrum colere: & quotannis deo sexaginta talenta pendere: usq; eò, dum pecuniam in tabulas sacrilegij relata exoluissent. Philippum, Boeotos, Thessalos, quòd Corinthij eodem secum Phocensibus scelere contaminassent, Pythijs ludis praeesse faciendis. Arma Phocensium, & conductitiorum militum, à Philippo & Amphictyonibus cõcidenda saxis, fragmenta comburenda, equos uendendos esse. Præterea de curatione oraculi, item de religione ac pace Græciæ, consentanea superioribus ab Amphictyonibus fuerunt decreta. Quibus rebus ita gestis, Philippus domum redijt: non tantum laude pietatis et uirtutis imperatoriæ parta: sed magnis etiam ad futura incrementa fundamentis iactis. Imperator enim à Græcis deligi: & in Persas bellum mouere cupiebat. Sed operæ precium est uidere: quæ poenæ diuinitus secutæ sint, non modò duces sacrilegij: sed etiam eos, qui tantum id scelus attigerunt. Philomelus, qui princeps oraculum occuparat: coactus est sese de loco præcelso deijcere. Huius successor Onomarchus, in Thessalia in crucem sublatus fuit. Phayllus, qui maximam donorum partem absumpserat, diuturna lue contabuit. His Phaleucus

Poenæ sacri-
legorum.

Iæcus diutius uixit: ut ex grauioribus ærumnis notior fieret eius impietas omnibus mortalibus. Primum enim aliquandiu cum sacrilegorum reliquijs in Peloponneso cōmoratus: cū in Siciliam & Italiam, ubi Lucani & Tarentini bello inter se contendeant, stipendijs faciendi causa nauigaret: propterea quod se accitum fuisse diceret: milites, cognito mendacio, eum retrò redire coëgerūt. Inde in Cretam à Cnosijs accersitus: improviso impetu oppidum Lyctum occupat. Lacedæmonij, cū auxilium ab eis Tarentini petissent: pedestrem & naualem exercitum, Archidamo duce, mittunt. Is, priusquam in Italiam traiceret, rogatu Lyctiorum in Cretam profectus: patriam illis, uicto Phalæco, restituit. Copijs inde in Italiam transportatis: cum Tarentinis aduersus Lucanos fortissimè pugnans, interficitur: uir cæteroquin omni laude ornatissimus: una in re malè audiens: qui iuuisset Phocenses: occupationisq; templi autor magna ex parte extitisset. Mortuus est anno regni sui tertio & uigesimo: succedente filio Agide. Mercenarij eius milites, sacrilegij participes, sagittis à Lucanis confecti fuerunt. Phalæcus Lyctō eiectus, Calydoniam oppugnare aggrediebatur. Cū autem machinas ad oppidum ageret: eo de cælo percussæ deflagrarunt: simul etiam multi milites, qui ignem restinguere uolebant, unā cum duce Phalæco,

Phalæco, suère combusti. Quanquam sunt, qui à milite quodam, quem offenderat, occisum dicant. Reliqui ab exulibus Eleis in Peloponnesum reducti, civitatem Elidem oppugnabant. Verùm oppidani ope Arcadum magnum eorum numerum interfecerunt: ceteri, qui numero ad quatuor millia erant, vivi in hostium potestatem pervenerunt: atque in præda fuerunt divisi. Arcades igitur eos, qui sibi obuenerant, omnes voci præconis subiecerunt: Elei suos ob Delphicum scelus necauerunt. Urbes item clarissimæ in Græcia ab Antipatro posterius devictæ, imperium iuxta ac libertatem amiserunt. Neq; uerò mulieres primariæ Phocensium, quæ sacrilegio se inquinaverant, id impunè tulerunt. Quæ enim Helenes monile gestarat: ea pudicitiam in propatulo habere coepit. Quæ Eriphyles, viva in domo sua combusta est: cum quidem eam filius eius maximus natus per furorem incendisset. Ita qui religionis nullam rationem duxerant: in diuinis pœnis optimo iure hæserunt.

PRAETOR ATHENIS EVBV-
lus, Coss. Romæ M. Valerius Publicola Corvinus,
M. Popilius Lenas IIII. annus ab
V.C. 407. ante Chri

stū 344.

Hoc anno à Corinthijs auxilio missus Syracusanis,

nis, qui à compluribus tyrannis uexabantur, Timoleo: inuitis Carthaginiensibus, qui multa in Sicilia possidebāt, itemq; Hiceta, & Dionysio minore: urbem Syracusas in libertatem restituere conatur.

Timoleo.

OLYMPIAS 109. PRAETOR Athenis Lyciscus, Coss. Romæ T. Manlius Torquatus, C. Plautius Venox, annus ab V.

C. 408. ante Christum

343.

Timoleo, pulsus Carthaginiensibus & Hiceta, Syracusana urbe potitur. Philippus, depopulatus Illyriam, multis oppidis subactis, cum magna præda reuertitur in Macedoniam. Deinde Thessaliæ ciuitates, tyrannorum exactione, magno sibi beneficio deuincit. Quarum iudicium uicini Græci secuti: ipsi quoq; se ad Philippi societatem contulerūt.

PRAETOR ATHENIS PYTHODORUS, Coss. Romæ M. Valerius Corvinus II. C. Petilius Balbus II. annus ab V. C.

409. ante Christum.

342.

Syrcusæ libertatem recuperant beneficio Timoleontis. Dionysius, regno relicto, Corinthum se confert: reliquamq; uitam priuatus ibi degit. Philippus

pus Macedo in Thraciam proficiscitur. Huius enim rex Cersobleptes ciuitates ad Hellespontum Thraciae confines sub ditionem suam subiungebat. Compuribus itaque praelijs secundis factis: Barbaros decimas pendere cogit: oppidaque locis opportunis contra eos constituit. Ita Graecae ciuitates in Thracia metu solutae ac liberae, libentissime Philippo se coniungebant.

PRAETOR ATHENIS SOSIGENES, Coss. Romae M. Fabius Dorsuo, Serui. Sulpitius Camerinus, annus ab V.C. 410.
ante Christum.

341.

HOC anno Molossorum rex moritur Arymbas: cum decem annos regnasset: filiumque Aeacidem patrem Pyrrhi reliquisset. Eius in locum Alexander Olympiadis frater succedit ope Philippi Macedonis. In Sicilia Timoleo rem bene gerit. A Carthaginensibus copiae magnae parantur.

PRAETOR ATHENIS NICOMACHUS, Coss. Romae C. Martius Rutilius III. T. Manlius Torquatus II. annus ab V.C.
411. ante Christum 340.

Phocio Atheniensis Clitarchum, tyrannum a Philippo

Philippo Eretrie constitutum, deuincit. Perinthum urbem, Atheniensium studiosam, sibi aduersantem, grauissimè Philippus oppugnat: cui animos è quoq; Perinthij, præsertim militibus scutatis & telis à Byzantijs adiuti, resistunt. Ille exercitu triginta millium uirorum, quotidie dies ac noctes, omni telorum & machinarum genere, eos urget. Nec propius quicquam factum: quàm ut urbs caperetur. Sed Persarum rex, qui Philippi potentiam uerebatur: militem, pecuniã, arma, rem frumentariam, summisit: quod item à Byzantijs factum est. Cum itaq; ea parte, qua murus ariete deiectus erat, hostis irrumperet: manus acerrimè conminus conferebantur. Hostes spes prædandæ opulentissimæ urbis, & præmiorum à Philippo consequendorum: oppidanos supplicia, cruciatuq; imminentes urbe capta, ad fortiter dimicandum accendebant. Sed his multum ad salutem situs urbis adferebat. Perinthus enim ad mare est: in quodam edito Cherrhonesi loco, proiecto per unius stadij spatium. Domos habet crebras, coarctatas, atq; celsas: quarum aliæ subinde alijs propter cliui ascensum superiores sunt. Quo fit, ut totius formam urbis i theatro similem præbeant. Moenibus itaque occupatis, damni nihil erat. Nam plateis uicisq; inædificatis & obstructis: infimo ædium ordine pro fortissimo muro utebantur. Igitur Philippus, qui &

hoc

Perinthus &
Byzantium
obsessa.

hoc uidebat: et ex Byzantiorum urbe facile omnia, quæ ad bellum usui essent, supportari non ignorabat: copias bipartito diuisit, atq; partem unam cum fortissimis ducibus in obsidione reliquit: cum altera confestim festinauit ipse Byzantium: uehementerq; eam urbem oppugnavit. Byzantiorum res, qui omnes facultates suas ad iuuandos Perinthios contulerant, admodum erat in angusto.

OLYMPIAS 110. PRAETOR Athenis Theophrastus, Coss. Romæ M. Valerius Corwinus III. A. Cornelius Cossus, annus ab V. C. 412. ante Christum 339.

T Imoleo Carthaginensium exercitum, qui in Siciliam transmiserat, memorabili prælio superat: maximumq; illi genti terrorem inijcit. Athenienses, quod Philippum Byzantium obsidentem, pacem uiolasse, et hostem iudicarent: confestim copias nauales Byzantijs auxilio miserunt. Quod item Chij fecerunt, Rhodij, et quidam alij Græci. Quo metu Philippus exterritus: et urbium obsidione absistit: et cum Græcis pacem facit.

PRAE

PRAETOR ATHENIS LYSI-
maehides, Coss. Romæ Q. Servilius Hala III. C.

Martius Rutilius IIII. annus ab V.

C. 413. ante Chri-
stum. 338.

T Imoleo Carthaginensibus, qui Græcas ciuita-
tes omnes restituebāt, pacem petentibus, eam
cōcedit: passim eijcit improbos magistratus: ex Græ-
cia multos colonos in Siciliam accersit: summum om-
nium felicitatemq; insulæ affert.

PRAETOR ATHENIS CHAE-
rondas, Coss. Romæ L. Aemilius Mamercus, C.

Plautius Venox II. annus ab V. C.

414. ante Christum
337.

Philippus, qui plerosq; Græcos sibi concilia-
rat: omnino studebat, metu Atheniensibus inie-
cto, imperatorem se certum constituere Græciæ. Su-
bitò igitur Elatea occupata: exercituq; ibi coacto: Elatea.
bellum Atheniensibus inferre cogitabat: quos impa-
ratos ob pacem facilè à se opprimi posse sperabat.
Nuntiata noctu Elatæe occupatione: et quòd ex-
templo in Atticā Philippus uenturus esset: trepida-
tio perturbatioq; populum magna incescit. Postri-
die prima luce statim omnes in theatrum conueni-

re: cumq; à ducibus index productus, rem exposuisset: silentium & metus per totum theatrum fuit: neque ex oratoribus quisquam, quamuis saepe à præcone ad dicendum uocatus, de communi salute uerba facere audebat. Surrexit Demosthenes: bonum animum habere iussit: legatos Thebas censuit mittendos: qui Boeotos communiter suscipere libertatis defensionem hortarentur. Nam quia Rex biduo in Attica fore putabatur: ob temporis exiguitatem, ad cæteros socios legati non potuerunt mitti. Ac perspicuum erat fore, ut Philippus, Boeotorum amicus et socius, transiens, eos ad bellum contra Athenienses sibi socios ascisceret. Probata fuit Demosthenis sententia: decretum ab eo de legatione scriptum: ipse, ut eloquentissimus, missus: qui, celeriter ex sententia confecta, Athenas redijt. Populus, duplicatis Boeotorum accessione suis uiribus: Charetem et Lysiclem cum exercitu in Boeotiã mittit. Qui cùm maturè Chæroneam uenissent: incitatum eorum industriam Boeoti admirati: ipsi quoq; ad celeritatem sibi nihil reliqui fecerunt. Copijs itaq; coniunctis, hostem expectabant. Philippus ad commune Boeotorum legatos misit: cuius legationis princeps erat Pytho. Is cæteroqui eloquentiæ laude clarus: & apud Boeotos, cùm de societate eorum concilianda uerba fierent, cum Demosthene compositus: cæteros

ceteros omnes dicendo superauit, uno hoc fuit inferior. Quin ipse Demosthenes, ut re magna gesta, gloriatur his uerbis. Ibi ego Pythoni, cum audacius exultaret, et fluminis instar in nos efferveresceret, non cessi. Hac spe Philippus lapsus: nihilo secius cum utrisque collatis signis decernere constituit. Itaque auxiliariis copiis expectatis: in Boeotiam pedites plus tricies mille, duo millia equitum duxit. Exercitus uterque fortis, et spei bonae plenus: sed numero militum, et scientia rei militaris rex, ut pote qui variis casibus esset exercitus, praecebat. Atheniensium duces fortissimi decesserant: Iphicrates, Chabrias, Timotheus. Qui superstes his uiuebat Chares: non maiorem in re militari usum habebat, quam quiuis homunculus e multis. Cum lucefceret: acies utrinque instructae fuerunt. Rex filium Alexandrum adulta aetate puerum in uno cornu cum clarissimo quoque duce constituit: ipse cum delecta manu in altera parte sese tenuit: singula, quae tali tempore opus essent, conuenienter administravit. Graecorum acies generatim constitit: in qua unam partem Athenienses, Boeoti alteram tenuerunt. Commisso praelio, primo aliquandiu dubia uictoria decertatum est. Deinde Alexander, ut uirtutis suae specimen patri daret: cum multis fortibus uiris princeps exercitum hostium perfregit: magnum numerum interfecit: ceteros in eo cornu in fugam

Orat. πρὸς
σεφάρκ.

Praelium ad
Cheroneam.

gam coniecit. Postremò rex, ne de uictoria filio concederet: agmen, quod sibi obuenerat, in fugam dedit. Ceciderunt Athenienses amplius mille: in potestatem hostium non minus bis mille peruenerunt. Eodem modo ex Boeotis multi cæsi, nec pauci capti fuerunt. Hac uictoria parta, rex Trophæũ statuit: corpora interfectorum ad sepulturam dedit: dijs fecit sacrificia: præmijs eos affecit, quorum opera egregia extiterat. Sunt, qui dicant, postquam benè potus esset: cum amicis per captiuorum gregem more commessantium ingressum: petulantibus uerbis eorum miserijs illusisse. Ibi Demadem, qui in eo numero erat, dixisse liberè. An non te, rex, pudet: cum fortuna tibi personã attribuerit Agamemnonis: rē Ther-site dignam facere? Eo dicto Regem percussum, ita mentem mutasse: utserta abiecerit: cætera commensationis insignia deposuerit: hunc uirum admiratus fuerit: ad sese receperit: nec ipsum solùm, sed omnes etiam captiuos, attica eius suauitate permulsus, gratis manumiserit. Misisse item legatos Athenas: amicitiamq; & societatem cum populo confirmasse. Boeotis uerò, præsidio Thebis imposito, pacem concessisse. Accepta hac clade, capitis ab Atheniensibus dux Lysicles condemnatus est, accusatore Lycurgo. Hic erat orator summa autoritate: ob uectigaliaq; publica duodecim annos benè tractata: & ob cete-

ram

Demades.

Lycurgus.

ram uitæ innocentiam clarus & illustris: sed idem
accusator maximè peracerbus: id quod ex isto loco
patet. Dux fuisti, Lysicles: tū ne mille ciuibus inter=
fectis, bis mille captis, trophæo aduersus rempub.
constituto, tota Græcia in seruitutem redacta: his re=
bus omnibus tuo ductu, imperio tuo factis: audes ui=
uere, intueri lucem solis, in publicum prodire: mo=
numentum turpitudinis & dedecoris patriæ? Eo=
dem die, eademq; hora, qua ad Chæroneam pugna=
tum est: Lucani in Italia Tarentinos superarunt:
quo in prælio Archidamus Lacedæmonius, qui Ta=
rentinis subsidio iuerat, cecidit: ut suprâ demonstra=
tum est.

PRAETOR ATHENIS PHRY=
nichus, Coss. Romæ T. Manlius Torquatus III.

P. Decius Mus, annus ab V. C. 415.

ante Christū 336.

Philippus superiore illa uictoria elatus: præci=
puiq; urbibus tremefactis: rumores dissipat de
bello in Persas transferendo: atq; humanitate sua er=
ga omnes publica & priuata beneuolentiam Græ=
corum colligit. Concilio igitur Corinthi indicto:
cū egisset de bello Persico: magnamq; spem dedisset:
de communi Græcorum sententia, summa rerum ad
eum defertur. Magnos igitur delectus habet: ciuita=
u 3 tibus

Philippus im=
perator Græ=
ciæ.

tibus milites imperat: atq; in Macedoniam redit.
Hoc tempore moritur Timoleo: cui magnificum fu-
nus Syracusani faciunt.

OLYMPIAS III. PRAETOR A-
thenis Pythodorus, Coss. Romæ T. Aemilius Mas-
mercus, Q. Publilius Philo, annus ab
V.C. 416. ante Chri-
stum 335.

Imperator factus Græcorū Philippus, Attalum
et Parmenionem ad Græcas ciuitates in liberta-
tem uindicandas, cum parte copiarum in Asiam præ-
mittit. Ipse cum Apollinis oraculum consuleret:
num superaturus bello Persarū regem esset: respon-
dit ipsa sacerdos.

Iam finis: mactator adest: stat taurus ad aras.

Ambiguum hoc erat: sed Philippus ad suam uo-
luntatem interpretabatur: Persam scilicet taurum
esse, quem ipse esset mactaturus. Verum aliud erat.
Nihilominus erat ille hilaris: magnificè dijs sacrifi-
cabat: Cleopatæ filia, quam ex Olympiade suscepe-
rat: Alexandroq; Epeirota: um regi, germano O-
lympiadis fratri, collocauerat: nuptias regio luxu,
et splendore, ludisq; celebrabat. Ad quod cōuiuium
plurimos amicos et hospites suos ex omni Græcia
enuitauerat. Quoniam enim per illos imperium
Græciæ

Græciæ consecutus erat: summopere omnem in eos humanitatem & benignitatem declarare uolebat. Fiebant hæc in oppido Macedoniae Aegis. Ibi non modò singulares homines, sed etiã amplissimæ respublicæ eum coronis aureis donabant: in quibus erat etiam Atheniensis ciuitas. Cuius coronã præco pronuntians, in extremo adiecit: si quis Philippi insidiator Athenas confugeret, eum dedendum esse. Quibus uerbis nimirũ, ut omine quodã, insidiæ aduersus Philippũ futuræ præsignificatæ fuerũt. Similiter Neoptolemus histrio, qui uoce et arte præstabat, iussu regis recitabat uersus de eius in Asiã transmissione, de fine regni Persarũ. Verũ huius potius mortem prædicebat. Animos gerite nunc cœlo celsiores: uobis tamen tacitè Orcus appropinquat. Delectabant eiusmodi sententiæ Philippum. Cũ finis esset epularum: ludorumq; dies postridie instaret: multa de nocte in theatrum multitudo confluit. Pompa ducebatur prima luce: in qua inter cætera ornamenta, duodecim deorum signa, mira arte & dignitate perfecta, portabantur. His accedebat tertio decimo loco simulachrum Philippi. Theatro hominibus referto: ipse cum candida ueste, satellitibus longo intervallo sequentibus: quòd in summo Græcorum fauore nulla mali suspicio erat: Processit. Hic insidiæ, & interitus Regis inopinatus. Erat Macedo quidam

Pausanias.

Pausanias: qui à latere regis non discedebat: propter pulchritudinem illi charus. Hic cum à rege alterum quendam Pausaniam diligi uideret: maledictis petulantius insectatus est: mollem esse dicens, & à quouis pati continuo se amari. Ille contumeliam non ferens, in praesentia dissimulat: Attalo cuidam amico suo, quid futurum esset, indicat: mortem sibi uoluntariam adfert. In praelio enim Philippi aduersus Pleuriam regem Illyriorum, omnia tela, quae in illum conijciebantur, suo corpore recepit. Quare patefacta: Attalus Pausaniam ad coenam uocat: corpusque eius, qui bene potauisset, mulionibus illudendum tradit. Ille, cum crapulam edormisset, ob dedecus magno dolore affectus: Attalum ad Regem accusat. Cui res displicuit quidem illa: uerum ob coniunctionem Attali cum Cleopatra altera uxore sua: & quod is copijs in Asiam praemissis praefectus, magno sibi usui futurus esset: scelus non uindicauit: sed, ut iustam Pausaniae iram leniret, magna ei munera dedit: atque ad summam dignitatem in uitae suae custodia perduxit. At ille implacabilis, non modo auctorem iniuriae: sed eum etiam, qui conuiueret, uindicare decreuit. Quam uoluntatem in eo non minimam partem incitauit Hermocrates dicendi magister. Huic enim dans operam Pausanias, quaesivit: ecquonam modo aliquis nomen suum potissimum nobile efficeret. Si, inquit ille, eum interfici-

Hermocrates.

interficiat, qui res maximas gessit. Cū tyranni enim mentione etiam recordationem intersectoris coniunctum iri. Quod uerbum ille penitus animo suo mentiq; mandans: nullam moram interponendam ratus: illis ipsis ludis insidias facit. Nam equis pro foribus constitutis: ad theatri introitum cum occulto gladio gallico assistit. Cū autem rex amicos sequentes iuberet prægredi: cumq; satellites duabus in partibus starent: Pausanias, qui præsidio illum nudatum uideret: aduolat, latusq; confodiens interficit. Hoc facinore cōmisso, ipse extemplo ad equos præparatos currere: satellitū partim ad regem festinare: partim insequi percussorem. Ille cū equum ad uitem deligatū citò soluere non posset: à Perdicca alijsq; superuenientibus, multis uulneribus cōfoditur. Hic fuit potentissimi regis exitus: qui cū afflictū miserumq; de principio regnū consecutus esset: idem amplissimū florentissimūq; comitate plus, q̄ ui usus, reliquit: postquā per annos uigintiquatuor id administrasset.

Philippi
mors.

PRAETOR ATHENIS EVAB
netus, Coss. Romæ L. Furius Camillus II. C. Me-
ntus Nepos, annus ab V. C. 417. ante
te Christum 334.

Alexander in patris locum admodum iuuenis Alexander
succedens: & si ob ætatem à multis contemne Magnus.
batur:

batur: tamen regnum benè constituit. Athenienses
 autem Demosthenis impulsu lætati Philippi mortem
 Macedonibus de potentatu non concedebāt: sed clau-
 destina cum Attalo consilia inibant: multasq; urbes
 Græciæ ad libertatis studium excitabant. Aetoli re-
 stituere Acarnanes exules à Philippo eiectos decre-
 uerūt. Ambraciota Aristarchi suasu Philippi præ-
 sidium eiecerunt: restitueruntq; popularem potesta-
 tem. Præsidium in arce Cadmea constitutū Thebani
 expellere decreuerunt: & Alexandrum Græciæ im-
 perio prohibere. Arcades, Argiui, Elei, Lacedæmo-
 nij, cæteri in Peloponneso, libertatem reuocare stu-
 debant. Præterea barbari pleriq; inclinabant ad de-
 fectionem. Tamen ex his tot malis Alexāder sese ex-
 pediuit: quosdam sibi conciliando: alijs metum affe-
 rendo: nonnullos ui cogendo. Thessalos igitur, bar-
 baros finitimos, Ambraciotas, ad sententiam suam
 perducit amicè: ab Amphictyonibus imperiū Græ-
 ciæ impetrat. Aduersantes celeri aduētū terret: atq;
 in Boeotiam progressus, haud procul à Cadmea ca-
 stra locat. Iam non amplius eū Athenienses cōtemne-
 re: sed & frumentū ex agro in urbem conferendū, et
 mœnia instauranda decernere. Legatos etiā ad Ale-
 xandrum miserunt deprecatum: quòd non continuo
 imperiū ei concessissent. Unus ex legatis fuit Demo-
 sthenes: sed is ex Cithærone domum reuertens, Ale-
 xandrum

xandrum aspicere nō uoluit: siue quòd Macedonem
 metueret: siue quòd Persarum regi, à quo grandem
 pecuniam ad impediendū Macedones acceperat, ser-
 uare fidem uellet. Vnde illud Aeschinis. Nūc tamen
 profusam luxuriam eius uelut unda obruit regium
 aurū. Sed neq; hoc satis erit. Improbo enim ingenio
 nulla pecunia satis. Alexāder liberaliter respondēs
 legatis, Athenienses metu liberat. His rebus gestis,
 in cōmuni concilio imperator Græciæ Corinthi con-
 stituitur: auxiliaq; ei in Persas promittūtur. Inde in
 Macedoniā redit. In Asia Attalum conspirationis
 cum Atheniensibus factæ pœnitet. Itaq; epistolam,
 quam à Demosthene acceperat, ad Alexandrum mit-
 tit: eiq; se purgare conatur. Sed Hecatæus mandato
 Alexādri ex insidijs eū interficit. Ita exercitus Par-
 menioni dicto audiens, in fide Regis manet. Contra
 has copias Darius Arsanis filius Memnonē Rhodiū
 mittit. Alexander, postquā res Græciæ constituis-
 set: Thraces, Pæones, Illyrios, alios barbaros domat.
 Affertur ad eum, quasdam urbes in Græcia nouis re-
 bus studere, maximè Thebanos. Hi dū ex arce præ-
 sidium expellere nituntur: rex cum omnibus copijs
 superuenit. Illi eos, qui in arce erant, operibus munī-
 tionis usq; septos, omni frumēto & subsidio interclu-
 serant: in Peloponnesum et Athenas de auxilio mi-
 serant: inermes armis à Demosthene donatis arma-
 bant.

Sturmius lea-
 git ἐπικεκ-
 λυφε: nōnul-
 li ἐπικέκλη-
 κε: ego ὤνκε-
 κλυκε.

bant. Peloponnesij mittebant auxilium ad Isthmum: quod ibi morabatur, quòd rex expectaretur. Athenienses à Demosthene persuasi, auxiliũ decreuerāt: sed momentũ belli expectantes, nondũ miserāt. Thebis à ducibus et multitudine una mēte libertatis propugnatio decernitur. Alexander tempus ducebat: dans illis spatium ad sanitatem reuertendi. Nō enim sibi ab eis repugnatum iri putabat: qui tum amplius triginta millia peditum, tria millia equitum, secum haberet: copias in omnibus ferè Philippi prælijs inuictas: quibus se Persiam subacturũ cōfidebat. Cum aut̃ despiciatui se ab illis duci uideret: funditus eā urbem delere, & cæteris ad defectiones propensis huius exemplo terrorẽ inferre, decreuit. Itaq; publica præconis uoce monuit: qui pace cōmuni Græciæ frui uellet, exiret. Illi contra per præconẽ ab alta turri responderunt: qui cum Persis & Thebanis ad liberandam seruitute Græciã, et tyrannũ opprimendũ, esse uellet: ad ipsos ueniret. Rex ira maxima percinctus, omne machinationis genus ad oppugnationem comparabat. Miserebat cæteros Græcos Thebanorũ sortis: sed auxiliari nemo audebat: quòd ea urbs temerè in manifestum exitium se iecisset: id quod ex multis ostentis portendebatur. Nam in templo Cere ris tela aranei pendebat, magnitudine uestis, forma iridis coelestis in ambitu. Statuæ in foro sudoris ma-

gnas guttas emisserunt. In lacu, qui in Orchesto est, uox mugitui similis exaudita fuit. In Dirce fonte superne spuma sanguinea apparuit. In fano, quod in Phocide Thebani ædificarant, lacunar cruentatum est uisum. Harum rerū homines intelligentes interitum portendi dicebant, pacemq; suadebant. Verū pristinae uirtutis, Leuctricæ præsertim gloriæ, recordatio, mirandum in modum Thebanorum animos confirmabat. Triduo rebus omnibus, quæ ad usum oppugnationis pertinebant, expeditis: rex triplicem struit aciem. Vnam partem ad inuadendas munitiones, quæ pro urbe erant, mittit: aliam erupturis oppidanis opponit: tertiam præstolari iubet, & laborantibus subsidio currere. Thebani equitatum intra munitiones constituerunt: libertos, exules, inquilinos, in mœnibus disposuerunt: ipsi pro urbe cum regijs copijs, quæ multò maiores erant, decreuerunt prælio dimicare. Vxores uerò & liberi in templis erant, deorum opem implorantes. Signo tuba dato, clamore ex utraq; parte sublato: primò missilibus eminus certare: mox, his consumptis, gladijs comminus rem gerere. Summa uero animorum, crebra pristinae uirtutis commemoratione, multo sanguine ac cæde, ab utrisq; fortissimè dimicatur. Alexander, qui cedere suos animaduvertebat, aciem subsidiariam inducit. Res ea Thebanos nequaquam
exter-

Thebarum
interitus.

exterruit: sed, cum in alijs praelijs integri fessis terribiles esse consueverint, contrarium in Thebanis visum fuit. Videtis, exclamabant, Macedones fateri se Thebanis de uirtute concedere? Cum hoc modo acerrime pugnaretur: Perdiccas iussu Regis per quamdam portam, quae nuda à propugnatoribus erat, in urbem irrumpit. Thebani, qui primam aciem profligarant, alteri fortiter resistebant: in spem de uictoria uentrant. At uero conspecta urbis parte occupata: confestim intra moenia se recipere. Simul equitatus eorum, perturbatis ordinibus, magno suorum numero conculcato, ingredi. In exitu uiarum et fossis peribant suis proprijs armis confixi. Simul illi, qui in arce erant, ex ea, duce Philota, sese eiciunt: magnamque Thebanorum caedem faciunt. Macedones ob superioris praekonij superbiam, postquam urbe potiti fuerant: crudelius, quam pro iure belli, furantes, nemini parcebant. Contra Thebani generosam pro libertate mortem occumbere. Itaque hostem ultrò ad caedem laceSSebant: non modò uitam non orabant. Non conspectus est ullus ex Thebanis sese ad uincendum pedes abijcere: neque tantae tamen uirtutis ullam hostes misericordiam capiebant: sed ne dies quidem quamuis longus illam atrocitatem capere poterat. Vrbs tota exinanita: pueri infantes, uirginesque puellae, parentis nomen miserabiliter implorantes, abstrahi.

stracti: communis seruitus omnibus imposita. Pars
ciuium uulneribus confecta, & exanimata, tamen
cum hostibus manum conserens, in horum interitu
interibat. Alij hastarum fragmentis nixi, illis obuia
amabant: antiquiorem salute libertatem ducentes.
Cædes tanta, ut nemo non, qui uidisset, miseros mise
ratus non fuisset. Etenim Theßpienses, Plataenses,
Orchomenij, alij nonnulli Græci, qui stipendia apud
Regem merebantur: ueterem simultatem sanguine
miserorum crudelissimè satiabant: non mouente eos
uel natione, uel lingua communi. Noctu domus di
repta: foeminae, liberi, senes, qui ad aras confuge
rant, indignissimis modis abducti. Cæsa fuerunt The
banorum plus sex millia: captiuorum numerus fuit
hominum triginta amplius millium: præda ingens
parta. Macedones ceciderunt plures quingentis. De
inde concilio conuocato: decretum est de sententia eo
rum, quos inueteratum odium stimulabat: quoniam
Thebani Persis & olim & nunc studuissent: urbem
excindendâ, captiuos uendendos, exules eorum per
totam Græciam proscribendos, eisq; aqua & igni
interdicendum esse. Hæc ita facta sunt. Græcis defice
re cogitantibus maximum timorem ea res attulit.
Redegit ex præda uendita rex quadringenta et qua
draginta talenta. His ita gestis, postulat decem ad
uersarios oratores sibi ab Atheniensibus dedi: quo
rum

rum principes erant Demosthenes et Lycurgus. Populi in concione dubitatio magna: huc dignitatis amore eum uocante: aliò terrore ob Thebanam Cladem impellente. Cum multa dicta essent: Phocio, qui cum Demosthenea factione de repub. dissentiebat: exprobrabat eis molliciem: qui pro salute cõmunè mori dubitarent: dicebat, eos debere Leocoras & Hyacinthidas puellas imitari: mortemq; pro patria contemnere. Verùm hunc strepitu populus explòsit: Demosthenes oratione elaborata misericordiam populo concitauit: Demades, quinq; talentis, ut feratur, ab ijs, qui circum Demosthenem erant, acceptis: hos uiros conseruãdos suasit: decretum artificiosè à se factum recitauit: in quo & deprecatio pro illis continebatur: & promissio, ex patriæ legibus illos mulctatum iri, si poenam commeruissent. Probata sententia Demadis, eiusq; decreto: is inter alios ad regem missus: salutem non solùm oratoribus, sed etiam exulib. Thebanorũ, qui Athenis erant, impetrauit.

PRAETOR ATHENIS CTESI-
cles, Coss. Romæ C. Sulpitius Longus, P. Aelius Pæ-
tus, annus ab V. C. 418. ante Chri-
stum. 333.

Alexander cum uno & triginta millibus pe-
ditum, equitum quatuor millibus & quingen-
tis, in

tis, in Asiam transit: Antipatro in Europa relicto cum duodecim millibus peditum, undecim equitum millibus & quingentis. In Phrygia, quæ ad Hellespontum est, propter Granicum flumen equestri pugna, & ite pedestri, regios præfectos superat: Sardes et Miletum capit: Græcas urbes summa humanitate in libertatem vindicat. Memnon à Rege Persarum summæ rerum præpositus: cum Halicarnassum defendere non posset: in insulam Cón abscedit: urbe potitur Alexander.

PRAETOR ATHENIS NICO-

crates, Coss. Romæ L. Papyrius Crassus, Cæso

Duillius Helva, annus ab V. C. 419.

ante Christum 332.

MEmnon, occupatis compluribus in mediter-
raneo mari insulis: magna spe Græcis, qui Persis fauebant, allata, præsertim Spartanis: in medio cursu moritur: simul cum eo regnum Persicum corruit. Cum enim Dario suaderent amici: ut ad bellum ipse proficisceretur: Charidemus Atheniensis, qui olim ordines duxerat apud Philippum, uir magnus: imperatorem aliquem præstantem aduersus Alexandrum emittendum esse docebat: non in una Regis persona summam regni periclitandam. Hic cum uehementer à Darij amicis contradiceretur: qui su-

Charidemus.

x

spicionem

spicionem iniiciebant: eum, si imperator fieret, exerci-
 citum proditurum: ille ira commotus, Persis igna-
 viam & molliciam obijciebat. Qua de causa Darius
 ira incensus, hominē interfici iussit. Qui cum duce-
 retur: breui fore exclamavit: ut iniustæ huius senten-
 tiæ Regem amissione regni poeniteret. Idq; breui se-
 cutum est. Cum enim neminem tantis rebus parem
 imperatorem Darius haberet: ipse ad periculum de-
 scendere cogeatur. Profectus itaq; cum exercitu
 quingentorum millium in Ciliciam: ingenti prælio
 ad Issum superatus est. Ex Persis enim ceciderunt
 centum & viginti millia peditum, equitum millia
 decem: ex Macedonibus tantū trecenti pedites, equi-
 tes centum quinquaginta. Capta est mater Darij,
 uxor, duæ filiae nobiles, et filius ætate puer: qui sum-
 ma mansuetudine Alexādrī usi fuerunt. Darius Ba-
 bylonem confugit: epistolam ad Alexandrū mittit:
 qua hortatur, ne fortuna secūda abutatur: captiuos
 accepto precio reddat: se ei, si amicus esse uelit, ma-
 gnā partem Asiæ concessurum. Quas ad res cum
 nihil responderet Alexander: ille de-
 nuò copias summo stu-
 dio comparat.

OLYM.

OLYMPIAS 112. PRAETOR A-
 thenis Niceratus, Coss. Romæ M. Valerius Coru-
 nus IIII. M. Attilius Regulus Calenus, an-
 nus ab V.C. 420. ante Chri-
 stum 331.

Tyrus ab Alexandro diuturna obsidione nix
 tandem expugnatur. Lacedæmoniorum rex
 Agis, ut Regi Persarum gratificaretur: assumptis
 octo millibus mercenariorum, qui ex pugna Issica
 euaserant: ab illo classe pecuniâq; adiutus: pleraque
 oppida Cretæ occupat. Concilium Græcorum coro-
 na aurea missa, uictoriam Issicam gratulatur Ale-
 xandro.

PRAETOR ATHENIS ARI-
 stophanes, Coss. Romæ T. Veturius Calvinus,
 SP. Posthumius Albinus, annus ab
 V.C. 421. ante Chri-
 stum 330.

Alexander Aegyptum, incolis propter inso-
 lentiam Persarum non inuitis, occupat. Inde
 templū Iouis Ammonis petit: à cuius uate postquā
 oraculum accepit: se filium esse Ammonis: et uicto-
 rem orbis terræ fore: Alexandrina ciuitate in Aeg-
 ypto condita, cum copijs in Syriam redit. Dariu-
 cum octingentis peditum millibus, ducentis millibus
 equitum, propter uicū Mesopotamiæ Arbela ca-
 stramet

strametatur. Iterum legatos ad Alexandrū mittit: per quos ei gratias agit pro omni eius erga captiuos humanitate: eum præterea amicum sibi reddere cupit. Itaq; , si socius regni uelit esse: omnem terram se ei daturum promittit Euphrate flumine tenus: tanta item ter mille, alteramq; filiarum uxorem. Cū concilio cōuocato Parmenio diceret: acciperem conditionem istam, si Alexander essem: Alexander respondit: Ego, si Parmenio essem. Legatis responsum dedit: ut duos soles ferre mundus non posset: ita nec regibus duobus orbem terrarum quietum esse posse. Aut igitur Alexandro Darius imperium concederet, manens aliorum princeps: aut bellum redintegraret. Eo tempore moritur uxor Darij: quam humari curat honor sic Alexander. Deinde Tigrin flumen exercitum traiecit: nec procul à Persis castra locat. Cū totam illam noctem uigilasset:

Gausamelis, dormiuit ad multā diem. Vix tandem excitatus ab
non Aibelis, amicis: cū ij causam quærerent, respondit: se, quòd
hoc prælium copias suas unum in locum Darius conduxisset, uacuum esse à timore: quòd uno die diuturnorū laborū
cōmissum Plu cum esse à timore: quòd uno die diuturnorū laborū
tarchus in A atq; periculorū se finē facturū speraret. Itaq; præ
lex. scribit. lio cōmisso, iterū Darius uincitur. Cæsa fuerunt ex
peditatu & equitatu Persarū millia amplius nona-
ginta: ex Macedonibus uiri circiter quingenti: sed permulti uulnerati.

P R A E

PRAETOR ATHENIS ARISTOPHON, Coss. Romæ L. Cornelius Scipio Aruina.

II. Cn. Domitius Calvinus annus ab

V. C. 422. ante Chri-

stum. 329.

Multæ ciuitates in Græcia, quod formidarent incrementum Macedonum: cogitabant deficere, dum esset adhuc Persarum regnum. Sperabant enim, à Dario sese ad magnum exercitum alendum pecunia adiutum iri: & incommodum fore Alexandro, diuidere suas copias. Accedebat, quò t Memnō, qui Thraciam obtinebat, deficiebat ab Alexandro: copiasq; non paruas habebat. Dum contra hunc Antipater proficiscitur: Lacedæmonij, maxima parte Peloponnesi adiuuante, exercitum uiginti millium peditum comparant, & equitum bis mille. Antipater, rebus in Thracia quoquo modo compositis: in Peloponnesum cum omnibus copijs uenit. Accedentibus autem Græcorum, qui cum ipso faciebant, auxilijs: in exercitu habuit non minus quadraginta millia hominum. Commissa pugna, ceciderunt Lacedæmoniorum & sociorum amplius quinq; millia, et trecenti uiri: ex parte uerò Antipatri tria millia, & quingenti. Reliqui Lacedæmonij Spartam redeunt. Agis, qui multis uulneribus aduersis acceptis, à militibus abducebatur: cum hostes insequentes effu-

Agidis mors.

gere non posset: ceteros discedere ad patriam tuendam iubet: ipse armatus genibus nitens, hostes sustinet. E quibus cum nonnullos interfecisset: à sagittarijs cōfectus est: postq̃ annos nouē regnū administrasset. In Asia Alexāder Persicā gazam Arbelis diripit: Babylonij ultrò se illi dedūt: ipse copijs nouis ex Europa augetur. Vltrà progressus, Susa occupat: Persepolin caput Persiæ diripit: in utroq; loco gaza positur maxima: ibi arcē regiā, Thaide muliere Atheniensi instigante, per ebrietatē cōburit. Ceteris Persiæ urbibus partim sibi humanitate cōciliatis, partim ui captis: Dariū insequitur. Is, dum ex Bactriana, et alijs prouincijs, nouas colligit copias: ex insidijs à duce Besso interficitur. Quē cum adhuc spirantem Alexander equitatu persecutus inuenisset: rogatus ab eo, in latronē se animaduersurum pollicitus est. In Græcia Lacedæmonij propter superiorē claudem Antipatro quinquaginta dant obsides ex nobilissimis Spartanis: Legatos item deprecatum ad Alexandrum in Asiam mittunt.

PRAETOR ATHENIS CEPHISOPHON, Coss. Romæ T. Valerius, M. Claudius Marcellus, annus ab V. C. 423. ante Christum 328.

Bessus in Bactriana exercitum facit aduersus Alexandrum:

alexandrum: qui Hyrcaniam, Mardos, & alias gentes subigit: se inuictum existimans, delicias & luxum Persicum imitatur: nonnullos amicos, à quibus insidiae suae factae fuerant, interficit: inter quos Parmenio fuit, & filius eius Philotas: inde Dranginen, Arimasspos, Cedrosios, Arachosiam, sub imperium ditionemq; suam redigit.

OLYMPIAS 113. PRAETOR

Athenis Euthycritus, Coss. Romae L. Papyrius

Crassus 11. L. Plautius Venox, annus ab

V. C. 424. ante Christum 327.

Alexander gentem Paropamisadum occupat: & Alexandriam urbem ad montem Caucasum aedificat. Bessus, qui se regem aduersus Alexandrum constituerat, à suis proprijs ductoribus illi traditur. Itaq; à fratre Darij, cæterisque regia stirpe ortis, omnibus cruciatibus excarnificatus est: corpusq; minutatim concisum ac dispersum. Alexander in Sogdianos, Scythas, Bactrianos, proficiscitur: rebus ibi ex animi sententia confectis: in conuiuio principem Clitum, qui in ipsum liberius in conuiuio quodam inuectus fuerat, interficit. Philosophus item Calisthenes, quòd eum more Persico uenerari recusasset, necatur. Deinde in Indiam pergit: ubi nonnullas consequitur uictorias.

Plutarch. in
Alexandro.

PRAETOR ATHENIS CHRE-
mes, Coss. Romæ L. Aemilius Mamercus Priuer-
nas, C. Plautius Decianus, annus ab
V. C. 425. ante Chri-
stum, 325.

Harpalus.

Porus Indiae rex magno prælio ab Alexandro
uictus, atq; captus: propter uirtutē in regnum
suum restituitur. Ceteri quoq; præfecti et reges In-
diae in potestatem Alexandri ueniunt. Eius milites
transire flumen Gangen in Gangaridas recusant. Fi-
ne igitur expeditionis ibi facto: cum nouus ad eum
ex Græcia exercitus uenisset: reliqua Indiam, ua-
riasq; gentes, etiam Oceano Indico nauigans, non
absq; laboribus atq; periculis domat: ac Susa se tan-
dem refert. Harpalus pecunijs & uectigalibus Ba-
bylone præpositus: cum Alexander in Indiam profe-
ctus esset: desperato eius reditu, sese uoluptatibus de-
derat: in quas maximas profuderat pecunias. Cum
autem Alexander ex India rediret: multosq; Satra-
pas ob eorum flagitia supplicio afficeret: tum metu
consimilis poenæ, cōuasatis quinque talentorū millib.
coactis sex millib. mercenariorū militū: ex Asia pro-
fugiens, in Atticā nauigauit. Cū à nemine recipere
tur: milites in Laconibus ad promontoriū Tænarū
reliquit: ipse cum parte pecuniarum ad populum
Atheniensem supplex uenit. Antipatro & Olym-
piade

piade eum sibi dedi postulantibus: magnam pecuniam
am cratoribus, qui causam ipsius agerent, distribuit.
Verum de spe depulsus, in Tanarum ad milites suos
fugit. Vnde cum in Cretam nauigasset: per insidias
a quodam amico suo Thibrone iugulatus est. Athe-
nienses Demosthenem, & alios quosdam oratores
ob pecuniam ab illo acceptam condemnarunt.

PRAETOR ATHENIS ANTI-

cles, Coss. Romæ P. Cornelius Scapula, P. Plautius

Proculus, annus ab V. C. 426. ante

Christum 325.

Alexander supplementum exercitui suo ex Per-
sis conscribit. Moritur Hephaestio, quo nemo
illi amicior & iucundior unquam fuit. In illo tem-
pore bellum in Græcia coortum est, quod Lamiacum
fuit nominatum. Omnes enim Satrapæ iussu Alexan-
dri milites suos missos fecerant. Hi passim prædis
per Asiam faciendis uitam sibi propagantes, tandem
ad Tanarum in Lacones transierunt. Eodem mul-
ti duces & Satrapæ confluxerunt cum pecunijs ac
militibus. Copijs igitur coniunctis, ducem belli Leo-
sthenem delegerunt: hominem Atheniensem, & ui-
rum magnitudine animi præstantem, summoque in
Alexandrum odio. Hunc Athenienses quinquagin-
ta talentis armisque clam iuuabant: idemque Legatos

ad gentem Aetolorum de societate misit. Eodem anno Cossæorum nationem Alexander deuicit.

PRAETOR ATHENIS SOSI-
cles, Coss. Romæ L. Cornelius Lentulus, Q. Publi-
lius Philo I I. annus ab V. C. 427.

ante Christum 324.

Alexandro Babylonem uersus proficiscenti Chaldaei astrologi prædicunt mortem: si in eam urbem ingrediatur. Desistit igitur: et stadiis circiter ducentis ab ea cum exercitu confidet. Cum id opiniones intrarentur: Graeci complures ad eum uenerunt: inter quos et, qui circa Anaxarchum erant. Qui postquam causam audiuissent: tantum effecerunt Philo-
et suis peribant suis propriis armis contra. Simul illi qui in exercitu ex ea duce Philota sele exci-
sophicis rationibus: ut rex, contempta omni uaticinatione, in primis Chaldaeorum, urbem intraret.

OLYMPIAS 114. PRAETOR A-
thenis Syllagesius, Coss. Romæ L. Papirius Cursor.
Fuit Mugillanus, C. Petillius Balbus I I. an-
nus ab V. C. 428. ante.

Non confectus, nullus ex Thebanis sese ad uincen-
tum pedes abicere: neque tamen uirtutis ullam

Hephæstio apparatus magna magnificentia Baby-
lone ab Alexandro sepelitur: atque in deos re-
ponitur. Ipse rex, præcedentibus aliquot malis om-
nibus: cum in conuiuium quodam nimium potasset: mo-
elie, parentis nomen miserabiliter imploraret, ab-
strahi:

ritur Babylone, ita uti Chaldæi prædixerant: cum quidem antè annulum sibi detractum Perdiccæ dedisset: dixissetq; se ei, qui optimus & fortissimus esset, regnum relinquere: item, sibi à principibus uiris amicis suis magnum certamen funebre institutū iri. Regnavit annos duodecim, & septem menses. Tradunt aliqui, ei à Casandro Antipatri filio, instinctu patris, qui ab Alexandro offenso sibi periculum metuebat, uenenum in poculo datum fuisse.

Mors Alexandri.

PRAETOR ATHENIS CEPHISODORUS, Coss. Romæ L. Furius Camillus III. D. Iunius Brutus Scaeva, annus ab V. C. 429. ante Christum 322. Sequenti anno L. Papyrius Cursor dictator fuit absq; Coss. Numerus consulum in Diodoro sæpe deprauatus.

IN locum Alexandri, post quandam dissensionem peditum de successore constituendo, substituitur filius Philippi Macedonis Arrhiddæus: quem mutato nomine Philippum appellarunt. Regionum negotiorum procuratio Perdiccæ, cui Alexander moriens annulum dederat, transmittitur. Is principibus singulis prouincias & nationes attribuit. Græcos, qui in prouincijs interioribus constituti, defecerant, uindicat duce Puthone. In Europa uerò Rhodij, expulso

Antipater.

**Bellum La-
miaeum.**

Leosthenes.

pulso Macedonico praesidio, libertatem repetierunt: Athenienses bellum Lamiacum aduersus Antipatrum susceperunt. Alexander enim non multo ante obitum suum decreuerat omnes exules Graecos restituere: tum gloriae causa, tum ut Graecorum defectionibus, et studio rerum nouarum, opponeret per singulas ciuitates horum erga sese beneuolentiam. Hac de re epistola eius in maxima illa quinquennali Olympiorum celebritate recitata fuit. Quod si qua ciuitas repugnaret: Antipatro datum erat negotium: ut ui et malo cogeret. Confluxerant autem tunc omnes illi exules in eum conuentum Graeciae: quorum numerus erat amplius hominum viginti milium. Ceteri graeci non inuiti regio mandato obtemperabant: solis Atheniensibus et Aetolis res molesta uisa est. Aetoli enim Oeniadas eiecerant: ob quam rem grauius eis Rex minatus fuerat. Athenienses insulam Samum, quo, expulsis Samiis, colonos deduxerant, amittere nolebant. Alexandro itaque uiuo, quiescebant: eo mortuo, ausi fuerunt de libertate et imperio Graeciae uindicando inire consilia. Quam ad rem magnum eis adiuumentum adferebat tum pecuniae ab Harpalo relictæ: tum ij milites, qui ad Taurarum commorabantur: ut supra demonstratum est. Leostheni itaque negotium clam dederunt: ut illorum dux fieret: omniaque priuatum, nullo populi consilio, se et

se et illos agere simularet: idq; ea de causa, ut Antipater ipsum despiciebat, minus ad bellum hoc incumberet: et ita populo tempus et facultatem omnium eorum, quæ opus essent, comparandorum daret. Hæc Leosthenes summa diligentia executus est: idq; factum fuit, cum nihil dum de morte Alexandri constaret. Eo sublato, palam agere populus coepit. Leosthenes Aetolos sibi adiungebat: aliosq; nonnullos Græcos sollicitabat ad rempub. dignitatemq; pristinam recuperandam. Qui homines Athenis opibus affluentes erant: ipsi paci consulendum dicebant. Sed eorum, qui ex mercede vivebant: quibus olim Philippus dixerat bellum pro pace esse, pacem pro bello: sententia vincebat. Continuò psephisma oratores fecerunt: populum communis libertatis Græciæ curam suscipere: præsidia ex ciuitatibus exturbare: triremes comparare quadraginta: tres tribus in statione et excubijs pro agro Attico esse: reliquas septem paratas esse ex eodem ad bellum proficisci: Legatos mittere ad cæteros Græcos: qui docerent, ut olim factitasset, ita nunc etiam populum Atheniensem commoda sua pro salute communi in discrimen obiecturum. Prudentibus hominibus hæc ad honestatem præclara, ad securitatem parum utilia uisa sunt: uidelicet populum ante tempus contra maximas iniectasq; copias in tantum se periculum conijcere:

nulla

nulla praesertim necessitate cogente: neque Thebana
 calamitate sapere. Legati, ciuitates et gentes obeun-
 tes, multas ad belli societatem adduxerunt. Caeteri
 Graeci partim cum Macedonibus faciebant: partim
 otium bello anteferebant. Cum Atheniensibus conspi-
 rarunt Actoli, Thessali, Octaei, Phthiotae, Helien-
 ses, Dores, Locri, Phocenses, Aenianes, Clyzæi, Do-
 lopes, Athamanes, Leucadij, aliqui ex Molossis, Il-
 lyrij ite et Thraces. Accedebant ex Euboea Cary-
 stij: ex Peloponneso Argiui, Sicyonij, Elei, et Mefa-
 senij: et qui littus incolebant. Leostheni populus
 quinque millia ciuium misit, equites quingentos, bis
 mille externos milites. Boeoti, quod uictore populo
 Atheniensi uidebant possessiones Thebanorum, qui-
 bus ipsi Alexandri concessu tum fruebantur, illis re-
 situtum iri: a Macedonibus stabat. Leosthenes cum
 parte copiarum in Boeotiam inuadens, praelium se-
 cundum fecit. Inde Thermopylas ueniens: aditu e-
 rum occupato, Macedones expectabat. Antipater,
 audita Graecorum rebellionem, Craterum ex Cilicia
 accersit: item Leonnatu, cui prouincia Phrygia, quae
 prope Hellepontum est, obtigerat. Deinde cum tre-
 decim millibus peditum Macedonicorum, et equi-
 tibus sexcentis, in Thessaliam uenit. Simul nauiga-
 bat classis triremium centum et decem. Thessali a
 principio cum multo fortiq; equitatu iuuabant: post

Leonnatus in
 Diodoro legi
 debet.

ab Atheniensibus persuasi, cum Leosthene sese coniunxerunt. Qua accessione Athenienses longè Macedonibus superiores erāt. Antipater victus, qui nec praelio contendere amplius auderet, nec redire domum: in ciuitatē Lamiam confugit. Ibi, rebus ad defensionē prouisis, auxilia ex Asia expectabat. Leosthenes, cum ad pugnam eum elicere non posset: quotidiana oppugnatione urbem adoriebatur. Quam cum propter Macedonum uirtutem expugnare non posset: fossa muroq; facto, eos egressu prohibebat, etq; re frumentaria intercludebat. Aetoli permissu eius ad curanda negotia sua domum redeunt. Antipater eruptionem in eos facit, qui fossam ducebant: in qua dux Leosthenes lapide ad caput percussus moritur, honorificeq; sepelitur. Orationem in funere Hyperides habuit: qui et eloquentiae laude, et odio Macedonici nominis, cæteris oratoribus anteibat. Illo enim tempore Demosthenes Atheniensium oratorum princeps in exilio erat: de Harpaleis nūmis, quos accepisset, condemnatus. In locum Leosthenis Antiphilus substitutus est: uir scientia rei militaris, et animi magnitudine praestanti. In Asia Ptolemæus Lagi filius: qui Aegyptum prouinciā obtinebat: quoniam eam sibi à Perdicca ereptum iri prospiciebat: societatem cum Antipatro, cui Macedonia uicinasq; loca attributa fuerant, consiliorum et rerum omnium

Mors Leosthenis.

omniū coijt. Lysimacho Thracia in sortitione prouinciarum obuenerat: qui, ferro & manibus cum Seuthe eius rege collatis, potiri illius regionis conabatur. Leonnatus ex Asia, Antipatro opitulandi gratia, transiens: cum exercitu peditum amplius uiginti milliū, et mille quingentis equitibus, per Thessaliam iter facit. Græci, desistentes ab oppugnanda Lamia: Leonnato cum peditatu uiginti duorū milliū, & equitatu amplius trium milliū ac quingentorum, obuiam proficiscuntur: Menone duce prælium secundum equestre faciunt: in quo Leonnatus interemptus est. Peditatus, equitatu pulso, integer discedit: omnisq; incolumis cum Antipatro se coniungit, qui tum recessit. Cum autem imperiū maris Macedones tenerent: Athenienses classem nauium numero centum & septuaginta comparant. Macedonica naues erant ducentæ & quadraginta quibus præerat Clitus. Is Eetionem Atheniensium nauarchum bis circum Echinadas insulas superauit.

Craterus. Sub id tēpus Craterus ex Cilicia ab Antipatro euocatus, cum firma manu uenit: atq; in Thessalia propter Peneum flumen cum illo sese iungit. Erat uersus eorum exercitus amplius quadraginta milliū armatorum, sagittariorum & funditorum ter mille, quinq; milliū equitum. Græci, quòd multi contemptu hostiū domum reuerterant, numero longe

gè inferiores erant. Reliqua enim fuerunt tantum
 viginti quinque millia peditum, equitum tria millia et
 quingenti. Prælio commisso, equestri prælio Græci
 vincunt: superantur eorum pedites: sed ordinibus ta-
 men seruatis in tutum locum se recipiunt. Quibus
 pedem referentibus, etiam equitatus ad ipsos rediit.
 Ceciderunt ex Græcis uiri amplius quingenti: ex
 Macedonibus, centum et triginta. Postero die Me-
 non et Antiphilus duces pacificatoriam legatio-
 nem ad Antipatrum mittunt. Ille cum singulis ciui-
 tatibus agere uult: id Græci recusabant. Ipse igitur
 et Craterus Thessaliæ ciuitates expugnat: cum qui-
 dem Græci opẽ ferre non possent. Cæteræ metu per-
 cussæ, singulæ cum Macedonibus pacificatæ fuerunt.
 Supererant Athenienses et Aetoli: qui in hac desti-
 tutione de bello cum suis ducibus consultabant. An-
 tipater, foedere Græcorum disiecto, omnibus copiis
 contra Athenienses uenit. Qui in magnas angustias
 adducti: cum derelicti à cæteris essent: Demadẽ ora-
 torem, quem, quòd ter legum malè latarum conui-
 etum leges consilium dare uetabant, infamia libera-
 rant: cum Phocione et alijs ad Antipatrum mittunt.
 Antipater se conditiones nullas accepturum respon-
 det: nisi populus uictoris potestati se permittens de-
 dat. Eandem enim sibi, cum Lamiæ obsessus et in-
 clusus teneretur: cum de cõpositione ageret: à popu-
 lo

Pugna ad Cra-
 nonem, Plut.
 in Phocione.

Athenæ Anti-
patro dedun-
tur.

lo conditionem latam fuisse. Necessitate itaq; Athe-
nenses coacti: se suaq; omnia in fidē atq; potestatem
Antipatri permiserunt. Ille humaniter agens, cæte-
ra omnia eis relinquit: tantūmodō popularem sta-
tum immutat: in posterumq; ex censu remp. admini-
strari uult. Qui igitur amplius bis mille drachmarū
rem habebant: ijs in urbe licebat remanere. Reliquā
plebem miseram et ieiuam, quā turba & rerum
nouarum studiū pascebat, ex repub. eiecit: ijsq; qui
uolebant, locum ad habitandum in Thracia con-
cessit. Erat eorum, qui expulsi fuerunt, numerus
hominum amplius viginti duorum millium. Cæteri,
qui ad nouem millia erāt, remanentes domini reip.
& agri, Solonis legibus utebātur. Bona nullius pub-
licata: sed præsidium, cuius præfectus erat Menyl-
lus, recipere cogebantur: ne quis nouis rebus stude-
ret. Ita præter spem Athenienses pacem & otium
cōsecuti fuerunt. Antipater in Macedoniā reuersus
est: filiaq; maxima natū Phila Cratero collocata, re-
ditū ei in Asiā parauit. Clementē itē erga cæteras in
Græcia ciuitates sese præstās, easq; prudenter guber-
nans: laudationib. & coronis ornatus fuit. Etiā Ae-
toli, principio grauitè ab Antipatro & Cratero
oppugnati, cum eis tandem transfugerunt. Cæterū
Samios post quadraginta trium annorū exiliū Per-
diccas in patriam restituit.

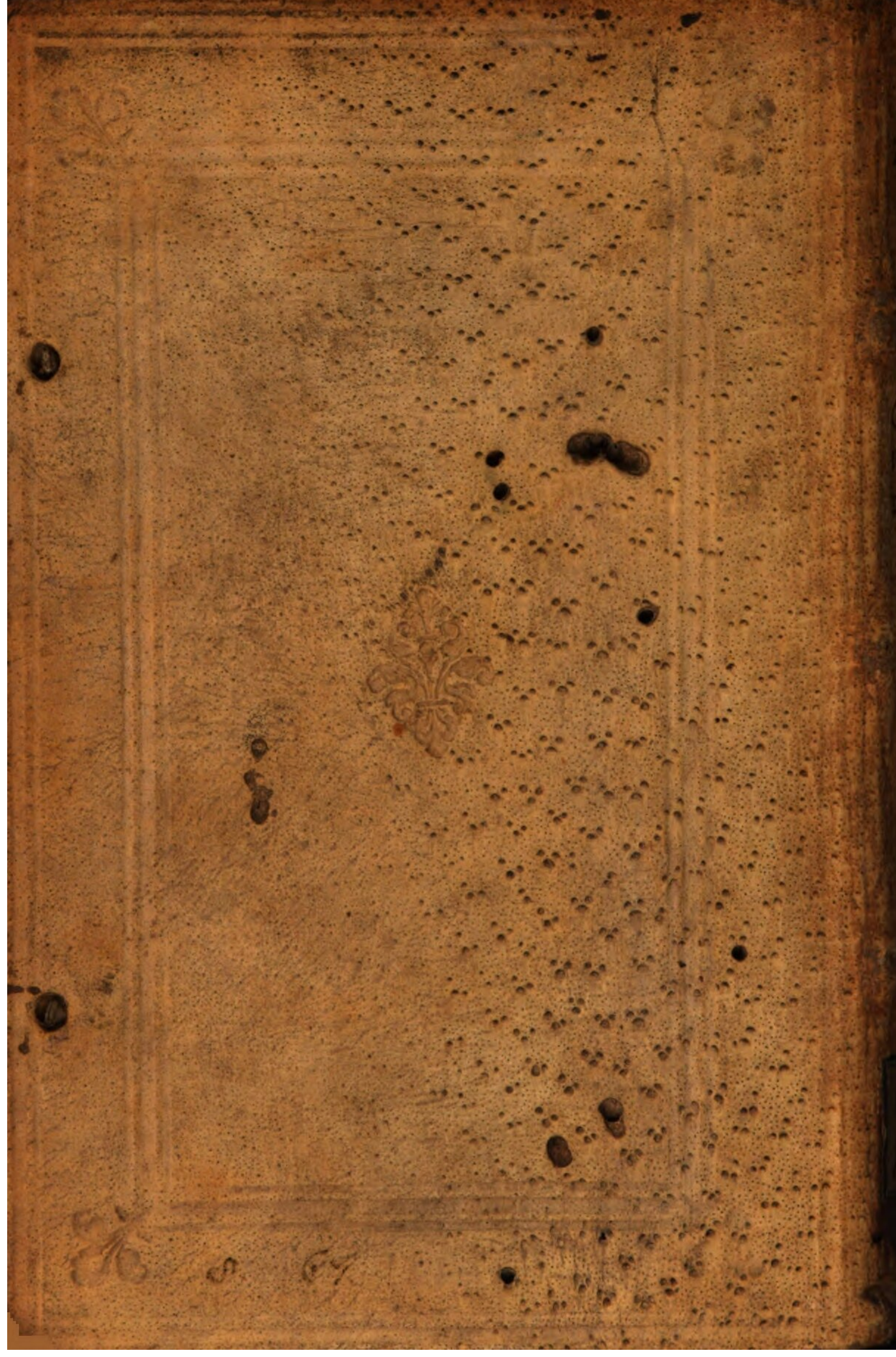
ERRATA.

Pag. 50. Lin. 4. propositionis, translationis
 58. 24. ea orator. 59. 15. appareat. 62.
 23. pro est, lege σ. 63. 3. uidete. 63. 25.
 παρρησία. 71. 23. nullo. 80. 7. arre-
 pturas. 92. lege pro est, σ. 99. 5. oration-
 nibus. 118. 17. etiam ad sequent. 119. 20.
 διείλεται. 128. 23. nugae. 140. 8.
 ἐν ὁλοίαις. 142. 10. uersui. 146. 25. in sub-
 tili σ. pressa. 150. 10. ἐπιδρομῆς. 171.
 21. stria, ut in. 227. 16. μάτῳ.) δὲ
 ὦν δει. 331. 18. peditum σ. equitum de: qui lo-
 cus in aliquot exemplaribus corruptus erat. cetera,
 si qua peccata leniora sunt, equus lector boni
 consulet.

ARGENTORATI EXCVDEBAT

Blasius Fabricius Chemnicensis.

M. D. LIIII.

Crusius, Martin,

Martini Crvsii Commentariolvm in primam Demosthenis Olynthiacam Stvrmianvm
eiusdem scholia in eandem, & Epitome ex Diodoro Siculo de statu illorum
temporum in Graecia ; his addita est conversio loan. Sturmii

Argentorati 1554

A.gr.b. 1204

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10994178-1

VD16 D 528